ION SĂRACu

STARE DE ASEDIU ÎMPOTRIVA IGNORANTEI

TIMIŞOARA, 1995

CUVÂNT ÎNAINTE

Cu toţii facem parte din marea comunitate a societăţii omeneşti de consum, pe undeva în această grădină a lui Dumnezeu. Cu toţii pozăm în omul care luptă pentru viaţă. Şi mulţi dintre noi, cei ce trăim în această parte a Europei, ce a rămas puţin mai în urmă de carul civilizaţiei, vom căuta metode mai eficace de luptă, pentru a putea recupera această rămânere în urmă. Această cale spre benefic, observând şi apreciind cum generaţiile tinere au disponibilitatea de a se deschide către o lume mai bună şi mai curată, din toate punctele de vedere, atât către o cultură fizică materială cât şi din punct de vedere moral spirituală. Vom găsi de cuviinţă că orice efort cât de modest ar fi el, ce vizează virtuţiile de bază ale societăţii omeneşti, acum când sunt atâtea ape tulburi pe tot întinsul pământului.

Considerăm că acest efort nu va fi de prisos, ori de unde ar fi posibil acesta să vină, să se alinieze pe frontul de luptă al binelui împotriva răului din lume. Singura alternativă de ameliorare a acestor stări de fapte şi de lucruri nu va putea fi decât calea muncii devotate prin voinţă şi iubire, de tot ce este bine şi frumos. Omul este destinat de Cer să învingă aceste îndoieli din propria sa fiinţă. Mai curând sau mai târziu el va repurta această victorie a binelui împotriva răului şi timpul cel mai potrivit ce asigură aceasta reuşită este acela în care omul s-a trezit la realitate.

Te rugăm Doamne din bunătatea şi mila Ta cea mare, mântuieşte cât mai grabnic pe poporul Tău.

AUTORUL

CAP. I - STARE DE ASEDIU ÎMPOTRIVA IGNORANTEI

9

"Totuşi întunericul nu va împăraţi veşnic pe pământul acesta, în care acum este necaz".

Din toate timpurile, omul a căutat să cuprindă cu gândirea sa, realitatea existenţială şi obiectivă a lumii sale înconjurătoare. Raportul acesta caracteristic şi specific vieţii umane, pe care fiecare subiect îl realizează, din poziţia din compartimentul, unde destinul I-a hărăzit să-şi trăiască viaţa. Această lume comună tuturor oamenilor de pe pământ, unde este îngrămădită atâta viaţă, este aşa de mare, încât nu se va pune vreodată problema lipsei de spaţiu, fiindcă eventual, există o posibilitate de comprimare şi în acelaşi mod, de decomprimare, al acestui mare domeniu fizic. Şi cine nu are loc pe această lume, acesta are posibilitatea să nu ia în seamă hotarele sale fiindcă acestea sunt transcedente, prin libertatea de mişcare acordată

vieţii omului de mediul acesta înconjurător şi universal, mediul acesta, cu calităţile sale de standard ecologic oferite omului ca daruri naturale. Această natură a fost mereu scindată de nesocotinţa omului de a gospodări aceste daruri. Acum în zilele noastre se face mereu aluzie, de către anumite foruri Internaţionale, jn privinţa reglementării unui echilibru demografic în lume, în
raport cu posibilităţile de viabilitate oferite de ecologie pe plan mondial. Na contrazicem această idee însă suntem de părere că populaţia globului va putea fi cu mult mai mare, dacă, fiecare om ar căuta să sfinţească Jocul unde trăieşte pe această lume şi din punct de vedere moral să fie conştient de această realitate. Spre exemplu: un fumător cu o singură ţigară într-o cameră aerisită, poate vicia aerul altor trei sau patru persoane din jurul său, însă cu un geam deschis biata natură este nevoită să absoarbă această entropie malefică. Să nu mai vorbim de pădurile aprinse de sonde, de toate reacţiile termice pe plan militar şi de felul cum respiră toate tobele de eşapament ale maşinilor de forţă din transport, naval, aviaţie etc. Concluziile nu vor fi de prisos. Şi ori ce contribuţie cât de modestă, în privinţa reglementării acestor deziderate, va fi un semn de speranţă şi de civilizaţie.
De asemenea timpul are farmecul său, oferit în dar vieţii omului prin intensitate, de către marele colos al timpului universal. în felul acesta fiecare om îşi are locul său, adresa sa, măcar provizorie pe această lume şi cartea sa de vizită poate fi uşor identificată pe undeva între aceste două porţi ale lumii acesteia. Una prin care intrăm în lume şi alta prin care în mod absolut sigur, părăsim această lume. Dorinţa omului de viaţă aici, în bazarul acesta lumesc, nu este lipsită de farmec. Aici întâlnim oameni care par să fie fericiţi prin filozofia lor simplă, ştiind totul după părerea lor, dar în realitate neştiind nimic. Progresul fiind caracteristic, peste tot în lume, nimeni nu poate, chiar dacă dore»rt«, să facă excepţie, să se sustragă de la aceasta regulă a luptei cu viaţa, de la cea mai mică strategie până la aceea în care omul a intrat în criză de timp şi doreşte acum veşnicia, pentru a putea asimila tot c« se poate cunoaşte, despre propria sa viaţi şi despre nesfârşitele taine ale Universului. Acum după această şugubeaţă şi puţin
intrigantă notă de referire la adresa sinelui nostru, vom încerca să dăm curs unor observaţii întemeiate ce pot fi discutate pe contul omului pământean, preocupat continuu de propria sa viaţă. Vom observa că omul acesta ocupă pe această lume, fiindcă el o trăieşte şi o numeşte lume, ocupă pe multiple planuri şi sensuri din spaţiul acesta evident şi disponibil al Universului, mai bine zis, el dislocă în locşor, o mică proprietate, dacă putem spune aşa, raportată dimensional la geometria propriei sale personalităţi obiective, în sânul materiei unde el există şi-şi desfăşoară procesul său de viaţă. Astfel omul se constituie un element activ, integrat în marele complex organic al Universului. Viaţa omului este un fel de mugur, asemenea unui mugur, pe această pepinieră ce poartă numele de "valea plângerii", nume parvenit din afara hotarelor sale. Acest obiect sideral "Terra", îşi are deasemenea viaţa sa, prestabilită în marele complex sideral al Universului şi cartea tehnică a genonului său pe care noi o numim natură, nu interesează prea mult pe omul de rând, este suficient să cunoaştem că această natură are o autonomie în cadrul materiei pe care o împodobeşte ca pe o haină de protecţie cu ţesuturile sale care se pronoiesc cu fiecare an şi anul cu subdiviziunile sale, unde găsim de toate, de la aerul moale tropical, ce se întinde până în pragul împărăţiei

polare. Această vale a plângeri), se deschide către cosmos, către marele univers, doar cu stările fluide ale materiei. Şi toate elementele vii, cu potente facultative, din această grădină, de pe această pepinieră, "vie a Domnului" comunică prin aceste fluide cu cerul în mod complementar, această stare de interdependenţă, dintre pământ şi cer, în antichitate a fost identificată ca o "Scară a cerului". La baza acestei scări ca teritoriu neutru, natura pământului nostru îşi încetează prerogativele sale, în contact cu gigantica floră vie a Universului. Nu vom pune pe moment întrebarea dacă această natură vie a Universului este guvernată sau nu de Instituţia numită Divinitate, să presupunem aceasta făcând un serviciu nemeritat sufletelor lipsite de experineţă, ce au un comportament foarte ciudat, faţă de această realitate. Credem cu desăvârşire, că din această opinie şi poziţie s-a născut proverbul care spune "Cum fuge dracul de tămâie". însă nici nu vom ezita ca oameni conştienţi şi liberi să afirmăm că Dumnezeu există, fiind autor al întregii creaţii din Univers. Şi Dumnezeu ca organ instituţional central în Univers prinde contur în conştiinţa noastră cu cele mai modeste crâmpeie de viaţă, ca să ne poată destina, viitori locatari ai marelui său Imperiu Divin Acum relaţia, fiindcă există o relaţie de interdependenţă a vieţii de pe pământ strâns legată de viaţa Universului, prin această lume aparte a fluidelor, omul respiră şi asimilează prin senzorii săi acea pâine cerească, ce pentru el este o taină, am spus o taină, fiindcă omul se edifică aşa de anevoios, el se împlineşte aşa de greu, ca să ajungă în măsură^ să poată descifra din propria sa memorie codul acesta reminiscent din corespondenţa ereditară a mugurului său spiritual. Cu alte cuvinte, omul în toată dimensiunea sa se va realiza pe sine însuşi în faze succesive, dar nu în exclusivitate prin sine însuşi. Şi aşa cum exfstă o tendinţă naturală de progres pe toată mişcarea lumii acesteia, nici unitatea^ noastră sufletească, adică spiritul, nu poate fi exclus de la această regulă a progresului,. Această realitate poate fi discutată acum la sfârşit de secol XX când ştiinţele exacte ale fizicii experimentale, prin forţa împrejurărilor s-au implicat şi-au cooptat acest domeniu de activitate. Oricum, încă pentru multă lume, domeniul acesta de cunoaştere va rămâne o taină, însă în realitate nu un mister şi va mai persista în viaţa oamenilor până ce omul, conştiinţa sa, se va trezi din somnul acesta al neştiinţei, prin metamorfoză. Şi printre multe alte necunoscute şi neînţelese, va înţelege şi sensul cuvintelor; ce s-au spus cu mult timp în urmă: "EJeşteaptă-te tu care dormi"... Deci, pe linia ascendentă a dezvoltării vieţii spirituale a umanităţii, ce are la paza un trecut pe care Cerul îl are în evidenţă. Acum se aşteaptă momente cheie, de cataliza din partea cerului. S-a amintit despre relaţia dintre Viaţa-de pe pământ şi viaţa Marelui Univers. Cerul dV mii de ani trimite aici pe pământ misionari cil scopul de a pregăti această trezire. Instituţia cereasca a luat demult în calcul perioada de maturitate a civilizaţiei de pe Terra, a predestinat-o şi a făeut-o de cunoscut prin aceşti misionari cărora noî astăzi pe bună dreptate le oferim meritul de a fi fost profeţi. Pentru conformitate şi convingere vom folosi prologul acestei lucrări ori de câte ori va fi nevoie: "Totuşi întunericul nu va împăraţi veşnic pe pământul acesta în care acum este necaz" (Isaia). Va trebui să înţelegem că aceste momente de trezire din beţia neştiinţei, vor marca în viaţa omului p schimbare de atitudine identificată prin actul de conştientizare cauzală a vieţii sale. Din acest moment, momentul trezirii sale la realitate, omul se va alinia cu opinia sa politică, ordinei ierarhice a democraţiei Divine şi pe măsura dezvoltării sale, a caracterului său spiritual,

el va căuta a fi o entitate distinctă, integrată în marea uniune de valori a împărăţiei din Cer. De acum omul va păstra în mod continuu, un fel de contact fluidic emoţional cu lumea sa cea nouă, cu viitoarea sa patrie şi mereu îşi va aduce aminte câte ceva din memoria propriului său destin. Nu este greu de observat că aria activităţii omului pe această lume nu are limite restrictive, această arie se întinde cu mult dincolo de fruntariile acestei case comune pe care noi o numim Terra, acest bulgăre de pământ ce ne oferă benefic şi atât de natural condiţii de viaţă. Materia acestui astru este structurată să corespundă ideal etapelor de dezvoltare a vieţii fizice şi prin aceasta, evoluţiei. Spiritului nostru ca unitate distinctă, dispune de acest sincronism natural pe care-l foloseşte în mod privilegiat în dezvoltarea personalităţii sale. Acest bulgăre de pământ este o mostră siderală din marele complex sideral al Universului. Colosul acesta denumit "materie" după cum vedem, este suportul de bază a vieţii aici pe pământ şi va rămâne ca suport de plasticitate al întregului Univers din neant şi până în Perfecţiune. însă, această materie va fi mereu structurată să corespundă etapelor de dezvoltare, de evoluţie a vieţii spiritului. Constituanta de relaţie dintre caracterul omului fizic aici pe Terra şi unitatea sa de viaţă ca spirit, această constituantă omul o trăieşte pe viu, însă dacă este întrebat ce simte şi ce ştie despre el însuşi în această privinţă, cu siguranţă, cu fiecare om răspunsul va fi diferit, fiindcă din interior, din materialitate, este foarte anevoios să stabileşti un criteriu conform realului, Iată nevoia de o colaborare cu civilizaţiile superioare ale cerului prin emisarii acestei împărăţii. Şi atunci ce găsim nepotrivit în dictonul care spune: "Vorbeşte Doamne căci robul tău ascultă". în încleştarea vieţii noastre cu materialitatea aici pe Terra, fără concursul deliberat al spiritului nostru şi al conştiinţei sale, nu vom putea să ieşim din această indiviziune a relativităţii materiei. Prin intensitate noi dăm această luptă şi printr-o temeinică şi conştientă organizare a vieţii vom putea ieşi biruitori. Prin acest proces de mişcare viitorul nostru va fi benefic. Nu vom greşi dacă vom încerca să facem puţină ordine în gândirea noastră despre lume şi fenomenele propriei noastre vieţi. Este foarte normal să acceptăm că materia, colosul acesta material din întregul Univers îşi are natura sa cu toate elementele sale, în parte cunoscute de către civilizaţia lumii noastre, dar credem că cele mai multe sunt necunoscute. Dar acestea sunt foarte bine organizate şi sunt active. Acum omul în mijlocul acestei naturi îşi dezvoltă activitatea vieţii sale prin constituţia sa fizică dotată cu mecanisme senzoriale

el reuşeşte să se pună în echilibru cu natura şi mecanismele sale, care în mod ideal îi fixează standardul său de viaţă fizică.

Ce păcat că aceste daruri ale naturii, acum în secolul XX au început să se degradeze substanţial. La ora actuală calitatea vieţii din acest punct de vedere, lasă mult de dorit faţă de frumuseţea vieţii ce se putea trai aici pe Terra. Cu toate acestea privind viitorul umanităţii, toate statele lumii, cu toate arsenalele lor active de consum, nu gândesc serios la ziua de mâine. în acest cont, mai trebuie să adăugăm , atitudinea şi ideile aberante ale unor capete conducătoare, rătăcite în ambiguitate politică, folosind prin forţa armelor, din puţinul bun ecologic ce a mai rămas pe această lume. Ce se mai poate face în această privinţă? Este o notă adresată "Organizaţiei Naţiunilor Unite". "Pregătiţi popoarele împotriva lor", spune profetul. O notă de speranţă apare totuşi, pe firmamentul de freamăt al vieţii cotidiene şi va avea darul să

contribuie la conştientizarea societăţii omeneşti, aşa cum deja s-a amintit. Cercetările de fond ale fizicii experimentale cu rezultatele lor numite ştiinţe exacte, vin să sugereze acum ideea posibilităţii organizării materiei în două mari sisteme structurate diferit. Un sistem relativist cinetic cu desfăşurare dialectică în timp şi spaţiu, având la baza sa un raţionament statistic. (Einstein) şi un sistem subiectivist cauzal (Divinitate), purtător de viaţă în sine, cu posibilitate certă de a interveni prin penetraţie şi interferenţă asupra sistemului materiei relativiste. Universul, ca un tot unitar compact, fiind o sferă uriaşă, unde creierul cu sistemele sale de ordine fiind în consecinţă sistemul subiectivist viu şi conştient. Vom căuta de moment să păstrăm doar ideea de bază şi vom reveni la aceasta la momentul potrivit de asemenea şi speranţa, ca unică alternativă. Căci numai Cerul mai poate fi în măsură şi putere, să poată interveni peste acest imperiu al erorilor şi să facă ordine,

garantând viitorul vieţii pe pământ.
Revenind acum la cele propuse, de a da curs unor deliberări care să ofere câteva mostre de referinţă pe linia de dezvoltare şi de progres a gândirii omului. Şi cum a reuşit el să-şi stabilească o cale vieţii sale privite prin prisma credinţei teiste, în acest sens, va trebui să privim puţin şi spre înapoi, spre trecutul său ce pare destul de dramatic, cum a parcurs el această cale bătătorită cu atâta trudă, lacrimi şi sudoare, până de a ajuns să o netezească puţin cucerind noi domenii şi mijloace, cu scopul de a ameliora calitatea vieţii sale. în acest sens, am găsit de cuviinţă să apelăm la serviciile cu caracter istoric, oferite de literatura şi documentele vechiului şi Noului Testament Creştin ca un compromis, ca o linie de mijloc, între cultura Vechiului orient cu miturile sale şi cultura Europeană, influenţată de cultura şi filozofia Greciei Antice. în această privinţă, nu vom căuta să exploatăm dovezi şi argumente care să formeze un eventual capital dogmatic, aparţinând vreunei confesiuni de credinţă, care fac obiectul marilor biserici astăzi în lume. Nu vom căuta să descumpănim sau să dezarmăm ideea de credinţă, prin a contraria la propriu anumite aşezăminte bazate pe o idee- sau alta. Aici se va pune accentul pe acea latură obiectivă, ce poate caracteriza un adevăr cauzal, adevăr, pe care Cerul, mereu a căutat să-l facă cunoscut omului de pe pământ. Deci, se va lua în considerare cât va trage la cântar acest adevăr pe scara valorilor, ca efect social, în practica vieţii şi de progres a spiritului omenesc. Acum fiind vorba de o credinţă a omului pământean ce îşi are sediul de administraţie şi de comandă undeva în cer, în aşezăminte structurate la un nivel de organizare cu mult superior metodelor de organizare a vieţii de pe pământ, ce urcă până la punctul terminus, în materie de evoluţie al vieţii. Şi noi numim aceasta "Divinitate". Acum să vedem în ce măsură s-a implicat această autoritate

cerească, prin a se face cunoscută pământenilor, metodele folosite şi scopul urmărit. O autoritate de drept în acest sens nu poate fi acceptată/ea venind de nicăieri, singura posibilă şi reală este aceea care vine pe calea adevărului real, deci, pe calea ştiinţei. Vom invita acum pe înţeleptul rege Solomon, să parafrazeze acest început de deliberare adaptat acum la prezentul nostru şi în condiţiile în care noi putem pricepe tainele vieţii, cu avantajele şi lacunele sale. "Prin înţelepciune a creat Dumnezeu cerurile şi

pământul". Aceasta a fost convingerea lui Solomon. Aici va trebui să acceptăm de drept o autoritate a profesionismului absolut numit Divinitate. Cum s-a dezvoltat aceasta şi cum a ajuns să fie ce este. Din moment ce noi cu viaţa noastră suntem doar un modest vârf de ramură, un mugur, în această creaţie aşa cum s-a spus, este puţin posibil să putem noi vedea în dosul propriilor noştri ochi. Cert este, cum spunea înţeleptul Solomon. Totul a avut un început, atunci când nu era "nici care dintâi fărâmă din pulberea lumii", Ioan Apostolul spune: "La început a fost cuvântul - ideea", deci "ştiinţa". "Eu am fost aşezată din veşnicie... când nu era încă nici pământul... nici cea dintâi fărâmă din pulberea lumii..." "Eu am văzut că înţelepciunea este cu atât mai de folos decât nebunia, cu cât este mai de folos lumina decât întunericul." Această afirmativă tratată prin legile fizicii, obţinem rezultatul următor: Lumina este o putere, este o forţă, întunericul nu este o putere, el este o consecinţă negativă prin pasivitate naturală, în realitate întunericul neştiinţei opune o rezistenţă pasivă vieţii în evoluţie. Pe tot parcursul scrierilor Biblice se face de zeci de ori c analogie, o paralelă, de-o parte ştiinţa şi lumina, de cealaltă neştiinţa şi întunericul ca sens negativ. După cum vedem, ştiinţa în general poartă răspunderea a toate câte se petrec în lumea noastră, şi în întreg Universul. Acest postulat abstract poartă în sine un adevăr absolut şi demonstrează valoarea deprimat al

ştiinţei. Acest adevăr va trebui să fie, pentru fiecare om, pe tot parcursul vieţii sale, un însoţitor facultativ. Cu toate că, această ştiinţă aici pe pământul nostru este destul de modestă, în comparaţie cu ştiinţa cerului, spune înţeleptul. Totuşi, printre vietăţile pământului, incontestabil, omul nu poate fi considerat sau asemuit cu celelalte sisteme de viaţă, cu mult mai inferioare, cărora le lipseşte structura de personalitate. Omul fiind unicat ca specie, el este o fiinţă exteriorizată pe baza înţelepciunii, a intelectului şi a conştiinţei sale dezvoltate. Privind viaţa fizică a omului, prin realitatea ştiinţei bionice El este la el acasă, legat de acest pământ prin relaţia unui biosistem, suficient de confortabil şi stabil în timp. Doar pentru momentele de descumpănire a dimensiunii sale sufleteşti, el are la dispoziţia sa o fereastră cu deschiderea spre cer, pe care omul o manipulează în mod absolut liber, după cum va crede el de cuviinţă. Acum propria sa fericire, depinde de felul cum ştie să discearnă lucrurile între bine şi rău. Aici este locul şi câmpul său de activitate, oferit de mediul său social activ, profitând de puţină experienţă pentru sine, aici, mereu omul strică, mai bine zis, modifică câte ceva din lucrurile ce le-a realizat şi cu puţin adaos el încearcă să dreagă ceva mai corespunzător. Şi în continuare să procedeze la fel, fără a putea distinge clar, unitatea de măsură cea mai potrivită între mijloacele folosite şi scopul urmărit. înţeleptul Solomon numeşte aceasta "o deşertăciune a lucrurilor şi goană după vânt". Adâncind puţin lucrurile, această afirmativă a lui Solomon, ce pare să aibă de asemenea puţină încărcătură paradoxală, fiindcă actele de decizie, pe care le derulează omul în viaţa sa şi care* ca rezultat, dovedesc ulterior a fi avut un oarecare efect negativ în componenţa lor. Aceasta este dovada că omul a făcut deja un cât de

mic progres, în procesul acesta de viaţă ca aspect tehnic,

greşelile pe care le lasă omul în urma sa, nu sunt altceva decât un fel de repere de corecţie ce folosesc pentru deciziile sale de viitor. Să nu fie vorba de greşeli strucrate conştient, în mod deliberat, fiindcă acestea în mod obiectiv sunt numite păcate. Dar toate acestea aşa cum sunt, timpul le vehiculează în sensul spre înainte. Şi omul cu, sau fără voia sa îşi consumă bucata de timp, programată de o geneză a propriului său destin. Acestea fiind în câteva cuvinte circumstanţele, în care se încadrează viaţa omului, pe această vale a plângerii, "Terra". Credem că va fi de prisos să se pună întrebarea cine a determinat pe oameni, ca unii dintre ei să creadă în Dumnezeu, şi pe alţii să fie împotriva acestora. Observăm că unii dintre oameni cred în Dumnezeu din fragedă copilărie, alţii se situează la polul opus şi toată viaţa lor cei care rămân aşa până la capătul vieţii lor, nu reuşesc să poată înfiinţa în conştiinţa lor o flacără de veghe care să poată fi numită la propriu, simţ spiritual, lată cum reuşeşte să exprime această idee, un observator al timpului său (Cari Yung): "dacă simţi în tine nevoia nestăvilită de a crede în Dumnezeu şi în nemurire, nu te lăsa descumpănit de trăncăneala aşa zişilor "liber cugetători". Marele laborator al împărăţiei din cer, lucrează pentru pământul acesta după legile sale. Şi din capul locului trebuie să observăm, să înţelegem, adevărata stare a lucrurilor. Nu noi pământenii am descoperit pe Dumnezeu, ci, Divinitatea s-a descoperit pământenilor şi nu după criteriile şi observaţiile dorite de noi, ci după planul şi legile instituţionale ale autorităţii cereşti, ce ţin sub observaţie procesul de edificare al vieţii de pe pământ. De aceea Dumnezeu nu are în vedere o atitudine procedurală consimţită de om. Dumnezeu se face cunoscut şi vorbeşte omului atunci când omul acceptă să fie un instrument de înţelegere al mesajelor Sale. Nu vom putea recepţiona un mesaj de la un eventual emiţător electronic, până ce nu

vom poseda instrumentul de recepţie, de obicei preferinţele omului pământean legate strici de interesele şi activitatea vieţii fizice, merg atât de departe, încât la sfârşit de viaţă terestră, sufletul, spiritul, care de fapt coroborează viaţa, va merge mai departe spre patria sa cerească, am putea spune, cu mâinile în buzunar, fără nici un, fel de bagaj la activul său spiritual. Motiv pentru care, Dumnezeu ca părinte spiritual, trece sub observaţie activitatea vieţii noastre, în special din punctul de vedere al progresului nostru de ordin spiritual. Fiindcă spiritul nostru este nemuritor, funcţia sa fiind odată deschisă este definitivă. Este cauzală, prin faiptul că această unitate de viaţă este alcătuită din elemente ce nu sunt procesate de determinismul materiei relativiste, cu alte cuvinte, nu pot fi afectate de aceasta. însă la sfârşitul vieţii noastre pământene aceste elemente prea puţin cunoscute de ştiinţa curentă, acestea rămân constituite spiritual, aşa cum la sfârşitul vieţii unei scoici de mare, rămâne o perlă. La fel spiritul nostru este o perlă pe care divinitatea o creează prin fiinţa noastră fizică pe care o foloseşte ca suport activ de plasticitate, aşa cum s-a amintit, dar o creează cu un scop bine definit şi la nivel de cauză Universală. Fiinţa noastră, ca unitate proprie de viaţă, în toată integritatea ei funcţională, posedă mecanisme de o complexitate ce depăşeşte capacitatea profesională de procesare a omului ca, creaţie tehnică, deci ca

produs al propriului nostru creier uman.
Aici la creier există un cpmandament de ordine vitală, unde caracterul fiinţei noastre fizice, primeşte pe calea instinctului, o Gomspondenţă de ordine vitală din partea viului, care este persoana spirit. Din acest motiv persoana noastră fizică este un robot fidel ce preia mutual şi decodifică corespondenţa elaborată de persoana spirit, care, de altfel, este şi răspunzătoare de munca sa. Noi obişnuim să punem toate actele deliberate din activitatea vieţii noastre,
16
pe seama instinctului, însă în spatele acestuia este omul spirit. Acesta este şi motivul pentru care noi, persoana fizică, adică robotul nu cunoaştem cum funcţionează procesele tehnice ale propriului nostru organism fizic, aşa cum creierele adică calculatoarele noastre electronice create de mâna noastră nu au o conştiinţă de sine, acestea fiind o prelungire de activitate a conştinetului, care foloseşte aceste metode.
în extraterestru există civilizaţii care au reuşit să armonizeze mai fidel această funcţie mutuală dintre spirit şi robot. Cu toate acestea avem motive să înţelegem că există scăpări spre negativ şi în aceste medii de civilizaţie. în cartea Genezei la cap. VI avem o dovadă certă în acest sens, unde se descrie o imigrare în masă aici pe terra a unor spirite din alt nivel de. civilizaţie cu scop de amuzament. "Când au început oamenii să se înmulţească pe faţa pământului şi li s-au născut fete, fii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase şi din toate şi-au luat de neveste pe acelea pe care şi le-au ales." Un caz mai izolat în acest sens, ce depune o dovadă este şi povestea vieţii lui Solomon.
Acesta a venit pe această lume în calitate de misionar, cu scopul de a defăşura o muncă de corectivitate pe contul nivelului de civilizaţie al contemporanilor săi. Ce a urmat se ştie, şi-a terminat opera în mod negativ, contrar scopului său programat de instituţia cerească. Există multe căi tentante de rătăcire idolatrică pe această lume, nu este cazul să le mai enumerăm. Este totuşi momentul să se discute puţin de acei egocentrişti ce se declară liberi cugetători în atitudinea vieţii lor, raportată la societate.
Fiecare fiinţă umană existentă undeva pe această lume este liber cugetătoare; omul se naşte cu acest drept pe lume însă acest drept trebuie cultivat, privind raporturile de convieţuire dintre oameni. în legea creştină găsim o mulţime de
17
citate îndrumătoare în acest sens. Autoritatea divină lasă pe om absolut liber în viaţa sa, fiindcă altfel nu poate fi responsabil faţă de propriul său produs moral în mediul său înconjurător, faţă de societatea în care trăieşte respectiv semenul său. Sub acest aspect, libertatea, adevărata libertate, cea obţinută, cea reglementată prin filiera dreptului universal valabil este condiţia de bază ce deschide calea progresului vieţii, atât aici pe lumea noastră cât şi pe întregul univers. "Uită-te spre ceruri şi priveşte... Dacă păcătuieşti ce rău îi faci Lui? Şi când păcatele ţi se înmulţesc, ce-i faci Lui?. Dacă eşti drept, ce-i dai Lui? Ce primeşte El din mâna ta? Răutatea ta nu poate vătăma decât pe semenul tău. Dreptatea ta nu foloseşte decât Fiului omului." (Iov cap. 35.) Apostolul Petru afirmă: "Purtaţi-vă ca nişte oameni liberi fără să faceţi din această libertate o haină a răutăţii ci ca nişte slujitori ai lui Dumnezeu" (Discipoli ai democraţiei Divine). Ţinând cont de caracterul prerogativelor cu care Divinitatea se

instituie autoritate statutară supremă aici pe Terra, unde se urmăreşte o armonie socială, cu scop de progres şi dezvoltare pe toate laturile vieţii omului. Există totuşi o maja entropică negativă, aşa cum pădurea îşi are maja ei de uscătură. Această temă va mai fi reluată la momentul potrivit, fiindcă cugetarea liberă este o funcţie fericită şi necesară, însă sinonimul de liber cugetător este cu totul altceva. Fiinţa noastră umană ca unitate proprie de viaţă aici pe Terra intră în relaţia unui sistem de viaţă biofizic, cu o specificitate neelucidată complet de ştiinţa noastră. Şi pe tot parcursul acestei vieţi foloseşte materia în cadrul ei natural ca pe un excelent material didactic, ce posedă înalte calităţi emulative. însă această materie cu capacităţi fixe, ce pot fi evaluate statistic, nu posedă în sine capacităţi de creaţie viului conştient, fiindcă este cartelizată tehnic cu capacităţi fixe luând în considerare caracterul relativităţii sale. Pe baza unui proces de hazard tehnic perfect al naturii care

18

se poate descompune doar prin entropie. Această tărâţă entropicâ dezordonată şi dirijată aiurea, un fel de apă a sâmbetei ce nu poate face obiectul unui nucleu viu de viaţă ordonată. Singura conştiinţă, perfect profesionalizată în arta creaţiei este divinitatea. Acest univers fluidic contrabalansează universul materiei primare (vom numi materia primară pe aceea ce este cunoscută prin teoria relativităţii) lăsând deschisă calea evoluţiei vieţii, din neant până în perfecţiune. Documentele păstrate din scrierile biblice/ au o valoare incontestabilă la punerea în echilibru a legilor universal valabile >am putea spune un fel de regulator tehnic al armoniei sociale între oameni i unde fiecare epocă, fiecare timp, îşi are specificul său lucrativ în acest sens. De aceea este nevoie ca omul să-şi organizeze viaţa, ca pe o instituţie proprie, să reprezinte o persoanalitate, pe baza unor principii cauzale ca îndrumător de-a lungul timpului. Vine Biblia , respectiv Evanghelia lui Isus Cristos, ce are greutate să lămurească cauza pentru care omul trăieşte pe acest pământ. Biblia este o lucrare literară, recomandată şi autorizată de Cer. Ea se adresează în mod direct sufletului omenesc, şi în mod indirect, pe baza simbolurilor şi pildelor ce le poartă se exprimă raţional şi oferă înţelegere fiecărei persoane indiferent de pregătirea sa profesională sau locul pe care îl ocupă în societate. Ceea ce descumpăneşte acum pe omul de rând, ce trâiesşte într-o lume a artei grafice şi a metodelor de propagare în masă a tuturor ideilor, fie bune, fie rele, este greşeală omului simplu care este obişnuit să imite aşa zisa societate mai cultă, care în materie de credinţă de cultură spirituală vorbeşte foarte puţin de teama unui eventual risc intelectua. Aşa a făcut şi Nicodim, unul dintre cărturarii timpului care pe timp de noapte căuta pe Isus Cristos, de teamă să nu fie văzut de preoţi şi cărturari riscând să-şi piardă poziţia sa socială în felul acesta. Aşa fac şi unii dintre cărturarii timpului nostru. Caută pe

19

Isus Cristos şi Evanghelia Sa prin noaptea filozofiilor de modă, cu aluzii pe ocolite, ca nu cumva să fie bănuiţi a fi militanţi ai credinţei teiste şi să rişte intelectual, fiindcă moda de acum la unii din clasa intelectuală este muţenia. Domnul Isus spune: "Cine se va ruşina de Mine înaintea oamenilor, mă voi ruşina şi Eu înaintea Tatălui Meu, care este în Ceruri". De asemenea mulţi dintre reprezentanţii diferitelor „culte religioase de acum se ocupă ca parte principală, mai mult de latura disciplinei academice a confesiunilor din care fac parte, şi

păzesc cu mult devotament barierele ce despart mulţimea bisericilor din lume, tocmai acum, când ştiinţa oficială a cooptat în mod benefic pentru studiu acea latură a metafizicii, mult controversată şi discutată de apologeţii fanatici ai ateismului. în ideea susţinută de Maleahi (cap. 2, vers. 7), preotul va trebui să fie artizanul exponent al cauzei divine, el va trebui să fie înarmat ca un strateg, având de partea sa realitatea obiectivă a cauzei, afirmat pe bază de ştiinţă, cât şi mandatul oficial acordat de cer. "Căci buzele preotului trebuie să păzească ştiinţa, şi din gura lui se aşteaptă învăţătură, pentru că el este un sol al Domnului oştirilor." Nu trebuie să fie condamnaţi sau stânjeniţi acei preoţi şi lucrători pe ogorul credinţei în Dumnezeu, care dau dovadă de multă abnegaţie prin simţul realităţii, faţă de cauza credinţei în Dumnezeu situându-se în poziţia de limită a marginei de dogmă i în schimb pun accentul pe adevărul Evangheliei lui Isus Cristos, dovedindu-se a fi urmaşi loiali şi devotaţi în biserica Sa cea vie. Nu este vorba aici de o atitudine protestatară la adresa vreunei biserici confesionale, ci de o realitate a acestor vremuri, unde se cere mai multă unitate pe frontul de luptă împotriva răului din lume. Revenim acum la omul de nuanţă conservatoare, privind atitudinea sa faţă de credinţă, aceasta pare să fie mai mult un formalist demodat. Omul acesta trăieşte la marginea credinţei,

şi ţine neapărat să lase impresia că este suficient de cultivat şi nemafiind necesar să folosească Biblia, ca literatură de specialitate, ca mijloc de îmbogăţire a cunoştinţelor sale de ordin moral, spiritual. Aceasta este doar o părere şi nu un argument temeinic ce poate conta a fi o virtute. Apostolul Pavel, vine cu o recomandare absolut logică în acest sens şi spune: "Cercetează toate lucrurile şi opreşte ce este de folos". A nu cerceta, a nu pune pe sita conştiinţei tale momente din experienţa cotidianului, din ce şi cu ce vei putea conjuga actele majore din viaţa ta, şi ce vei putea transmite mediului tău înconjurător, societăţii şi neamului din care faci parte. Unii oameni merg chiar şi mai departe, obişnuiesc să conteste un adevăr ce ţine de realitate din necunoştinţă de cauză.

"înainte de a cerceta nu hulii, (nu contesta) cunoaşte întâi şi apoi dojeneşte" (spune fiul lui Sirah). Iată cum apare în politica de emancipare a vieţii noastre spre progres, spre desăvârşire, apare noţiunea de calitate şi de selectare a valorilor, dar după ce criteriu? Acum înainte de a merge mai departe pe firul acestei dispute, ce uşor va putea fi considerată a avea un caracter de speculaţie, de către cei ce afirmă: credinţa în Dumnezeu nu poate fi prezentată şi exprimată pe bază de criterii raţionale fundamentate ştiinţific. Pentru a da un răspuns temeinic şi corespunzător în această privinţă, este bine să ne oprim aici pentru moment, fiindcă avem nevoie de nişte repere de orientare, pentru a putea alcătui un raport de stare pe seama societăţii omeneşti. în lupta sa inerentă pentru existenţă, omul a încercat atâtea forme şi metode pe această lume, cu scopul de a se putea ferici, dacă este posibil, fără a i se ştirbi nici măcar acea parte de libertate ce implică sociologia cea mai curată şi sfântă din lume. Marea sa pasiune pentru viaţă a fost şi va rămâne dorinţa sa, de a trăi un fel de roman social, fără însă a consimţi să fie

afectat de tehnica unei democraţii adevărate. Şi iată că pe această lume,

viaţa continuă să fie din ce în ce mai zbuciumată şi fără calitate. Cauzele ce concură la această stare de lucru sunt multiple. Vom încerca să arătăm doar câteva din cele mai importante. Ştim cu toţii că natura pământului nostru, nu s-a depărtat de condiţiile procesului de stabilitate, cu care a primit rasa umană pe domeniile sale. Omul a fost acela care a denunţat contractul vieţii sale cu standardul ecologic oferit de natură. Prin descoperirile sale în multe domenii de activitate, a căutat soluţii mai comode în ameliorarea standardului său de viaţă. încântat de unele rezultate, de unele succese, omul a declarat o autonomie aproape totală faţă de prerogativele naturii şi fără să-şi dea seama a folosit metode dure cu care a prejudiciat echilibrul de stabilitate ecologică între viaţa omului şi natură, ca mediu ambiant. Un alt aspect care concură la degradarea speciei umane, respectiv caracterul său biofizic, este comportamentul de risc pe care-l asociază caracterului său moral, legitimând unele vicii ca: viciul fumatului, alcoolismul şi drogurile, practici de plăceri extraconjugale prin sexualitate, ce oferă o corespondenţă ideală tuturor maladiilor sociale care culminează acum cu un sindrom ca SIDA prin prostituţie homosexuală. Dar cea mai grea pierdere din suma darurilor şi bunurilor cu care Dumnezeu a înzestrat viaţa omului aici pe pământ, este contaminarea universului său spiritual de pe acest pământ. Cunoaştem pagubele enorme provocate de ideile aberante ale ateismului egocentrist, organizat la nivel de societate. Marele noroc al omenirii a constat, vorbesc de acele naţiuni ce au avut norocul să scape de acest pârjol comunist, a constat în faptul că această maladie socio-politică, a început să se descompună de la sine şi trupurile multor naţiuni au început să se vindece de această boală. Rămâne totuşi pe această lume o povară ce atârnă greu peste sufletele oamenilor. Este întunericul neştiinţei,

în domeniul culturii spiritului, un fel de analfabetism spiritual. Când priveşti ştiinţa de avangarda din toate sectoarele de activitate ale acestui sfârşit de secol, nu sunt necesare observaţii prea dojenitoare pe ansamblul ei, exceptând ecologia. Ştiinţa, ca rezultat de experienţă a vieţii omului, este clocotul normal al activităţii, al ingeniozităţii spiritului uman, al mersului înainte pe drumul evoluţiei, al civilizaţiei. Dacă lipseşte ceva, lipseşte o lege postulat a discernământului de sens pozitiv cauzal, ca înrâurire a ştiinţei pentru binele omenirii în general. Aici, în a cest sector, s-a făcut întuneric, mai bine zis, a rămas întuneric, a rămas un decalaj între cultura spiritului şi cultura în general. Ştiinţa noastră, şi spunem a noastră, fiindcă avem documente din trecutul de credinţă a neamului omenesc, de credinţă în Dumnezeu, avem documente care vorbesc de ştiinţa sfinţilor, a îngerilor, în ultima instanţă de ştiinţa lui Dumnezeu. Acum ştiinţa noastră încearcă să se informeze despre originea Universului şi despre structura materiei dincolo de gama elementelor cunoscute aici pe Terra. Citind şi studiind, cu puţină atenţie scrierile biblice, ne vom putea informa despre cele petrecute în trecutul îndepărtat al vieţii Universului, cauzele care au determinat, ca lucrurile de astăzi să fie aşa cum sunt, în consecinţă viaţa pe Terra. Toate aceste lucruri au fost arătate, au fost consemnate în această carte, numită cartea de căpetenie a creştinului de pretutindeni: Biblia, am putea spune, o istorie pe scurt raportată la Cer de către societatea omenească, în modul cel mai convingător. Stoc.ul acesta de

informaţii, inserate pe paginile Bibliei, ce au darul să lămurească omul, atât pe cale laică, de asemenea pe cale empirică, şi nu întâmplător pe cale savantă. Pachetul acesta de adevăr, a fost transferat, a fost adus dintr-o lume superioară nouă de către cel mai competent lucrător al casei Divine, curier şi inginer desăvârşit al casei Divine, ce a fsot

23

autorizat prin voluntariatul său să se deplaseze în această parte a cerului cu un plan de lucrare, de zidire, de reconsiderare a vieţii, viaţă a unei părţi din Univers, ce a fost dusă în rătăcire şi destrămată de către acel numit simbolic Lucifer, mai precis de către ideile sale nebuneşti. Mesajul pe care Isus Cristos l-a prezentat pământenilor, are un caracter de edificare conştientală pe bază de adevăr. "Adevărul este unul singur" spune Domnul Isus. Personalitatea de origine de acolo de unde vine, este de drept omul de nădejde al ordinii Divine. Venind aici la noi pe pământ cu voia sa, s-a încadrat în legile naturii noastre pământene, a devenit om şi a primit numele caracteristic cunoscut nouă oamenilor: "Isus din Nazaret", fiindcă aşa se obişnuia să se facă distincţie între persoane pe acea vreme ca: Pilat din Pont, Iosif din Arimateea, Măria din Magdala, adică Magdalena. Numele de Cristos, prin traducerea de la origini, corespunde cuvântului "Mesia". Mesager Ceresc şi Divin al mântuirii neamului omenesc, Iată-l acum venit aici pe pământ ca om şi Dumnezeu în acelaşi timp. Acestea sunt pe scurt însemnările actului de acreditare cu care Isus Mesia vine să ia în primire această holdă a lumii, această pepinieră de cultură a spiritului omenesc. Aşa cum a fost simbolizată această cultură şi consemnată pe calea credinţei în Dumnezeu ca: "vie a Domnului". De asemenea pentru conformitate privind Vechiul şi Noul Testament al Bibliei, semnează cu explicaţii detaliate, toate lucrările făcute prin prorocii şi trimişii Săi din vechime, lucrări care acum fac corp comun cu toate lucrările sale nou testamentale. "Eu am vorbit prorocilor, am dat o mulţime de vedenii şi am spus pilde prin proroci". (Osea 10:12). "Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-şi descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci". (Amos 3:7) Aceste mesaje ca mostre de adevăr documentar vin să sprijine ideea de felul cum Dumnezeu s-a descoperit şi s-a legitimat oamenilor.

24

Pe tot parcursul scrisului creştin biblic, se pot observa o mulţime de semne de întrebare cu caracter ştiinţific, privind probleme de fizică astrală, topografie astrală, fizică terestră, bionică, sociologie umană de maximă valoare, metafizică, inclusiv posibilitatea de predestinaţie, şi în ultima instanţă cauzalitate. Dorim ca toate aceste deliberări, să nu se adreseze creştinilor consacraţi cauzei Divine şi nici celor de diverse credinţe ce au totuşi la baza crezului lor idealul monoteist în sens pozitivist. Totuşi, concluziile ce decurg din această modestă deliberare, vor putea fi oferite oricui. Ceea ce ne propunem însă/ este să putem oferi omului de pretutindeni o imagine clară, o mostră de legitimitate, cu, care omul credinţei aderă şi semnează în mod liber la acest ideal al credinţei în Dumnezeu. De asemenea dorim ca această realitate să poată fi demonstrată şi făcută cunoscut tuturor acelora care, în adevăratul înţeles al cuvântului, nu cred în Dumnezeu, nu cred în realitatea unei democraţii Divine, ca obiect de cauză centrală şi singulară în Univers, o cauză a vieţii, inclusiv a vieţii de pe pământ unde omul este implicat parte

integrantă cu viaţa sa. Misionatul Domnului Isus, vine pe această lume să edifice cauza pentru care omul trăieşte pe această lume. "Apropiaţi-vă de Mine şi ascultaţi: de la început nu am vorbit în ascuns, de la obârşia acestor lucruri am fost de faţă şi acum Domnul Dumnezeu m-a trimis cu Duhul Său - aşa vorbeşte Domnul răscumpărătorul tău, sfântul lui Israel - Eu Domnul Dumnezeu te învăţ ce este de folos şi te călăuzesc pe calea pe care trebuie să mergi." "încredeţi-vă în Domnul pe vecie, căci Domnul Dumnezeu este stânca veacurilor..... calea dreptului
este perfecţiunea, tu care eşti perfect, netezeşti cărarea dreptului" (Isaia) Din lucrările arătate ale Vechiului Testament, putem observa cum au fost schiţate primele norme de drept social. Cum aces: drept avea în vedere bunul mers, ca problemă de

sens a vieţii pe Terra. Toate acestea în realitate constituiau şi o problemă de cauzalitate. Nu lipsesc din acest raport cosmic şi câte o mostră din ştiinţele reale şi exacte ale naturii. Toate acestea au fost arătate cu scopul ca pe parcursul timpului, pentru cei ce vor urma să aibă un efect de conjunctură, pentru recunoaşterea adevărului Divin. Se urmărea o trezire a neamului omenesc la o viaţă conştientă, spre deosebire de mitologie pe vremea aceea, ce dădea satisfacţie doar unor slăbiciuni omeneşti. "Ce bune sfaturi dai tu celui fără pricepere... înaintea Lui locuinţa morţilor este goală, adâncul n-are acoperiş. El întinde miazănoaptea asupra golului şi spânzură pământul pe nimic" (Iov). Aceste afirmative, care datează de câteva mii de ani, ele! au acum o corespondenţă în fizica astrală a zilelor noastre şi încă multe altele. Odată cu venirea lui Isus Cristos aici pe pământ, această operă de conştientizare a neamului omenesc, a fost preluată şi revelată corespunzător, vizând o nouă etapă de propăşire a neamului omenesc ca viaţă spirituală spre lumină, spre marele adevăr. Mai precis a adevărului arătat acum într-o lumină nouă. Puterea lui Isus Cristos, de a arăta viaţa ca o esenţă a tuturor lucrurilor şi cu cât viaţa este mai evoluată cu atât ea poate ordona materia, o poate revela. Explicate prin legile fizicii, elementul organic viu, poate deschide în mod autonom o antrepriză de sine stătătoare, în faţa şuvoiului de ape ale relativităţii materiei. Dovada acestui fenomen o găsim în atâtea lucrări, ca intervenţie de vindecare efectuate de Isus Cristos a unor boli incurabile, malformaţii congenitale, punerea în funcţiune a unui mecanism de viaţă, după ce acesta a decedat, aşa cum a fost cazul învierii lui Lazăr şi o mulţime de alte cazuri. Toate aceste lucrări vizează o inginerie, ce depăşeşte ştiinţa şi capacitatea omului pământean. Apostolul Pavel exclamă puţin mirat: "Ce, vi se pare de necrezut că Dumnezeu învie morţii?" Preluarea apostolilor prin

grai viu direct de la sursă, al adevărului evanghelic şi transmis către posteritate având în vedere şi perioada de ucenicie relativ scurtă a apostolilor în compania lui Isus Cristos. Opera Domnului Isus şi-a făcut loc în conştiinţa maselor pe baza unui adevăr conjugat de realitate. împrejurarea în care Pavel pe drumul Damascului, ia o hotărâre diametral opusă, dacă privim în compartimentul său de poziţie socială, fiind un absolvent a două facultăţi de prestigiu pe acea vreme, deci mare cărturar, însemnat om politic şi eclesiast. După ce a fost contactat de Isus Cristos, . a devenit un luptător model pentru

cauza Evangheliei. Dacă avem în vedere pe Apostolul Petru, omul simplu cu puţină pregătire de carte, dar receptiv din fire. După ucenicie ştie acum, cum va avea loc un nou big-bang prin care se va sfârşi opera de zidire a lui Dumnezeu în Univers. Evanghelistul Luca fiind de profesie medic, a fost un neobosit juriu istoric, privind caracterul evenimentelor care au avut loc, în faza de început a credinţei creştine. Lui îi datorăm faptul că noi cei de astăzi avem în faţă imaginea realităţii de atunci, ca să putem evalua faptele, cu propriul nostru discernământ şi probitate morală. După plecarea lui Isus Cristos de pe pământ, credinţa în Dumnezeu, în noua sa formă, putea respira în contemporaneitate fiind marcată de valoarea ei pură. Câteva secole, nu avea nevoie de atestare istorică, fiindcă avea un caracter novator. Abia după secolele II şi IV, credinţa în Dumnezeu practicată în societate a fost mereu încărcată cu elemente dogmatice în detrimentul cauzei sale cele adevărate, de către tagma ce a reprezentat-o, adică cea preoţească, luând calea formalismului. Cu mult mai târziu Luther şi-a luat curajul să calce în picioare aceste practici care totuşi s-au menţinut o perioadă de timp, folosindu-se metode inchizitoriale în compromis cu autorităţile statale care mai au racile, e drept destul de vagi, chiar până în zilele noastre. Luând în

considerare starea de echilibru a tuturor faptelor petrecute de-a lungul timpului şi condiţiile în care ştiinţele fizicii, a tehnicii, promit ameliorarea standardului de viaţă a omului în lupta sa cu natura, ia amploare gândirea filozofică ce avea să pună în umbră acele virtuţi pe baza cărora societatea omenească şi-a dezvoltat fiinţa sa spirituală. Atributul de liberă cugetare în schimbul credinţei teiste, pe considerentul afirmativei acestor curente filozofice, credinţa în Dumnezeu îl împiedică pe om să fie cu adevărat liber şi fericit pe această lume. Protagonişti ca Feuerbach, Marx, Nice şi alţii ce s-au dat drept exponenţi ai unor ştiinţe-pretinse reale şi exacte.-Cu alte cuvinte, au luat poziţie critică împotriva credinţei în Dumnezeu. Aceste formaţini filozofice au oferit în speţă, un fel de album de schiţe topografice ideologice, la prima lor vedere, mai mult sau mai puţin vinovate. Dar acestea mai apoi, au fost preluate şi valorificate tendenţios la nivel de societate, de către anumite cercuri despotice. în ultima instanţă această buruiană, această cultură otrăvitoare a produs un fruct ce abia mai târziu avea să fie gustat de către o parte însemnată o societăţii omeneşti. Această mascaradă ideologică a produs pagube incalculabile în spiritualitatea umanităţii. Datorită acestor stări de lucruri, trebuie să acceptăm ca foarte normal, dreptul creştinătăţii de a se apăra în faţa acestui flagel ideologic. în special când în această luptă de apărare şi de netă inegalitate, caracterul metodelor de luptă a creştinilor nu putea fi decât cel dictat de legea creştinului adică pasivitate. Pe cât de nedreaptă a fost această încleştare pe atât de triumfătoare a fost biruinţa adevărului, a sensului spre bine. Avea dreptate Gămăliei acordând autorităţii cereşti o definiţie: "Nu mai necăjiţi pe oamenii aceştia ci lăsaţi-i în pace, dacă încercarea sau lucrarea aceasta este de la oameni se va nimici, dar dacă este de le Dumnezeu n-o veţi putea nimici, să nu vă pomeniţ că luptaţi

împotriva lui Dumnezeu". Vremurile de astăzi confirmă acest adevăr în modul

cel mai obiectiv. Acum după ce am căutat să arătăm o stare poziţională comparativă, între o lume care crede în Dumnezeu şi trăieşte în convergenţă cu împărăţia din Cer, cu acea civilizaţie astrală ce luptă pentru eliberarea sufletului oemnesc de sub influenţa nefastă a întunericului. Şi de cealaltă parte tot lume dar care nu crede în Dumnezeu însă prin ambianţă ţi omogenitate îmbrăţişează orice sferă de interes, fiind conştientă doar că ea există vital deci, conştiinţa de sine, conştiinţa caracterului său fizic. Mai există şi o zonă putem spune, mediană, de unde începe să se simtă cauzalul, în această zonă, numai Dumnezeu ştie, câte suflete privesc peste gard în curtea vecinului, adică acea lume ce este i onştientă de cauza existenţei vieţii, pentru care ea trăieşte şi există. Se pare că totuşi omenirea trăieşte momentul crăpatului de ziuă, momente ce corespund ideal afirmaţiei profetului ce Ie-a anticipat. Totuşi întunericul nu va împăraţi veşnic... Ne vom strădui acum să trecem în revistă unele adevăruri mai esenţiale, mai concludente, ce stau la baza creştinismului, unde fiecare om dezorientat spiritualiceşte, va avea prilejul şi posibilitatea să-şi formeze propria sa opinie, asupra tainelor vieţii şi ale Universului, din care practic facem cu toţii parte. Mănunchiul acesta de gânduri poate fi considerat un fel de apel de redeşteptare, de reconsiderare a potenţialului uman, apel de mobilitate orientativă, în direcţia recâştigării unei lumi pierdute către care noi acum privim cu spatele fără să ne dăm seama că în epoca în care trăim, avem poate cea mai mare nevoie de o colaborare cu această lume, avem nevoie de a duce, să spunem aşa, o politică Interdependentă faţă de Cer. O asemenea atitudine •ste recomandată omului de însăşi instituţia Divină. In ordinea în care vom căuta să deliberăm în continuare această dispută, vom căuta pe cât va fi

posiDii să nu se producă atingeri imputabile celor de o concepţie contrarie creştinismului. De asemenea aceştia nu vor fi contrariaţi în dreptul lor de libertate, şi nici agenda lor morală nu va fi luată drept temă obiectivă la propriu. Aici la modul general, se urmăreşte o constatare stringent necesară. Dacă cineva va fi interesat de a se situa pe o poziţie contrară celor afirmate pe parcursul acestui noian de idei, discutate ca între oameni, vom lăsa aceasta pe seama unei filozofii. Şi acea filozofie care în mod oficial răspunde de acest atribut, incontestabil va fi folozofia ateistă. Se pare că starea de şomaj care este astăzi la modă în lume, nu a scutit nici pe amatorii de filozofie fiindcă temele de filozofie s-au înmulţit atât de mult în această epocă modernă, am putea spune aproape la pătrat. Dacă luăm în considerare fiecare concepţie filozofică în parte, exponentă a uneia dintre numeroasele ramuri de activitate ale ştiinţei, ce mereu se divide pentru a putea fi înţeleasă de gândirea omenească. Aici mai trebuie să avem în vedere şi o ordine protagonistă concurentială. Adică şi părerea diferită a unora dintre filozofi, privind acelaşi obiect de studiu, respectiv pe aceeaşi ramură, fapt ce scoate în evidenţă o concurenţă de regie filozofică. Pe această cale s-a mers atât de departe, încât unii dintre filozofi s-au rătăcit pe meleagurile obscure ale ambiguităţii, aşa cum spune proverbul, încât nu se mai poate distinge pădurea din cauza copacilor. în starea în care nu se mai poate distinge adevărata valoare a filozofiei pure, din cauza atâtor curente filozofice, unele lipsite de sens. Privind din margine această

epocă ce se vrea din ce în ce mai modernă şi să nu fi în pas cu această modă intelectuală, rişti să fii un demodat, călcat în picioare de aceasta. Dar vedeţi, viaţa se destăinuie iubirii tuturor oamenilor de pe pământ, şi simţământul de fericire nu poate fi împrumutat prin mijlocirea relativităţii, fie ea şi abstractă. Deci, nu

30

putem fi fericiţi cu simţurile altora de fericire. Nu toţi se lasă antrenaţi de atâtea avalanşe, ale curiozităţilor cotidiene. Fericirea nu poate veni de ori şi unde pe această lume. Toată viaţa omului observată prin lupta sa inerentă pentru existenţă, este destinată să fie un proces continuu de purificare şi progres, respectiv evoluţie. Altfel vom trece prin această viaţă din simplă curiozitate, sau poate chiar parazitar, vom hiberna cu toate bunurile şi darurile noastre latente oferite de viaţă, ne vom irosi cu toţi) talanţii noştri, căzând victimă timpului inutil, fără sens. "Nu merg ei ci apa îi duce" spune poetul. Viaţa este deci un proces de luptă continuă cu sens unic şi la baza sa va trebui să existe o cauză bine definită, o cauză care să îmbrăţişeze natura reală a personalităţii omului în întreaga sa dimensiune, atât persoana sa fizică cât şi moral spirituală. Acest postulat se cere a fi exprimat cam în felul următor: structura spirituală din viaţa societăţii omeneşti, când este relativă legilor naturale şi cauzale pentru care pământul trăieşte, este cel mai încântător ideal pe care Divinitatea îl oferă creaţiei sale din Univers. Dar cum nimic nou nu este sub soare, cine a făcut enunţul acesta, a fost înţeleptul rege Solomon "du-te dar de mănâncă-ţi pâinea cu bucurie şi bea-ţi cu inimă bună vinul, căci de mult a găsit Dumnezeu plăcere în ceea ce faci tu acum. Hainele să-ţi fie albe în orice vreme şi untdelemnul să nu-ţi lipsească de pe cap..." (Eclesiastul 9,7,9) Acum cât de albe sunt hainele ţinutei noastre morale, şi ce mirodenii de expresivitate am pus pe capul nostru şi ce bun simţ radiază acesta în jurul omului nostru spirit, rămâne pentru fiecare dintre noi un semn de întrebare, care cere în acelaşi timp şi un răspuns. Menirea omului pe pământul acesta este, să trăiască în interiorul unei filozofii, care să tindă practic spre un obiectiv cardinal cauzal. Formele caracteristice ce le îmbracă în lupta cu viaţa, Crucea ce va trebui sâ fie purtată

31

în mod inerent de către fiecare muritor, în cadrul unui biosistem atât de caracteristic aici pe Terra, este o situaţie dată. însă dincolo de aceasta, o lumină a ştiinţei va trebui să călăuzească activitatea vieţii noastre, ca viaţa să se poată organiza, să fie o expresie naturală a personalităţii noastre în deplină libertate, această lumină a ştiinţei este fenomenul ce formează în viaţa noastră cauza şi sensul. Aici este drumul de răscruce, unde liberul nostru arbitru va trebui să-şi pună întrebarea: încotro? Răspunsul nu este indicat să fie dat adică să fie stabilit în exclusivitate de caracterul fiinţei noastre fizice, nu este nici logic ca fizicul nostru să aibă acest drept. Fiindcă aşa cum s-a arătat funcţia vieţii, a fiinţei noastre spirituale fiind odată deschisă ea este definitivă, adică veşnică. "Dumnezeu nu a făcut moartea". Carenţele şi veleităţile caracterului nostru fizic sunt bine cunoscute. "Mănâncă, bea omule şi te

veseleşte". Privind puţin pe drumul istoriei, putem vedea indici de sens, ce se îmbie şi astăzi unor oameni cu destinaţia "Sodoma şi Gomora". Nu acesta este sensul vieţii, al civilizaţiei pe pământul acesta. Adevăratul sens al vieţii omului ce acoperă întreaga sa personalitate nu este acela ce se impune în exclusivitate de caracterul fizic, regnal, al omului. Adevăratul sens al vieţii omului nu poate fi altul, decât acela ce indică spre o viaţă ordonată şi structurată după adevăr şi dreptate pe o cale a binelui, a pozitivismului pentru întreaga societate şi primul om pe care-l vei întâlni în calea vieţii tale, este semenul tău pe care ai datoria să-l iubeşti ca pe tine însuţi. Pătruns odată de acest simţământ, ocrotitorul vieţii tale va fi Dumnezeu, instituţia Divină. Şi nimeni altul nu are dreptul să atârne de gâtul omului un sistem de viaţă artificială, străină de menirea lui pe această lume. După concepţia filozofiei ateiste, lăsându-te în voia valurilor relativităţii materiei, ca parte dialectică, aşa cum s-a arătat, poţi conta pe o tehnică a hazardului, ce te

poate purta peste tot în întinsul acestui imperiu, sau nicăieri. în viaţa omului creştin, ce crede că Universul acesta este guvernat de o putere benefică, care i-a dat un concurs să poată ieşi din această indiviziune dialectică a relativităţii materiei. Adică, din ncest verdict tehnic al hazardului. Drumul acesta, al vieţii spre desăvârşire, a fost orientat şi marcat ideal de către omul Dumnezeu Isus Cristos, ce a venit din Divinitate aici pe pământul acesta, cu un scop bine definit, a venit să facă cunoscut omului, planul de ordine al divinităţii, un plan de preîntâmpinare a sufletelor ce s-au convins de rătăcirea lor, prin acest labirint al întunericului, dar acum acestea doresc o rezolvare. Şi pentru ca omul suflet, respectiv spirit, să poată evolua selectiv şi dimensional, a primit libertatea şi dreptul de a fi stăpân pe materie, dreptul de a o putea revela în condiţii naturale, şi a beneficia de experienţe şi valori utile împlinirii conştiinţei sale, până la realizarea deplină a fiinţei sale spirituale. După cum vedem, materia are calitatea de a fi cel mai ideal plastician subordonat fanteziei gândirii omului, a spiritului său aici pe Terra. Materia este raportată vieţii, a fi doar un mijloc şi nu o cauză în evoluţia acestei vieţi. Această realitate intră în procesul de conducere şi de ordine a desfăşurării activităţii Divine în Univers pe bază de ştiinţă, o ştiinţă pură şi absolută. Greşeala făcută de unii filosofi ateişti a fost aceea

de a-şi însuşi prerogative colaterale unor descoperiri în domeniul fizicii, cu tot felul de afirmaţii ce le-au considerat a avea o pondere de influenţă la fixarea argumentelor lor împotriva realităţii Divine, implicit împotriva creştinismului, fără însă să-şi dea seama că aceste afirmaţii vor fi denigrate, vor fi depăşite de realitate din timp spre exemplu ideologia marxistă. Orice început de activitate omenească deschide un unghi de perspectivă evolutivă în domeniul unei ştiinţe. Dar când această ştiinţă nu se Ini .idrează în aria utilităţii reale, a vieţii omului.

Această ştiinţă este mai de grabă o stâncă aruncată în calea progresului, spunea un gânditor. Dacă luăm în considerare ultima jumătate de veac pe care l-am probat pe viu cu propriul nostru destin, nu vom putea trece cu vederea actele imputabile din punct de vedere moral, luate ca o medie de valori ale societăţii omeneşti. Vom constata ce pierderi uriaşe a suferit omenirea, când această ştiinţă în special cea politică s-a cramponat să ţină loc de ştiinţă adevărată. Vom aminti de aranjamentele petrecute la Yalta, în fizica enegiei de fuziune scăpată de sub control de la Cernobâl. La Tokio şi în alte mari metropole ale lumii purtăm pungi de oxigen pentru a putea respira pe Cer privim curioşi dar cu îngrijorare cum se subţiază stratul de ozon. Vom aminti şi de toate armele de exterminare ce sunt pregătite pentru o eventuală nenorocire, la care nu vom avea un termen de comparaţie şi nici posibilitatea să i se dea un nume. în medicină lumea este alertată, ce se va putea face cu sindromul SIDA. Fără însă a încerca cineva să scoată în evidenţă acele cupluri de familie şi persoane conştiente, ce poartă haine albe în orice vreme cum spunea Solomon. în ultimă instanţă, societatea omenească va fi nevoită să apeleze prerogativ pe calea constituirii unei discipline morale în acest sens. Este bine să ne aducem aminte puţin şi de caracterul corectivelor aplicate de Cer, atunci când societatea nu posedă acest mecanism de ordine, este vorba de ceea ce s-a întâmplat la Sodoma şi Gomora. Fiind vorba de morala societăţii în unele părţi ale lumii la ora actuală nu se cere altceva decât legalizarea sodomiţilor practicieni. Cu astfel de acte poate fi caracterizată latura negativă a societăţii omeneşti, care în fond nu pot exclude, nu pot contracara partea pozitivă, cea benefică a societăţii omeneşti. La ora actuală se mişcă ceva în conştiinţa omului de pretutindeni, ai impresia că un vânt împinge norii, ce opun rezistenţă unui răsărit de soare de

primăvară, o primăvară a secolelor ce bvor veni. Nici nu ne putem da seama de moment, cât de îndreptăţită este observaţia lui Isaia, ea se referă la viitorul omenirii "Totuşi întunericul nu va împăraţi veşnic pe pământul acesta, în care acum este necaz" vom repeta ostentativ această formulare a profetului Isaia, ca o alternativă benefică, de conjunctură a timpurilor pe care le trăim.
Bătrânul Iov vine din spatele timpului şi apostofează spusele profetului: "Dar care este omul care îşi doreşte pierderea sa, acum fireşte, nu putem vedea lumina soarelui care străluceşte în dosul norilor, dar va trece un vânt şi-l va curaţi". Deci, o lumină a ştiinţei, va salva omenirea. Incontestabil şi aici pe

Terra, ştiinţa a rezolvat multe din condiţiile unei vieţi de luptă a omului cu natura. Ştiinţa ca atare a avut domenii mai norocoase, unde oamenii au semănat Idei şi fapte, care mai apoi au dat roadele utile, pentru viaţa şi norocul omului pe pământ. Există undeva în Univers o ordine perfectă? Da, există, "Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduirii (al dezordinei) ci al păcii". Prin acea pace a ordinii perfecte înţelegem, încetarea oricărei stări conflictuale In tehnica de evoluţie a vieţii prin ştiinţă. Divinitatea este deci Perfecţiunea, este armonia şi liniştea pe vecie în Univers, este pace în absolut, este salutul cu care Domnul Isus Mesia a binecuvântat pe omul pământean "Pace vouă". Omul este chemat la desăvârşire prin ştiinţă, fiindcă o altă cale nici nu există. După cum vedem, ştiinţa este sensul pozitiv al desăvârşirii vieţii, acest sens este recomandat cu atâta insistenţă de Domnul Isus Mesia. El şi numai El, cunoaşte la perfecţie condiţiile caracteristice prin care omul va putea învinge, va putea să părăsească •ceasta stare de imponderabilitate a neştiinţei. Sunt itâtea lucruri necunoscute care acum sunt ascunse de ochii noştri deci., "din lipsă de cunoştinţă" spune Biblia. Trebuie să observăm şi să admitem că aici, pe această vale a plângerii, sufletul nostru se înscrie

la şcoala evoluţiei vieţii din Univers. Aici micuţul nostru şcolar este invitat cu multă dragoste să se iniţieze, să se formeze şi să se împlinească la şcoala de umanistică moral-spirituală a lui Isus Mesia, care prin discipolii împărăţiei Sale din Cer lucrează pentru pământul acesta. Privind acum, măcar în treacăt, istoria zbuciumată a neamului omenesc, merită oare să ne punem întrebarea: de unde venim şi încotro vom merge. în ultimă instanţă, pentru ce fel de progres dă omul o luptă şi îşi poartă povara crucii sale aici pe lume, ştiind că venim din întunericul cel mare. Iată că începe să se contureze mai clar, motivul de bază pentru care, Isus Mesia, din poziţia Sa de fiinţă supremă, de talie Divină coboară aici pe această vale a plângerii şi ia în mâna Sa, destinul acestor făpturi şi nu a ezitat să le numească fraţi din punctul de vedere al etniei spirituale şi cât a fost pe pământ şi din punct de vedere al fiinţei fizice. Cu câtă dragoste a căutat să conştientizeze pe om de o cauză a existenţei vieţii, privită prin legi mai largi, ale evoluţiei vieţii din Univers. Dincolo de această ordine a cauzalităţii Divine, vine cu aroganţă filozofia atee, acum în secolul douăzeci. Şi cu o semnătură în alb, dăruieşte fericirea omului pe pământ. Sub toate aspectele sale, această filozofie a dărâmat cele mai de seamă virtuţi cu care Cerul a înzestrat făptura omenească de-a lungul timpului. Iubite suflet rătăcitor, raţiunea ne îndeamnă să privim cu multă atenţie şi prudenţă acest mare arbore genealogic al ştiinţei, unde ramurile sale sunt din ce în ce mai numeroase. Ispita puterilor noastre intelectuale, ne va îndemna să scuturăm fiecare ramură în parte cu roadele sale, în domeniul cunoaşterii. Vom încerca şi parfumul fiecărei flori în parte. însă, cu ochii conştiinţei noastre, cu multă atenţie, cu multă prudenţă, va trebui să alegem locul ideal, de unde vom putea cuprinde cu privirea acest mare colos informaţional. în felul acesta vom putea face o

selecţie la scară valorică, vom putea reţine un conţinut de sinteză, cu fiecare ştiinţă ramură în parte. Atât cât acest cumul să posede integritatea de a putea coresponda şi corela toate celelalte ramuri de activitate ale ştiinţei. în felul acesta vom putea ajunge în posesia unor condiţii optime de discernământ, vom putea efectua o gândire de ansamblu. Cu alte cuvinte, vom poseda o

vedere generală asupra ştiinţei. Dar şi acest privilegiu nu va putea fi decât o stare selectivă de moment şi nu definitivă. Fiindcă pe viitor vor mai avea loc noi descoperiri, în toate domeniile de activitate ale ştiinţei, care, în mod logic, vor modifica prin cataliză, această structură de ansamblu a ştiinţei. Acest fenomen a fost semnalat şi cu ocazia unui congres Internaţional de filozofie, ce a avut loc la Praga, în pragul celui de-al doilea război mondial, unde, printre altele, s-a pus şi această întrebare: "Dacă posibilitatea de gândire şi de memorare a omului va putea cuprinde, va putea acoperi acest întreg orizont informaţional al ştiinţei", răspunsul a fost categoric: "Este imposibil gândirii omului să poată efectua o asemenea performanţă. Unii din filozofii timpului au fost de părere că acest deziderat va putea fi rezolvat prin aplicarea unui mecanism uman gânditor, ■şa cum poate fi constituită o societate economică pe acţiuni. Şi acest mare creier de gândire, va putea avea caracterul unei suprastructuri. Impedimentul descoperit a fost cine va putea lua decizii la nivel general cu alte cuvinte, cine va putea fi un fel de dumnezeu. Răspunsul oferit de istorie, îl vom putea adăuga noi cei de acum! Până când omenirea se va trezi din acest somn al neştiinţei se vor mai folosi acest soi de dumnezei interimari, unii mai cumsecade, alţii mai puţin cumsecade, unii chiar nebuni, punând la socoteală promotorii celui de-al doilea război mondial. Ştiinţa şi filozofia actuală, nu •ste lipsită de imaginaţie. Pentru rezolvarea acestei probleme cheie în cercurile de specialitate s-a

propus construcţia unui calculator uriaş pe viitor, ce va putea fi destinat să conducă lumea. Dacă vreo orânduire statală va alege să folosească această cale, noi creştinii le vom recomanda din politeţe "spor la treabă". O sugestie le va putea fi totuşi oferită în mod gratuit la un eventual test funcţional al acestui creier, privind acurateţea sa de logică statistică programată ne întrebăm, unde şi cum va putea fi plasat pe memoria acestui creier termenul "iubire" cu toate implicaţiile sale de rigoare, fiindcă acest termen ataşat creierului uman, după cum ştim acoperă o gamă destul de complexă, de la simplu afectiv, dispunând de o legitimaţie morală până la condiţia de a putea fi descumpănit de ifosul imoral al instinctului. Sufletul nostru în atribuţiile sale decente, în multe cazuri determină calcule extraconventionale. Iubirea curată şi adevărată este dezinteresată şi înzestrată cu o metamorfoză de sublimitate, este prin excelenţă un produs extraconventional, este o iubire hotărâtă şi recomandată de omul suflet. în memoria unui calculator sintetic, oricât de sofisticat va fi el construit, termenul acesta "iubire" va putea fi conjugat, va putea procesa statistic pe contul unei facturi obişnuite din seria condimentelor, alături de sare sau piper. Acest dumnezeu sintetic fără suflet, fără simţuri speciale va avea o funcţie de alternanţă destul de dubioasă, va fi când emotiv, când belicos. Şi încă un amănunt nu lipsit de importanţă. Acest calculator va trebui să fie construit din elemente invulnerabile şi imperisabile. Astfel datorită unei perioade mai lungi de construcţie şi volumul colosal de date înmagazinate va fi posibil să degenereze în cea mai modernă comedie babiloniană, cunoscută vreodată pe pământ. Am considerat că este bine să fie făcut cunoscut acest proiect tehnic, fiindcă s-a făcut deja aluzie la această posibilitate, de către diferiţi traficanţi de idei, socio-ateiste. Dar vedeţi, noi cei care credem în Dumnezeu, prin atitudinea noastră modestă dar nu pesimistă, credem că Dumnezeul nostru este viu,

credem că El se află în fruntea tuturor treburilor din Univers, credem că nu a murit niciodată sau să fi suferit vreo defecţiune tehnică. Şi mai credem că Isus Mesia este mostra de viaţă şi de gândire desăvârşită de talie Divină, ce a venit aici pe pământ, să arate calea cea adevărată a vieţii, care nu este alta decât calea adevărului. Mergând pe calea adevărului în viaţă, înveţi să conjugi o dialectică a realului, ce va constitui un fel de hrană pentru creşterea caracterului nostru spiritual. "Şi toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Cristos". "Iată de ce vă spun să nu mai trăiţi ca păgânii, având mintea întunecată, fiind străini de lucrarea lui Dumnezeu". Apostolul Pavel face aici o aluzie clară cum fiinţa noastră spirituală ca persoană distinctă, pe drumul evoluţiei vieţii, pe drumul desăvârşirii sale, va trebui să culmineze virtual, ca personalitate spirituală integrată în marea unitate de valori a democraţiei Divine. Sfinţii cu întreaga ierarhie potenţială de valori create şi îndrumate de Divinitate, în realitate sunt o uniune de valori integrate în Universul de valori al Divinităţii. Duhul Sfânt, integrat în unitatea Divină devine la propriu o personalitate. La figurat "îngerii" "Nu sunt toţi duhuri slujitoare trimise să împlinească o slujbă, pentru cei ce vor moşteni mântuirea" (Evrei) "Căci Dumnezeu în lume le ţine loc de tată şi pune pe-a lor frunte gândirea Sa bogată" spune poetul. De ce oare omul, tinde să fie străin de viaţa lui Dumnezeu? Fiindcă omul nu posedă încă acea maturitate de conştiinţă şi multe din simţurile sale mai dormitează încă asemenea unui copil leneş la începutul perioadei lui de şcolarizare. Omul poate abandona această cursă a desăvârşirii sale cu toată oferta din partea Cerului. Dar nu există în Cer o lege, (din păcate există pe pământ) care să permită spiritului său să-şi poată forma un patrimoniu viabil

în marele cuib al vieţii Universului. Fără ca acest spirit să fie angajat de drept în mecanismul de viaţă al Universului. Această tendinţă poate fi justificată prin posibilitatea de a exista vital în detrimentul unui alt sistem vital, asemenea unui păduche în spatele unei albine. Universul acesta Divin fiind un tot unitar compact coboară lucrativ pe acest pământ şi cucereşte prin progres continuu din câmpul acesta pustiu al întunericului, unde Satan a fost imobilizat atunci când s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu. Prin conţinutul scrisului biblic, cunoaştem tragedia fiului risipitor. Dumnezeu: "Nimănui n-a poruncit să lucreze păgâneşte şi nimănui nu i-a dat libertate să păcătuiască" (Sirah) După cum sperăm să fim convinşi credinţa în Dumnezeu în democraţia legilor Sale, acordate şi folosite în libertate, ca structură de bază în conduita şi dezvoltarea vieţii omului pe pământ. Constituie cea mai ideală ofertă din partea Cerului, ce poate rezolva împăcarea omului, în ultimă instanţă, a spiritului răzvrătit cu ordinea Divină. "Eu pentru aceasta m-am născut şi am venit în lume ca să mărturisesc pentru adevăr".

în consecinţă am descoperit că ateii nu contestă realitatea Divină, din cazua unor motivaţii neapărat ştiinţifice. Ei sunt acea "Coardă de viţă sălbatică" acea buruiană egocentrică de neconformitate a vieţii lor cu virtuţile legale ale adevărului ca drept universal valabil. Ei tind spre un gen de libertate, fără ca, conştinţa lor să fie implicată în contabilizarea valorilor de schimb între om şi semenul său , între om şi mediul său înconjurător, respectiv societate. Acest tip de om, este uscătura pe plan spiritual, din marea pădure a lumii. Este cazul acum la sfârsitulacestor vremuri, vremuri ce vizează schimbări profunde, în structura spirituală a omenirii. Se va descoperi adevărata valoare

a Evangheliei lui Isus Cristos ca fiind o chartă, un îndrumător ideal, în arta sociologiei umane. A cugeta liber, fără să se ţină seama de o

4P

experienţă a trecutului, a civilizaţiilor cosmice în materie de viaţă, ce s-au implicat în mod organizat să dea un concurs, evoluţiei vieţii de pe pământ, respingerea acestei oferte, presupune prelungirea vieţii de iad aici pe pământ. Cugetul nostru tinde permanent să fie liber, să nu înţelegem greşit acest gen de libertate. Liberul nostru arbitru, atunci când este lipsit de experienţă este aidoma unui copil ce învaţă să se poarte pe picioare. Cu puţin sprijin putem fi la îndemâna oricăror împrejurări, dintre care foarte puţine fericite, adică pozitive. însă, ca să nu te risipească vânturile vremii, vânturile unor împrejurări nedorite ce uneori suflă cu puterea unei filozofii. Este bine ca omul în viaţa sa, să nu meargă pe o cale necunoscută de nimeni, fără vreun reper de orientare. Proverbul bilbic spune: "Când un orb va conduce pe un alt orb, cu siguranţă vor nimeri amândoi într-o groapă". în domeniul sociologiei umane Marx ca ghid filozofic a cutezat să facă afirmaţii dincolo de posibilităţile sale de explorare, fiind vorba de o realitate comparată. Urmaşii convinşi ai acestei filozofii au reuşit ulterior să transforme popoare întregi în cobai de experienţă. Cunoaştem acum, însă cu multă dezamăgire se constată că aceste perpetuum mobile socialist propus de Marx ce a fost asistat de ingineri idealişti şi mecanici politologi cu suflete de draci consumând din trupul fiinţei umane atâtea lacrimi, sânge şi sudoare, ca acum să se constate cu stupoare că această draconică maşină nu funcţionează.

Este bine să se scoată în evidenţă şi să se accentueze faptul acesta, ca una din cele mai tragice experienţe ale umanităţii. în modul cel mai natural fiecare exemplar de viaţă umană este un liber cugetător. însă omul nu este o fiinţă perfectă "Blestemat să fie acela care se bazează pe orn" spune Domnul Isus. Omul este destinat să fie şi să devină ceva. Nivelul său de evoluţie şi banca sa de idei acum sunt destul de modeste. în deciziile

41

noastre se pot strecura şi erori, fără însă să putem estima corect cât vom putea face bine sau rău. Cu toate acestea fiecare dintre oameni are dreptul de a fi avocatul din oficiu al actelor decizionare din propria sa viaţă. însă, să ai în mână soarta întregii omeniri, şi să spui "Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şl împovăraţi şi Eu vă voi da odihna". Atunci va trebui să ai acoperirea acestei autorităţi în propria ta personalitate. De aceea Isus Mesia a fost cine a fost aici pe pământ. El este şi acum şi va fi în veci, acolo în patria desăvârşită a Divinităţii. Acum filozofia ateistă luând notă de afirmaţiile mai recente ale ştiinţei, privind posibilitatea de existenţă a unor civilizaţii extraterestre din Univers a mai temprat puţin tonul afirmaţiilor sale spunând: "Da, aceste civilizaţii vor putea să existe însă, acestea nu mai au nimic comun cu civilizaţiile lăsate în urma lor". în cartea Bibliei (Osea 5.15) se dă un răspuns concludent în această privinţă: "Voi pleca, mă voi întoarce în locuinţa mea, până când vor mărturisi că sunt vinovaţi şi vor căuta faţa mea. Când vor fi la necaz, vor alerga la Mine". Cred oare spiriduşii ateişti, fiind vorba de o gospodărire tehnico-fizică a marelui Univers că acolo nu este nimeni acasă. Şi se vor putea impune cu aroganţă aşa cum fac ei aici pe pământ? Speră ei la o asemenea criză în conducerea Universului? "Cui îi sunt dator ca să-i

plătesc, sub Cer totul este al Meu" (Iov). "Tu ziceai în inima ta, mă voi sui la Cer îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu. Voi şedea pe muntele adunării dumnezeilor, dar ai fost aruncat în locuinţa morţilor. (Isaia)

Ştiinţa noastră pregăteşte cu o amploare tot mai mare o deschidere spre cosmos. O uşoară notă de umor ar corespunde afirmaţiei: Mahomed îşi pregăteşte teleaga să meargă la munte, însă după unele semne ale vremii este mult mai apropiat muntele de Mahomed. "Tot aşa şi voi când veţi vedea toate aceste lucruri să stiti că Fiul omului

•Ste aproape este chiar la uşi". (Matei 24:33)

în optica filozofiei atee nu poate intra o roalitate cosmică prin care să se accepte un contract de natură fizică sau la nivel de cultură spirituală între Cer şi pământ materializat prin persoana lui Isus Mesia, cu un scop bine definit. "Tu nimiceşti chiar şi respectul de Dumnezeu. Tu •şti omul care s-a născut întâi, ai fost tu la sfaturile lui Dumnezeu. Ce ştii tu să nu ştim şi noi? El n-are speranţa să scape de întuneric căci a ridicat mâna împotriva lui Dumnezeu"... (Iov 15) Dacă examinăm atent mesajul cu care Domnul Isus se adresa atât de des mulţimii: "Pocăiţi-vă (consacraţi-vă deliberat binelui) căci s-a apropiat împărăţia Cerurilor" Ce putem înţelege din această premoniţie, este că va avea loc o deschidere dinspre Cer Înspre pământ, va trebui să luăm în considerare un calcul de vechime a planetei noastre destul de modest, în comparaţie cu vechimea altor sisteme siderale din vecinătatea sistemului nostru solar. Vom observa o ierarhie de sisteme prin ordinea gravitaţională. Există şi în Cer o ordine a semănatului de stele de asemenea şi a culoarului de flori ce răsar din lacrimile celor ce lucrează pământul, pământul nostru primind pitorescul nume de "Vale a Plângerii". Deci *po* pământenii, nu vom putea surprinde cosmosul cu o vizită protocolară, înainte de a o fi primit aici pe pământ la noi acasă, şi multe lacrimi vor fi şterse cu duioşie de către fraţii noştri mai mari. Va trebui să mai luăm notă şi de mărimea astrului nostru în comparaţie cu alte corpuri cereşti gigante, ce posedă condiţii propice dezvoltării vieţii cu suprafeţe de sute sau chiar de mii de ori mai mare decât a Terrei, unde o civilizaţie nu se mai poate sinucide sau strangula cu o eventuală eră atomică, teză formulată de filozofia atee cum că civilizaţiile nu vor putea trece unele praguri. Un alt argument şi poate cel mai important rezidă în suma elementelor materiei ce intră în

structura organică proprie a unui astru, în comparaţie cu sistemul genomic al întregului Univers, raportul acesta nu-l poate cunoaşte un pământean. Şansele de a putea fi vizitaţi de civilizaţii extraterestre sunt incomparabil mai mari fără a mai pune la socoteală stările şi structurile fluide ale unui eventual Univers organizat aparte. "Sionul (Divinitatea) are temeliile aşezate pe munţii cei sfinţi, lucruri pline de slavă au fost spuse despre tine, cetate a lui Dumnezeu". Este logic să ne punem acum întrebarea: ce se va fi petrecut în marele Univers în materie de evoluţie a vieţii până când undeva, pe la marginea unei galaxii a apărut un bulgăre de pământ, ce avea să primească numele de "Vale a Plângerii" sau "Terra". Mai nou, ştiinţa explorărilor spaţiale deţine unele dovezi, cum o formă de viaţă organică a putut fi observată şi în masa unor particole din materia extraterestră. înţeleptul Solomon a fost îndreptăţit să facă o aluzie la formele mai superioare ale vieţii şi a

ştiinţei dincolo de ce este posibil pe Terra, o ştiinţă a îngerilor care prin ştiinţa lor pot revela . circumstanţial, după scop şi necesitate un evantai J considerabil de elemente ale materiei. Cine poate fi vinovat atunci când terapia vindecării unui orb din naştere, al altuia cu mâna uscată şi de ce nu, a învierii lui Lazăr şi multe altele, efectuate de către Isus Cristos. Când toate aceste lucrări, nu încap în traista un fizician savant de pe Terra. Domnul Isus Cristos nu a pretins în vreo împrejurare să afirme că a făcut minuni. întotdeauna a explicat mulţimii că a făcut o lucrare. "Dacă n-aş fi făcut între ei lucrări, pe care nimeni altul nu le-a făcut, n-ar avea păcat, j dar acum le-au şi văzut şi m-au urât şi pe Mine şi pe Tatăl Meu". La sfârşitul tuturor lucrărilor sale Domnul Isus Cristos face o solemnă expunere Tatălui Ceresc şi încheie cu cuvintele: "Eu te-am proslăvit pe pământ, am sfârşit lucrarea pe care mi-ai dat-o s-o fac... am făcut cunoscut numele tău oamenilor", (loan 17.4.6.) Ştiinţa noastră obişnuieşte

«A afirme că lucrările sale în domeniu sunt exacte, nnturale şi reale, însă acele fenomene ce nu pot fi axprimate la nivelul ştiinţei, sunt considerate •upranaturale. De ce oare metafizica este considerată de ştiinţa noastră o magazie prăfuită şi ie scoate de acolo câte un obiect cu caracter ttmatic, doar atunci când acesta este deja cunoscut pe piaţă de prea multă lume. Şi totuşi de ce ■ceasta denumire de supranatural, noi credem că pentru aceste lucrări va trebui să avem mai multă înţelegere. Tereza Naumann, o credincioasă devotată credinţei în Dumnezeu, a reuşit să pună în dilemă pe mulţi oameni de ştiinţă spunând: "De ce caută omul atât de mult să despartă naturalul de supranatural. Nu sunt acestea toate oare, o întreagă operă a lui Dumnezeu". Apostolul Pavel numeşte aceste fenomene "însuşiri nevăzute". în acest cont putem enumera toate fenomenele necunoscute din fizica Universului, cu toată diversitatea elementelor materiei, ce nu au semnat încă o condică pe memoria raţionalului uman. Domnul Isus Cristos a fost învinuit de către analiştii filozofiei atee pentru faptul că nu a lăsat drept moştenire o descriere savantă, asupra lucrărilor făcute în popor. Adevărul este că noi oamenii nu ne dăm osteneala să înţelegem aceste taine, aceasta este o condiţie ce ne aparţine în exclusivitate nouă oamenilor. Ateismul ■re pretenţia să-şi poată însuşi privilegii şi simţuri ce aparţin persoanei spirit, fără să şi le cultive propriei lor persoane. Ajuge doar că le contestă în mod deliberat. Oamenii credinţei primesc aceste daruri, în raport cu nivelul lor de consacrare. "Căci întrucât lumea cu înţelepciunea ei n-a cunoscut pe Dumnezeu în înţelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioşi prin nebunia (simplitatea) propovăduirii crucii". (1 Corinteni) Atât în Vechiul cât şi în Noul Testament se face aluzie la unele elemente ale materiei ce au calitatea de a fi organizate aparte şi care nu pot fi

afectate de un absolutism al relativităţii dialectice ale materiei ce posedă un caracter statistic determinist. "Fiindcă ce se poate cunoaşte despre Dumnezeu le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu în adevăr, însuşirile nevăzute ale Lui". (1 Romani) Există o

gamă foarte largă de însuşiri nevăzute în sânul materiei, dar reale şi active, acestea se corelează cu cele văzute şi formează un tot unitar comun, cap de operă în natură este subiectul viu. Ştiinţa acum, prin aparatele sale electronice, intuieşte o mulţime de fenomene, pe care nimeni nu le mai contestă. Deci, noi cunoaştem o parte din genomica materiei, cu un spectru foarte larg de aplicaţii, dar nu putem şti câte nu cunoaştem. Şi atunci, cel mai civilizat lucru şi de comportare decentă în abordarea ştiinţei în general este să nu contestăm din vanitate şi orgoliu lucruri ce nu ni le putem explica ştiinţific. Acei fizicieni ce mai fac de gardă în jurul cercului închis al teoriei relativităţii materiei, unde materia nu are voie să pozeze decât în cele patru stări de agregare. Aceştia vor fi nevoiţi să inaugureze o poartă de serviciu pe unde se va putea introduce şi coopta toate noutăţile viitorului, privind materia în toată goliciunea elementelor sale. Omului laic i-a suflat Biblia la ureche, la informat de existenţa mai multor stări, însuşiri şi forme de alcătuire ale materiei, pe care ştiinţa noastră nu le cunoaşte încă. Acum, pentru a nu risipi ideea de bază propusă, un fel de interogatoriu al omului cu el însuşi, ne vom reîntoarce la complexul bazarului nostru filozofic, unde fiecare filozofie pozează cu o emblemă, ca marcă de prestigiu. Şi acea filozofie ce se observă a folosi un alegorism aparte este desigur filozofia ateistă. Şi după toate cele întâmplate, în această ultimă parte a secolului XX, modurile şi metodele de propagare ale acesteia sunt destul de artistic deghizate. De va fi hărăzit vreunei filozofii să poarte vreun gust să poarte gustul pe care şi-l doreşte,

însă omul care din nevoia sa, din setea sa de cultură şi de cunoaştere, va degusta o filozofie, să se ferească de gustul amarului. "Căci poporul meu a săvârşit un păcat îndoit, m-au părăsit pe mine, izvorul apelor vii şi şi-au săpat puţuri, crăpate care nu ţin apă". (Ieremia 2.13) Aici avem simbolizat existenţa unui drept universal valabil pe baza realităţii dialectice a adevărului: "Ci dreptatea să curgă ca o apă curgătoare şi neprihănirea (puritatea) ca un izvor care nu seacă niciodată" (Amos). Cu câtă convingere se face aluzie la acele puţuri crăpate care nu ţin apă, identificate a fi acele curente filozofice ce au concurat la risipirea celor mai de seamă virtuţi ale genului uman, caocondiţie de ordine a vieţii omului pe pământ. Din toată această incursiune, în compania unui ideal de viaţă, putem descoperi un adevăr mai cuprinzător pentru viaţa noastră, ce poate fi afirmat fără rezerve. Căci oricare va fi aria cunoştinţelor pe care mintea noastră le va putea cuprinde pe orizontul acesta informaţional al ştiinţei, criteriile acestea de valabilitate ca fapt în sine, nu vor putea fi decât relative. El va putea fi evaluat numai ca o stare de referinţă a prezentului, un fel de raport cotidian al freamătului de viaţă şi de luptă al omenescului. Deci, fie că cuprindem toată ştiinţa curentă, fără suma cunoştinţelor ce pe viitor îşi vor face loc pe părţile minţii omeneşti, dar care vor avea darul să corecteze erorile ce le comitem astăzi în ştiinţă şi gândire, aşa cum ştiinţele de astăzi ne dau relaţii şî dovezi de erorile pe care ştiinţa le-a strecurat în trecut.

Dincolo de toate aceste observaţii, importanţă majoră şi de valoare absolută o are progresul realizat de genul uman, la toate nivelurile competitive, ale activităţii vieţii, Iată acum apare întrebarea majoră de cauză şi de fond. Care

este sensul cardinal obiectiv spre care va trebui să fie orientată evoluţia vieţii şi a ştiinţei omului în viaţa
47
sa. Acesta este de fapt motivul de fond, pentru care Isus Mesia străbate cerurile, cum spune Biblia, şi vine aici la noi pe pământ, înfruntând toate riscurile procedurale, caracteristice vieţii de pe Terra. Vine cu dorinţa expresă de-a pune în mâna omului procesul acesta de conştientizare a vieţii din punct de vedere cauzal. în consecinţă, sensul real de direcţie, spre care va trebui să păşească omenirea în drumul vieţii sale spre pacea cea adevărată şi eternă este singurul drum ce asigură biruinţa binelui asupra răului, a ştiinţei asupra întunericului neştiinţei. "Poporul meu era o turmă de oi pierdute, păstorii lor îi rătăceau, îi făceau să cutreiere munţii, treceau de pe munţi pe dealuri uitându-şi staulul." "Voi pune legea Mea în lăuntrul lor, o voi scrie în inima lor şi eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu". (Ieremia) "El îi urmăreşte, merge în pace pe un drum pe care n-a mai călcat niciodată cu piciorul Lui. Cine a făcut şi a împlinit aceste lucruri, acela care a chemat neamurile de la început". (Isaia) O privire măcar sumară îndreptată asupra istoriei filozofiei de la începuturile activităţii sale se poate constata că aceasta a avut doar precădere asupra dezvoltării formelor de gândire ca proprie raţiune de a fi, dar nu şi discernământ de cauză în general a adestinului vieţii umane aşa cum s-a amintit. "Căci cunoaştem în parte şi prorocim în parte, dar când va veni ce este perfect, acest în parte se va sfârşi". Dar până atunci Isus Cristos Mesia, ca personalitate competentă, desemnată virtual de autoritatea Divină să consucă această uriaşă operă, conformă cu planul Lui Dumnezeu de edificare a vieţii din Univers. Viaţa umanităţii în general este arătată de literatura cărţilor creştine în special de Biblie în mod simbolic, ca fiind o cultură de vie "Via Domnului". Această cultură de domeniu spiritual, ce atrage după sine şi un nivel de cultură materială, care acum se apropie de ziua rentabilităţii sale. De asemenea se fac şi o mulţime de observaţii cu caracter de
48
/ertizare, înainte de a avea loc acel eveniment -jsmic, făcut cunoscut lumii prin prorocii din vechime, încheindu-se cu semnătura lui Isus Cristos. "Spălaţi-vă deci şi curâţiţi-vă, luaţi dinaintea ochilor mei, faptele rele pe care le-aţi făcut. încetaţi să mai faceţi rău învăţaţi-vă să faceţi bine, căutaţi dreptate". (Isaiâ 1.16.17)'

După cum vedem, credinţa în Dumnezeu, cu legile sale, nu este altceva decât o lege de ordine, necesară vieţii omului integrată în societate, atunci când este respectată după Evanghelia lui Isus Cristos, considerată o Carte albă a Cerului. Această lege folosită la valoarea ei nominală va produce caractere raţionale după dorinţa şi pfanul lui Dumnezeu. Realitatea de faţă, puţin diferită, în raport cu ce s-a propus de către Cer, este un fel de normal omenesc, este modesta noastră cunoaştere a tainelor Universului, marcată de o indiferenţă şi nepăsare. Această lipsă de activitate pozitivă din viaţa oamenilor, a creat un fel de confuzie în ecologia vieţii spirituale a omului contemporan, unde se resimt atâtea calamităţi, dăunători cu caractere sălbatice, nu greşim dacă spunem diavoli adevăraţi. Această realitate tristă dar semnificativă şi din păcate adevărată este marcată cu obiectivitate de către acei oameni, care nu se ruşinează şi nu ezită să-şi

exprime ataşamentul şi fidelitatea faţă de cauza divină şi faţă de protectorul sufletelor lor ca Păstor spiritual, Isus Cristos Mesia. De aceea noi creştinii în vremurile de acum, considerăm că cea mai justificată formulare din partea Cerului inserată pe paginile Bibliei, adresată neamului omenesc, este aceea în care se spune: "Pocăiţi-vă, că s-a apropiat împărăţia Cerurilor".

CAP. II SINGURA ALTERNATIVĂ DE SALVARE -RECONSIDERAREA DREPTULUI Hi LUME

"Timpul este cel ce formează lacrimile, dar tot el face să răsară şi soarele izbăvirii peste marea de umilinţe" spunea un gânditor. Timpul acesta îşi are valoarea sa absolută pentru viaţa omului, doar atunci când el este raportat la alţi doi parametri de bază. Unul este fenomenul de intensitate, şi cel de-al doilea este cel care determină valoarea sa pe ansamblu ca rezultat politic şi de calitate al noţiunii de timp. De aGeea cel mai potrivit timp, cel mai preţios moment din viaţa omului, este atunci când el s-a trezit la realitate. "Luaţi aminte şi veniţi la mine, ascultaţi şi sufletul vostru va trăi. Căci Eu voi încheia cu voi un legământ veşnic" (Isaia 55:3).

Nu este greu de observat căci dincolo de timp este mâna Celui ce prin timp, zideşte monumentala Sa operă pentru veşnicie. Timpul acesta Universal, care este fără de început şi fără de sfârşit, ca şi Dumnezeu. Aceasta este static în sine, însă raportat la viaţa noastră, el este un instrument de vehiculaţie, ce ne poartă pe braţele sale şi ne povesteşte tot ce a fost până în clipa prezentului, afară doar de lucrurile şi faptele pe care nu le putem pricepe. Prezentul acesta pe care noi îl putem observa, îl putem trăi, prin dreptul de existenţă şi libertate, pe care Dumnezeu l-a acordat creaţiei Sale din Univers, unde practic se înscrie şi viaţa noastră, ca proprie raţiune şiunitate de conştiinţă. Cine a luptat activ pentru înfăptuirea acestui minunat plan de salvare, . de mântuire a neamului omenesc, ca şi purtător de cuvânt al casei albe Divine, Este Isus Cristos Mesia, având în vedere trecutul omului cu o stare, putem spune atavică, privind cultura sa de ordin spiritual. Deci suflet răzvrătit şi rătăcit,, prin labirintele aceste ale întunericului, "cei ce şedeau în întuneric şi în umbra morţii, trăiau legaţi în ticăloşie şi fiare, pentru că^e răzvrătiseră împotriva cuvintelor Lui Dumnezeu" (Psalmi 107).

Domnul Isus Cristos a fost acela care, atunci când sufletele noastre trăiau în imperiul întunericului şi al uitării a întins o mână şi ne-a salvat din această încleştare nemiloasă şi negativistă a materiei primare, apoi ne-a curăţit de acest noroi al avidităţii Inconştiente apasiunii, a făcut lumină aici pe pământ şi a orientat calea vieţii noastre spre o pace desăvârşită în eternitate. Vom căuta să amintim de acest adevăr, ori de câte ori va fi cazul sau va fi necesar. Acum printre lucrurile consemnate de timp, timp nu prea îndepărtat, putem observa pe fila unei agende raportul de activitate a ştiinţelor în domeniul fizicii unde fizicienii şi lucrătorii de specialitate luau note şi schiţe, din arhitectura impunătoare a fizicii modeme a marelui savant Einstein de curând terminată, poate cu excepţia unor mici finisaje de exterior, toate au fost bune şi la locul lor până când, într-un alt compartiment de activitate al fizicii aplicate, apare performanţa unui telepatist, instalat pe faimosul submarin "Nautilus" unde este vizată existenţa unor particule, ce depăşesc cu mult, viteza de propagare

în spaţiu a electronului, de asemenea şi puterea de penetraţie în masa materiei dense.
51
rapt ce pune pe gânduri pe mulţi cercetători de pe acea vreme.
Deşii practica telepatiei era arhicunoscută, ceea ce era nou, era actul de curaj din partea ştiinţei oficiale, de a turna pe moara cercetărilor curente, un caz cu latură ştiinţifică, fără însă să poată explica ştiinţific, natura fenomenului produs. De atunci şi până astăzi, a trecut destul de mult timp şi această particolă fără de noroc, nu are nici astăzi o etichetă atârnată de gâtul său, cu, care să poată face parte din vreun tabel de ordine, al elementelor materiei. Aşa se întâmplă câteodată şi în gospodăria omului, după ce şi-a zugrăvit casa, nu-i mai strică frumuseţea, de dragul unei instalaţii electrice, introduse prin pereţi ca ultimă noutate de confort. Aşa se întâmpla şi cu faimosul palat construit pe scheletul a patru nivele a teoriei relativităţii materiei. El este şi astăzi o lucrare monumentală destul de modernă, totuşi pe undeva în lumea ştiinţei, aşa cum s-a făcut aluzie, nişte zvonuri venite din gurile rele ale unei ştiinţe ramură, mai tinere, unde se conturează nişte umbrei nişte fenomene, ce scutură pJasele laboratoarelor de fizică, care cer permisiunea să fie echipate cu o ţinută de rigoare, să poată face o prezentare oficială în lumea ştiinţei, mai curând sau mai târziu, de voie sau de nevoie, când noutăţile viitorului vor fi umplut măsura aşteptărilor. Şi când fizica noastră' terestră, nu va mai putea ţine piept, fizicii dezvăluite cu concursul celor canalizate din astral în■■'■*mod* potenţial, 16a temă obligatorie dictată de însăşi propria noastră necesitate, va avea loc o reconsiderare a elementelor materiei, pe baza unor criterii noi. Deşi acest întreg evantai de elemente sunt şi astăzi active în natură, însă simţurile aparatelor noastre de optică electronică şi de sensibilitate a elementelor fluide, nu le percep şi poate nici noi nu le putem pricepe. **"Cu greu ne dăm** seama **despre cele ce sunt pe pământ şi** cu osteneală **găsim** cele ce **sunt chiar în mâna noastră.**
52
Atunci cine a **putut cunoaşte** cele **ce sunt în Ceruri"**
(înţelepciunea lui Sol. 9.16) Când ştiinţa noastră terestră va evolua şi va lua notă de interdependenţa fizicii din Astral, marcată de o netă superioritate, din toate punctele de vedere. Acesta va fi momentul fericit de ordine, fiindcă cu concursul acestei ştiinţe, ştiinţa noastră va depune mărturie cauzei de credinţă In Dumnezeu şi în democraţia legilor Sale de drept în Univers. "Căci la Tine este izvorul vieţii, prin lumina Ta vedem lumina" (Psalmi). Acest moment va marca actul de solemnitate a reîntoarcerii fiului risipitor. Acest tribut va trebui să fie totuşi plătit de ştiinţa noastră pământeană, numai prin această realitate, vom putea distinge şi recunoaşte adevărata personalitate a lui Isus Cristos mesia. Şi prin ce fel de circumstanţe a oferit Divinitatea serviciile Sale modestelor noastre făpturi omeneşti, Cu câtă dragoste Domnul Isus, a căutat să imprime în conştiinţa noastră un simţ de demnitate, prin care noi înşine să devenim conştienţi de a accepta o misiune de secretariat pe această lume, între voia Lui Dumnezeu şi propria noastră pregătirea, în vederea consacrării noastre pentru Democraţia Cerească. Care, în cuvântul de exprimare a Bibliei este numită "împărăţie a Cerurilor" Datorită evenimentelor ce trec în goana timpului, omul de astăzi nu mai poate privi cauzalitatea ca o

problemă extrapersonală lipsită de sens şi deimportanţă. Cercetând scripturile ne vom da seama, cât de implicată este omenirea în raportul de zi al calendarului Biblic. "Iată că lucrurile acestea vin şi se întâmplă." în vremea de astăzi nu se mai poate adera doar facultativ la obligaţiile ce le are fiecare om privind pacea pe pământ şi armonia socială dintre oameni. Sănătatea omului ce acoperă fiinţa sa, atât fizică cât şV moral spirituală va trebui să reprezinte o personalitate ca un întreg. Deşi, nu va '.rebui să scăpăm din vedere nici persoana sa fizică, :are este de asemenea un corespondent ideal

colaborator, al întregii sale fiinţe şi este strict dependentă de aceasta, din aproape toate punctele de vedere. Fiecare dintre oameni când se naşte pe acest pământ. El este deja angajat unui spaţiu de forţă vitală, cu care un popor îşi duce viaţa sa în lume. de aceea implicit vom căuta ca virtuţiile noastre să se' cumuleze la capitolul valoric de prestigiu, al naţiunii din care facem parte. Şi atunci vom da Cezarului ce este al cezarului. Spiritul nostru fiind însă nemuritor, cu tot cumulul său de bunuri şi valori ce aparţin conştientului, vatranscende corespunzător patriei sale etnice din care acesta face parte. Deci, patriei Divine. Şi atunci, ce este al lui Dumnezeu, vom da lui Dumnezeu, aşa cum Domnul Isus a lămurit pe oameni. "Credinţa unui popor este biruinţa sa definitivă asupra îndoielii, este adevărul suprem al vieţii sale. Cei ce nu cred în Dumnezeu nu cred în nimic. Aceştia şi-au cioplit un Dumnezeu nou, cu o credinţă *fâră legi şi fără taine", spunea un mare patriat. Cu Dumnezeu suntem înrudiţi, pentru că El este tatăl tuturor sufletelor noastre, de aceea toţi oamenii din lume ne sunt fraţi, ca primă condiţie de solidaritate, pe baza unei cetăţenii Universale.lată mobilul primei porunci din cele zece: "Să iubeşti pe Dumnezeu cu toată puterea sufletului tău. Şi pe semenul tău ca pe tine însuţi". Şi aceasta a doua parte a poruncii este tot aşa de mare ca şi prima. Domnul Isus Cristos numeşte pe toţi oamenii din lume fraţi şi la plecarea Sa din lume le porunceşte "Să vă iubiţi unii pe alţii aşa cum v-am iubit Eu". Iubire şi pace presupune armonie desăvârşită peste tot pământul. Argumentele noastre vă vor viza doar facultativ. Cu toate acestea fiecare om va fi chemat de datoria existenţei sale ca cetăţean al acestei lumi. Să depună examenul consacrării sale, în lupta pentru apărarea şi promovarea virtuţiilor ce asigură pacea şi libertatea omului pe pământ,, indiferent de credinţa sa Confesională, indiferent de opinia sa politică, sau de

poziţia sa pe care o ocupă în societate sau ca •tnie.

Cerul doreşte, cumineţnia spcietăţii omeneşti, nu pentru a o exploata de bunuri şi valori materiale, ci pentru a se asigura o desăvârşire a vieţii pe toate laturile sale existenţiale, avansul de cultură spirituală li un popor.

Dacă observăm bine, atrage după sine şi necesitatea unui coirfort corespunzător de cultură materială. Excesul de cultură materială, fără un ■uport de cultură spirituală, duce spre desfiinţarea calităţii vieţii. Este limpede ca lumina zilei, nu excesul de cultură spirituală a creat cbnfuzie şi discordie în societatea omenească, iubirea între oameni şi în general iubirea de bine şi de frumos şi alte virtuţi omeneşti, ce contează ca valori spirituale ■unt premizele ce pot salva omenirea din acest întuneric al neştiinţei. Omul Creştin este

dăruit imversalităţii, prin canale şi mijloace de comunicare, ntrict sociale. Aveţi amabilitatea şl consultaţi mesajul ivanghelic al Lui Isus Cristos şi va veţi convinge de idevăr. Căci atunci când omul este despuiat de iceste virtuţi şi valori cu caracter spiritual. El nu nai corespunde nici societăţii omeneşti şi nici ferului. Este momentul să arătăm din nou formula lui Iov: "Uită-te spre Cer$_x$ şt priveşte, dacă păcătuieşti ce rău îi faci Lui. Dacă eşti drept ce-i dai Lui, ce ximeşte El din mâna ta. Răutatea ta nu poate /ătăma decât pe semenul tău, dreptatea ta nu foloseşte decât fiului omului." De ce oare oamenii :>ra le lipseşte credinţa în Dumnezeu sunt în ieral protestatari instituirii unui control facultativ, ipra produsului negativ conştiinţei omului, respectiv ipotriva legilor creştine ce vizează astfel de lucuri.)«ici, posibilitatea de a se pune în evidenţă, ichimbul acesta de valori perene utilităţii vieţii. Majoritatea relelor din tume, provin din tendinţa omului de ase sustrage legii adevărului, ca drept •ocial de primă mână ce garantează armonia dintre

oameni. S-a vorbit mult şi s-a scris foarte mult în legătură cu această nedreptate practicată în societatea omenească. în consecinţă, posibilitatea ca un om să poată fi exploatat de un alt om. în cartea lui Iov cap. 31 se găseşte un enunţ ideal, ce poate fi considerat un postulat în materia de drept social, Iată cum arată această formulare: "Să-i dau socoteală de toţi paşii mei şi să mă apropii de El (de Dumnezeu) cu un domn (însă) dacă pământul meu strigă împotriva mea şi dacă brazdele lui varsă lacrimi, dacă i-am mâncat roadă fără s-o fi plătit." Acum în jargonul actual de pretenţie, acest adevăr va putea fi încadrat cam în felul următor. Căci orice om, care prin munca sa efectivă, în luptă pentru viaţă. Nu produce spre mediul său înconjurător, respectiv societatea în care el trăieşte, nu produce bunuri şi valori, atât cât el consumă şi uzează de la acest mediu respectiv societate. în consecinţă acesta este un exploatator. în lumea de astăzi sunt foarte mulţi oameni care se complac să trăiască cu un asemenea păcat. Consecinţele sunt cu atât mai tragice, când aceştia reuşesc să se organizeze, chiar până la nivel de orânduire statală. în morala lumii creştine, a celor ce respectă legea dreptului şi a adevărului, munca dreaptă şi cinstită, este o dovadă de iubire a omului către semenul său. Cu cât un om produce în viaţa sa, mai multe bunuri şi valori în raport cu ceea ce el consumă, cu atât el va reuşi să mărească unilateral valoarea talanţilor, ce au fost încredinţaţi vieţii sale de către Pronia Cerească. în felul acesta, omul reuşeşte să sfinţească undeva un loc, pe această grădină a Terrei. Disponibilitatea sufletului omenesc pentru această lucrare izvorăşte din voinţă şi iubire. Acest produs este cu desăvârşire un produs extraconventional. Este forţa, este substanţa cu care spiritul omenesc erodează deciziile statistice ale relativităţii materiei, prezentă în mecanismul vieţii

noaste fizice. Este dovada că sufletul nostru este viu. este liber şi stăpân pe voinţa sa. Un om care •tlrmativ nu crede în Dumnezeu, încearcă să justifice atitudinea sa discriminatorie, faţă de mediul său înconjurător prin negaţie şi ia drept paravan ■firmativ: Credinţa în Dumnezeu nu poate fi prezentată pe baza unor dovezi raţionale. Sperăm că •xperienţa şi competenţa omului de bună credinţă va fi în măsură să discearnă lucrurile în mod raţional pe bază de realitate.

Domnul Isus Cristos a creat aici pe pământ, prin Evanghelia Sa, o şcoală de

profil universitar cu icces pentru orice nivel de pregătire, de la profan până la savant, fără vreo urmă de discriminare şi pentru orice om din lume. A făcut atâtea apeluri la conştiinţa noastră folosind atâtea pilde şi simbolisme, ■ arătat de ce anume va trebui să ne ferim în viaţa noastră şi ca parte principală să nu ne lăsăm târâţi de aviditatea unui comfort strict material, în detrimentul nevoilor noastre de ordin moral şi spiritual.Lăsându-te ' în voia tuturor slăbiciunilor acestea omeneşti, ajungi foarte repede şi foarte uşor să compromiţi să descalifici, efortul de consacrare a sufletului, a spiritului tău, în cursa de cucerire a vieţii veşnice, cum spunea apostolul Pavel.
Cu puţin efort de organizare a vieţii noastre pe plan moral, putem destul de uşor să ounem în ordine standardul acesta de necesităţi impuse de caracterul şi mecanismul fiinţei noastre fizice. Devenind conştienţi de cauza existenţei vieţii noastre, acest standard de necesitate va înclina să fie preponderent selectiv. Divinitatea, instituţia cerească, a oferit vieţii omului o corespondenţă de procesare adecvată pentru toate împrejurările sale, acoperind întregul său caracter uman, atât fizic cât şi moral spiritual, dar, o ţinută cu o letimaţie morală decentă. "Haine albe în orice vreme".
După cum vedem, proiectul acesta de democraţie cosmică este sistematizat în viaţa noastră

la nivel de conştiinţă. Aici este sediul unde începe procesul de personalizare a vieţii noastre, a fiinţei noastre, unde materia în continuă mişcare, în mod inconştient şi pasiv, lasă să se strecoare către viaţa omului, acele împrejurări, pe care omul le va alege pentru viaţa sa ca o necesitate pe baza liberului său arbitru. Deci, viaţa îşi are propriul său sistem de organizare pe baza caracterului său embrionar, constituit din elemente, din particole ce nu posedă masă, sarcini electrice, magnetice, calorice, deci nu posedă energia organizată şi condensată a materiei relativiste. Dar aceste elemente pe baza cărora este organizată viaţa, îşi au propriile lor legi, care sunt atât de puţin cunoscute de către civilizaţia de pe Terra.
Aici putem cunoaşte caracterul de evoluţie al materiei relativiste şi putem construi ceasuri atomice cu o precizie uimitoare şi de durată, dar aceste calcule vin din afara cercului său relativist şi independent de natura acestei materii relativiste. Spun acum specialiştii, în domeniul teoriei relativităţii, în desfăşurarea dialectivii a materiei în timp şi spaţiu nu pot avea loc accidente nici erori, fiindcă nici nu sunt posibile din moment ce există o asemenea posibilitate, această materie îşi va pierde sensul şi caracterul de a mai fi relativistă, deci, materia de la sine, nu se poate organiza să poată conceptualiza să fie creativistă în materie de viaţă, materia mult mai uşor se poate deorganiza prin entropie să devină o apă a sâmbetei. Materia poate fi organizată şi interferată din exterior pe baza unor procese de logică şi raţiune.
întrebarea ce se pune acum în fizica modernă: cum a apărut Universul şi ce procese au avut loc la originea evoluţiei sale primordiale, revenim acum din nou la înţeleptul Solomon, care în parte a dat un răspuns la această întrebare: prin înţelepciune, prin ştiinţă a creat Dumnezeu Universul, adică,cu prima fărâmă din pulberea Lumii. în evanghelia după Ioan

(1.1-3) se spune "La început a fost cuvântul, şi cuvântul era Dumnezeu"...
în limba greacă acest termen "Cuvântul" este •inonim cu termenul "Ideea".

Cât de puţin spun aceste versete biblice privite pe dinafară, fără a fi Insă aprofundate şi căutat substratul lor ştiinţific. în realitate loan ridică puţin vălul şi lasă să se întrevadă taina procesului de croaţie din Univers. Deci, odată cu prima fărâmă din pulberea Lumii, se pune în evidenţă posibilitatea creării materiei din energie spun şi susţin acum marii fizicieni. Şi această materie croşetată din energie, ce durează nelimitat în timp şi spaţiu, ca un Perpetuum mobile, acest termen fizic ne dă nouă astăzi posibilitatea să construim un ceas atomic cu o precizie de ordinul miilor de ani.
Deci se confirmă faptul că această materie relativistă şi dialectivă în timp şi spaţii nu are voie să greşească sau să-şi permită o procesare eronată, aşa cum s-a amintit.
în consecinţă, materia nu poate dispune, nu poate arbitra dincolo de caracterul său strict statistic. Insă un liber arbitru din exterior, poate interveni operaţional prin interferenţă asupra materiei şi mecanicii sale. Care este în realitate, natura particolelor şi elementelor pe baza cărora s-a constituit viaţa şi tehnica sa ce are o deschidere nelimitată în timp? Tragem concluzia că aceste elemente şi particole sunt invulnerabile şi imperisabile.
La început a fost "Cuvântul", "Ideea". Cuvântul care zideşte, spune părintele Galeriu. La început a fost "Cuvântul", "Liberul arbitru" ce prin propria sa ştiinţă a creat în libertate după necesitate. Având acum dovada creării materiei din energie şi afirmativa Bibliei, Dumnezeu a creat Lumea din nimic. Atunci există posibilitatea creării unui Perpetuum Mobile absolut. Pavel afirmă: "Căci în El (Dumnezeu) avem viaţa, mişcarea şi fiinţa. Viaţa ca

model de organizare structurată standard, la cel mai înalt nivel de constituire tehnică şi mai putem spune că acest nivel este absolutul egal Divinitate, de aici viaţa se divide descendent până la starea de cel mai modest nucleu, ce trăieşte o viaţă de leagăn, pe braţele naturii materiei relativiste. De unde sub ocrotirea massmediei cereşti, viaţa dă c luptă continuă de evadare deliberată din indiviziunea dialectică a relativităţii materiei, acesta este Cuvântul, liberul nostru arbitru, sinonim conştiinţa, care poate decide în conduita binelui său. La niveiul Universului Conştiinţa este Dumnezeu. Şi Dumnezeu nu gândeşte prin structura de desfăşurare dialectică a relativităţii materiei, materia este un fel de vehicol cu un orar precis de activitate dinamică, pe care spiritul o foloseşte ca pe o baterie de forţă în drumul său spre Divin, spre libertate absolută. Dumnezeu este mai întâi de toate libertate/ spune Platon. în această libertate absolută, viaţa nu este supusă morţii, de aceea Pavel spune: "Căci în El avem viaţa, mişcarea şi fiinţa". Concepte de mobilitate, de mişcare, pe baza unui cumul de substanţă, structurată organic la cel mai înalt nivel posibil din Univers de aceea, viaţa păstrează privilegii selective faţă de restul materiei. Acum fiinţa ca parte obiectivă a întregului este normal şi real să aibă propria sa geometrie, ce dislocă şi ocupă un spaţiu propriu, în marele patrimoniu al Universului. în această lucrare este implicată instituţia Divină, cu planul său de zidire a vieţii în Univers, deci, geometria omului spirit, conceptul nostru, este o mică mostră de viaţă, este un mic embrion de esenţă Divină, destinat să ajungă mare prin evoluţie, prin desăvârşire continuă. Şi pe această cale el dă o luptă continuă şi va folosi materia ca pe un mijlocitor în experienţa vieţii sale, în drumul său spre

eternitate. De aici ca spirit liber, are posibilitatea să uzeze de acest drept, să aleagă între orânduirea Lui Dumnezeu şi legile Sale, sau o atitudine de liber

60

cugetător, aşa cum are pretenţia să se numească un ateist "Lăsa-ţii, sunt nişte călăuze oarbe şi când un orb călăuzeşte un alt orb, vor cădea amândoi în groapă" (Matei 14). Iată cum vede apostolul Pavel desăvârşirea fiinţei noastre spirituale în drumul său ascendent până "la starea de om mare, la înălţimea staturii Lui Isus Cristos, să creştem în toate privinţele, ca să ajungem la cel ce este capul, Cristos. iată de ce vă spun şi mărturisesc în Domnul, să nu mai trăiţi cum trăiesc păgânii, în deşertăciunea gândurilor lor, având mintea întunecată, fiind străini de viaţa Lui Dumnezeu, din pricina neştiinţei în care se află" (Efeseni 4). Observaţi cum din nou este vizată neştiinţa omului i Pavel continuă: "Să vă îmbrăcaţi în omul cel nou, Acut după chipul Lui Dumnezeu", omul care, să sărăsească în mod conştient această stare de .^ponderabilitate a neştiinţei în care se află. După ;um vedem viaţa omului va trebui să fie permanent ..wcaţă de o schimbare, cu sensul spre mai bine, şi motorul care duce această sarcină, este spiritul Ju, duhul său "însuşi Duhul adevereşte împreună Juhul nostru că suntem copii al lui Dumnezeu" (Romani 8). Acesta este şi motivul pentru care .lodestele făpturi, sufletele noastre, primesc jratificarea de a se numi copii ai lui Dumnezeu. .Este foarte interesant faptul când omul pământean stă la îndoială, dacă să accepte sau nu pe Jumnezeu, ca părinte spiritual, şi pe Domnul Isus ca pe un frate mai mare. Deci, de noi va depinde /iitorut fiinţei noastre spirituale, vom consimţi să sontinuăm această cursă spre punctul de salvare veşnică, sau o vom abandona, nimeni nu este jxclus de la această competiţie "Toţi sunt chemaţi". [3]oziţia de tergiversare, mai precis lipsa unei îotărâri ferme din partea omului pentru această consacrare se datoreşte în general lipsei de competenţă, un fel de stare anacronică. Presupunem că şi cei care nu cred în Dumnezeu sunt oameni

61

înzestraţi cu toate virtuţiile omeneşti posibile, cu o notă predominantă de a fi şi realişti spune ei. Ne dăm destul de bine seama de pacea şi armonia dintre oameni, garantată de aceste virtuţi.

Pe noi pe creştini, ne surprinde faptul cum această ordine pretinsă realistă, vine să declanşeze o stare de hegemonie, împotriva celor ce cred în Dumnezeu, atunci când se presupune că Dumnezeu nici nu există.

Starea poziţională prin care un ateist se declară împotriva Ordinii Divine şi a Creştinismului în general, se datoreşte pretenţiei acestuia de a se impune ca model de adapotare la societate. Şi aceasta tot din cauza neştiinţei. Legile creştine cu care se cere adaptarea omului la societate sunt legi universal valabile care formează un fel de filtru,un fel de decantor al răului din lume. Acum vine filozofia atee şi spune: cu ce drept Dumnezeu doreşte să pună sub control faptele noastre de conştiinţă. Ştiind acum că Dumnezeu şi orânduirea Sa nu trece sub observaţie faptele pozitive ale omului, care facilitează binele în lume, ci doar negativul produsului uman. Şi atunci se poate pune întrebarea pentru indiferent cine, dar în special pentru un ateu; cu ce

fel de fapte un om poate saşi piardă libertatea sa de conştiinţă? Răspunsul se formulează de la sine. Atunci când pe această lume, toate lucrurile se petrec sub influenţa binelui şi al răului, fenomenul acesta de interdependenţă om-societate, este absolut necesar să fie apărat de o democraţie, unde adevărul va trebui să fie prerogativ, să apere şi să pună în ordine respectarea balanţei valorilor de schimb între om şi semenul său, respectiv om şi societate.
Noi creştinii rugăm pe Dumnezeu să apere libertatea noastră de conştiinţă, şi să ne dea puterea de luptă şi de raţiune," în rezolvarea tuturor actelor de decizie privind binele comun. Cât priveşte nedreptatea făcută unui ateu, să priveşti cum îi care

din mână sceptrul acesta egocentric de mic Dumnezeu, şi să fie nevoit să-şi ocupe compartimentul său social unde\ legea dreptului, veghează şi recomandă tot felul de percepte, un fel de diviziuni logistice, ale dreptului universal valabil. Aceste diviziuni le păstrăm odată cu legea dată de Dumnezeu prin Moise de unde avem elemente de lege relevantă ce tind să dureze cât va fi omul pe pământ. Fiindcă sunt specifice şi caracteristice relaţiilor şi armoniei dintre oameni.
Elementul legii care spune: "Să nu ucizi" acesta garantează dreptul la viaţă al fiecărui individ de pe pământ. "Să nu furi" acesta le fel garantează dreptul omului să fie stăpân pe munca sa. Cât de răstălmăcit este acest element de lege în vremurile de acum şi câtă lume mai siiferă şi ast ăzi de această nedreptate.
O balanţă a valorilor de schimb în relaţiile dintre oameni, într-o sociaetate, fără participarea conştiinţei individuale a omului, este cu siguranţă o cale ce duce spre infern. Vom căuta să aducem din nou în faţă postulatul lui Iov în materie de sociologie. "Să-i dau socoteală de toţi paşii mei" (adică lui Dumnezeu) şi- să mă prezint înaintea Lui ca un domn însă dacă pământul meu strigă împotriva mea şi dacă brazdele lui varsă lacrimi că eu i-am mâncat roadă fără s-o fi plătit".
lată o întrebare care se adresează peste veacuri celor ce întocmesc legi şi tratate în materie de o reală diviziune a muncii. Şi vom adăuga: cu sau fără participarea deciziei de conştiinţă va avea loc acest proces social, adică cu sau fără Dumnezeu. "Să nu faci mărturie mincinoasă" spun tablele lui Moise. Acest element de lege după cum vedem asiguiră o bună tehnică de ordine a relaţiilor dintre oameni, a salvat omenirea din dezordinea întenericului neştiinţei. Ce se va putea face cu o matematică unde 2 plus 2 fac 5. într-o societate ateo-comunistă a fost şi mai este si astăzi posibil

un asemenea calcul de ordine, plus uscătura din marea pădure â lumii. Această tristă»realitate justifică pe deplin declaraţia făcută de Isus mesia înaintea lui Pillat: "Eu pentru aceasftta m-am născut şi am venit pe lume, ca să mărturisesc despre adevăr". Trebuie să observăm şisă acceptăm că adevărul este un element de ordine şi de bază cu caracter absolut în viaţa societăţii omeneşti de care va trebui să se ţină seama atunci când este aşezată o lege de ordine. Adevărul este un simbol de expresivitate al realului. El este asemenea unei unităţi de măsură cu care se poate măsura dreptul în lumea noastră şi pretutindeni în Univers. Aici pe lumea noastră orice element de drept ce se naşte pe

verticala timpului, are şansa să ajungă mare, este destinat să evolueze spre absolut prin relativitate. însă, când acest simbol de drept va muri în clipa în care s-a născut, din lipsă de relativitate, el s-a dovedit a fi o menciună a prezentului. De va rămâne viu, el va evolua şi va fi în egală măsură şi valoare cu măsura relativităţii sale de procesare în timp, până se va integra.în absolut. Adevăr şi drept absolut ca: divinitatea, Universul, Viaţa, Veşnicia etc. încolo toate cazurile obiective de drept, vor putea fi considerate diviziuni logistice, care se vor putea integra în absolut prin succesiune dialectică şi se vor comporta ca un element verigă pe cafea desăvârşirii în cucerirea unui scop final major, Şi să luăm ca exemplu pacea în perfecţiune.

Iată şi motîvul pentru care Dumnezeu poate predestina, poate programa retroactiv, toată această gamă de timp; până la veriga caracteristică nivelului şi modului nostru de viaţă, QU toate criteriile sale de ordine. Şi această[1] lucrare, este ppera divină de zidire a vieţii în Univers. "Dreptatea ta este odreptate veşnică şi legea Ta este adevărul.., de multă vreme ştiu din învăţăturile Tale că le-ai aşezat pentru totdeauna" (Psalmi). "Voi sunteţi ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu". "Vreau să zic

taina ţinută ascunsă din veşnicii şi în toate veacurile, dar descoperită acum sfinţilor lui".

Cam aşa vedea Apostolul Pavel aceste taine care sunt programate, sunt pregătite şi "ascunse de veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile, pentru ca domeniile şi stăpânirile din locurile cereşti

Isă cunoască azi prin biserică, înţelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veşnic, pe care L-a făcut în (prin) Isus Cristos Domnul nostru". Din cele relatate până aici, desprindem imaginea obiectivă a unei realităţi ce se impune ca o lumină reflectată de adevărul pur şi absolut. El este asemenea unui corolar ideal pentru propria noastră conştiinţă ce ne ajută să putem discerne în viaţa noastră un sens cardinal de cauză. "Dacă rămâneţi în cuvântul meu, sunteţi în adevăr ucenicii mei, veţi cunoaşte adevărul şi adevărul vă va face liberi", spune Domnul Isus poporului."Nu am venit să stric legea ci să o im plinesc". "Dreptatea să curgă ca o apă curgătoare şi neprihănirea (puritatea) ca un pârâu care nu seacă niciodată" spune profetul. Marea dramă pe care o trăieşte astăzi omenirea se datoreşte faptului că ea a desconsiderat, a abandonat această busolă de orientare a dreptului universal valabil. Care a luat naştere pe pământ cu mult efort din partea cerului, de asemenea cu multe sacrificii şi trudă din partea pământenilor. Acest mare proiect cosmic a fost încununat de prezenţa aici pe Terra a marelui consilier al casei albe Divine, ce a lăsat în urma Sa documentul istoric numit Evanghelie. Aceasta nu este altceva, - am putea spune decât, o chartă a dreptului Universal, ce avea să fie, adaptată pentru modernitate, unde a fost indusă şi munca tuturor profeţilor şi a misionarilor ce au luptat cu scopul de a înfiinţa o ştiinţă a teologiei aici pe pământ. Ascest consilier Isus Mesia în ultimă instanţă a fost condamnat la moarte. Dar a repurtat cea mai mare victorie prin biruinţa Sa asupra morţii, dovedind în acelaşi timp existenţa

omului nemuritor, adică spiritul.

Abia acum începe să se crape de ziuă, cum spune cartea credinţei şi omenirea să observe drama pe care o trăieşte datorită întunericului neştiinţei. Câtă lume nu a suferit de-a lungul veacurilor din cauza nerespectării adevărului şi a dreptului în lume. însă, starea regretabilă de astăzi, aproape peste tot în lume, dar în mod deosebit acolo unde filozofia ateistă a avut zone de influenţă, lăsând pe piaţa dreptului universal acea monedă falsă ca valoare, cu scopul anume de a discredita adevărata valoare a virtuţiilor creştine şi a dreptului susţinut de legile credinţei în Dumnezeu. Astăzi mai mult ca oricând se simte nevoia de o reconsiderare a dreptului în lume sub toate aspectele sale; fără de această reformă lumea va ajunge la un faliment total al tuturor valorilor sale, inclusiv cele materiale. Se aşteaptă eventual o intervenţie din partea cerului împotriva tuturor formalismelor şi a răului din lume. Acum Sinagoga de altădată este lumea unde Domnul Isus făcând ordine cu biciul a spus :" Aţi făcut din casa Tatălui Meu o peşteră de tâlhari". "Ţi s-a arătat omule ce este bine şi ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate şi să iubeşti mila şi să umbli smerit (modest) cu Dumnezeul tău". Nu este greu de observat ce rol principal joacă adevărul în viaţa omenilor şi de unde vine acest adevăr. Dumnezeu este adevăr şi libertate, lată cum începe Dumnezeu să definească legile sale aici pe pământ, întâi dăruieşte tuturor oamenilor dreptul de-a fi liberi, dreptul ca fiecare om să fie stăpân pe conştiinţa sa şi prin acest drept la libertate omul să poată decide, să poată opta. Fie să aleagă pe Dumnezeu ca părinte al sufletului său şi stăpân al acestei lumi, fie ase situa pe oricare altă poziţie dorită de el în viaţă. Faptul că există binele şi răul pe această lume, binele arătat ca o cale de progres în viaţa omului, pe baza unor virtuţi benefice ce asigură o armonie socială a păcii, şi oamenii au numit-o
îredinţă, faţă de un stăpân ce se făcuse cunoscut oamenilor prin acte de revelaţie. Ca mai apoi o .3rsonalitate de prim rang din erarhia cerească divină să vină aici pe pământ să dovedească pe cale concretă şi reală valoarea şi utilitatea acestei credinţe în viaţa oamenilor, ca singura cale de salvare a omului din întunericul neştiinţei, aceasta »ste Evanghelia lui Isus Mesia. Şi din păcate mai sxistă şi răul ca o imagine negativă ce duce spre jezordine, spre prăpastia întunericului şi a discordiei, iar de care nu putem scăpa decât numai prin luptă perseverentă şi conştiinţă ca fiind singura alternativă
fşa cum a fost dovedită de-a lungul anilor. "Mijlocul ă vă fie încins şi făcliile aprinse, spune cartea Credinţei. Fiindcă răul care apare în desfăşurarea /ieţii provine din lipsa noastră de experinţă şi atunci iu-1 putem arunca pe capul comunităţii din care acem parte. Fiecare om are datoria să dea lupta în Jreptul vieţii sale. De aceea Dumnezeu se instituie Jin necesitate apărător şi protector al tuturor fiinţelor Je pe pământ. O suprastructură de ordine a împărăţiei din cer, are în vedere şi dirijează această tehnică de întreţinere a vieţii, cu scopul de ocrotire şi de dezvoltare a culturii spirituale. Şi ori de câte jri omul se află la răscruci de drum în viaţa sa, el este sfătuit şi îndrumat de legea creştină să ceară un concurs autorităţii cereşti. încredinţează-ţi soarta în mâna Domnului, încrede-te în El şi El va lucra. Domnul întăreşte paşii omului când îi place calea sa." (Psalmi) Binecuvântaţi pe Domnul îngerii Lui care sunteţi tari în putere, care împliniţi poruncile Lui". Nu sunt oare (îngerii) toţi

duhuri slujitoare trimise să împlinească o slujbă pentru cei ce vor moşteni mântuirea (Evrei). Când omul se străduieşte în viaţa sa să intre în racord moral şi principial cu împărăţia din Cer, el va cunoaşte etape succesive de progres care trezesc în el simţuri şi capacităţi de mare mobilitate, cu care poate părăsi această stare de imponderabilitate a împărăţiei întunericului. Ştiinţa

şi lumina cu cât cresc HI intensitate în ambianţa vieţii omului cu atât acestea au un efect benefic de creştere a supra geometriei spiritului omenesc şi puterii sale de luptă. "Şi aceasta cu atât mai mult cu cât ştiţi în ce împrejurări ne aflăm. Este ceasul să vă treziţi în sfârşit din somn, noaptea aproape a trecut, se apropie ziua să ne dezbrăcăm doar de faptele întunericului şi să ne îmbrăcăm în faptele luminii, să trăim frumos ca în timpul zilei" (Romani). O comparaţie mai logică nu se putea face pentru acest sfârşit de veac din partea lui Pavel. Iubite suflet rătăcitor, decât să fim luaţi drept victimă de torentul unui hazard fără scop şi fără cauză, fără o perspectivă definitorie pentru viaţă, este cu siguranţă mai bine să rămânem declaraţi copii al Lui Dumnezeu; cu toate drepturile cuvenite pentru un viitor ceresc. Şi aici pe pământ să fi un om cumsecade şi la sfâşitul vieţii tale să poţi spune ca bătrânul Simeon: "Acum slobozeşte în pace, pe robul tău stăpâne după cuvântul Tău, căci au văzut ochii mei mântuirea ta". Drumul acesta spre eterna pace, atunci când avem buna intenţie să colaborăm cu instituţia cerească, prin punerea în practică a unei vieţi ordonate după Cuvântul Evangheliei. Drumul acesta parcurs la lumina adevărului îţi lasă bucuria de a trăi prin o accepţie morală faţă de viaţă. în firea noastră a oamenilor persistă în multe cazuri impresia crizei de timp şi căutăm modalităţi de rezolvare a nevoilor ce privesc standardul nostru de viaţă în general şi derogăm timp din timpul aferent culturii fiinţei noastre sufleteşti, fără să putem calcula şi cunoaşte replica din tehnica împrejurărilor date. "Bine este să aştepţi ajutorul Domnului cu răbdare". "Bine este ca liberul nostru arbitru să stea în banca sa şi să lucreze cu răbdare la lecţia de zi, la tema cotidiană, unde a şaptea parte din acest timp este dedicat culturii fiinţei noastre spirituale.

Sunt momente de repaos pe care duhul nostru are dreptul să le savureze în linişte meditând la

propriul său destin. La una din zilele când apostolii »e găseau în compania Domnului Isus se stârnise o discuţie între dânşii, făcându-se aluzie la o eventuală Ierarhie după plecarea Domnului Isus c'e *oe* pământ, oâci îi informase de aceasta şi dr< pt replică, Mântuitorul ia un lighean cu apă şi spală picioarele ucenicilor spunând: "Cine doreşte să fie mai mare între voi acela să fie slujitorul vostru al tuturor". Simţind omeneşte, aici este vizată mândria noastră de oameni, înclinată deseori spre 'vanitate.

însă, în realitate, aici găsim cheia secretă a marilor succese pe calea progresului şi pe care omul le poate realiza în viaţa sa. Aici este vizată atitudinea noastră de dependenţă, sau de Independenţă faţă de mediul nostru înconjurător, ce oferă împrejurări specifice uneori pentru destinul vieţii noastre.

Omul prin voinţa sa, prin atitudinea sa poate disloca o poartă, un canal de

transfer din exterior către propria sa fiinţă, un transfer de valori gratuite şi practic nelimitate. Căci, numai prin acest canal, mediul acesta înconjurător poate pune la dispoziţia noastră toate produsele sale în materie de bunuri informaţionale. Practic, acesta este cel mai eficace mijloc prin care omul poate face educaţie, la nivelul tuturor simţurilor sale senzoriale şi cerebrale. Refuzând această posibilitate omul se va refuza pe sine însuşi şi în mod nejustificat el îşi va restrânge aria acestor bunuri informaţionale.
Apostolul Pavel spune: "Pune totul pe sita conştiinţei tale şi opreşte ce este de folos", pentru acest nobil atribuit va trebui să avem puţină voinţă şi ceva mai multă dragoste. Marea dimensiune a personalităţii Domnului Isus a fost recunosacută prin marea Sa putere de iubire şi dragoste. La noi oamenii de rând, această voinţă de iubire, este atenuată de o oarecare doză de reţinere pe care o confundăm în multe cazuri cu nevoia de libertate. Această comoditate intelectuală a spiritului aduce
pagube enorme, în primul rând individului, în al doilea rând societăţii în care trăieşte. în pilda talanţilor se arată starea de culpă, prin care putem neutraliza această valoare intrinsecă, acordată de Cer vieţii noastre, îngropând talanţii în pământ. Mediul acesta înconjurător este asemenea unui institut bancar, ce gospodăreşte bunuri şi valori, la toate nivelurile de activitate omenească şi fiecare conştiinţă umană are acces nelimitat la acest stoc de valori, lată mobilul sfânt al iubirii de oameni, ca o realitate de interdependenţă între noi şi semenul nostru, între noi şi societatea în care trăim, de aceea este imperios necesar să avem permanent în faţa conştiinţei noastre această balanţă a valorilor de schimb şi cum această balanţă începe să se încline cu ceva dincolo de convenţional la adresa semenului nostru, este semnul că în noi s-a născut , s-a înfiinţat acest nobil atribut spiritual al vieţii noastre active: iubirea. "Preaiubiţilor, să ne iubimunii pe alţii, căci dragostea este de la Dumnezeu şi oricine iubeşte este născut din Dumnezeu şi cunoaşte pe Dumnezeu, cine nu iubeşte n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste".
Când omul v-a ajunge să vadă realitatea, cu simţul obiectivitătiidezinteresate, atunci el este deja în concordanţă morală, cu viaţa de luptă a semenului său. Acest suflet fiind consacrat binelui general, a intrat în racord cu planul de zidire al lui Dumnezeu pe această lume. "Doamne, când Te-am văzut mai flămând şi Ţi-am dat să mănânci, sau fiindu-Ţi sete, şi Ţi-am dat de băut? Când Te-am văzut mai străin şi Te-am primit, sau gol şi Te-am îmbrăcat? Când Te-am văzut noi în temniţă şi am venit la Tine? Drept răspuns împăratul le va zice: Adevărat vă spun că ori de câte ori aţi făcut acest lucru unuia dintre aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai mei, Mie Mi le-aţi făcut (Matei). Această pildă adresată de Domnul Isus celor din jurul său, vorbeşte de la sine

fără comentariu în special unor creştini, şi apologeţilor patrioţi din zilele noastre. Să fi- util societăţii omeneşti este o taină foarte mare. Nu se va cere socoteală de numărul cărămizilor ce le aşează fiecare om în viaţa sa, la ridicarea sdifici ului acesta pe care noi îl numim civilizaţie şi Drogres în adevăratul înţeles al cuvântului. Important aste ce ai zidit tu, să nu vină unul după tine să arunce afară munca ta şi în loc să produci ceva util ■ nai afectezi munca şi bunurile cellor ce sunt şi lucrează lângă tine. este absolut necesar ca omul să fie conştient unde poate duce manipularea greşită a luncii şi faptelor sale.
în mod deosebit va trebui să luăm în considerare partea estetică a acestui

edificiu, care aste exprimată prin valori de cultură morală cu Daracter spiritual. Valori care sunt cu mult mai uşor vulnerabile, de aceea şi răspunderea la lucrător este cu mult mai mare. El va trebui să vegheze ca uneltele sale să nu producă zgârieturi sau deformări ireparabile. Filozofia cu care se lucrează aici, să nu fie contestată de generaţiile beneficiare ale viitorului, Iată că a venit şi rândul filozofiei să dea o socoteală faţă de trecutul său istoric, măcar ca termen de comparaţie. Iar pentru prezent şi viitor să facă o mărturisire de credinţă, pentru cauza cea dreaptă a omenirii.
Şi să elimine din caracterul său, acel dezmăţ de cochetărie în compania unor filozofii avide de glorie deşartă sau eventual alte soiuri de slăbiciuni omeneşti. Cunoaştem atâtea filozofii din toate timpurile care au acceptat în caracterul lor, zidirea plănuită de Dumnezeu. De asemenea, mulţi oameni de ştiinţă care prin descoperirile lor au uşurat viaţa de luptă a omului cu natura. Aşa cum s-a arătat, fenomenul de edificare a vieţii nu poate fi străin de fenomenul participării materiei la procesul de desăvârşire al spiritului omenesc. Pentru această cauză Divinitatea dispune procesarea unui nucleu cu

sinteză de viaţă ce cuprinde în el facultăţi latente de esenţă Divină ce evoluează şi tinde spre o autonomie integrată a marelui tot Divin şi desăvârşit. Unde ne aflăm pe această cale şi ce parametru de stare poate fi raportat în momentul de faţă privind propriul nostru destin omenesc şi ce ne rezervă viitorul? Lumea creştină încadrată în ordinea firească a lucrurilor păşeşte spre viitor încrezătoare în derularea evenimentelor, Iată ce spune profetul: "Acum fireşte nu putem vedea lumina soarelui care străluceşte în- dosul norilor dar va trece un vânt şi-I va curaţi." Această lumină a soarelui ceresc mai găseşte şi astăzi câte un petec de nori puţin mai rarefiat, şi ca o lumină halogenă penetrează fericit această stare de nebulozitate a neştiinţei. Sunt încă multe alte relatări ale Bibliei care pun în lumină acest viitor dar în mod deosebit Domnul Isus Mesia prin Evanghelia Sa adresează omenirii cel mai mare discurs cunoscut vreodată pe pământ, având ca bază adevărul real şi absolut. Dincolo de acest adevăr şi realitate, filozofia ateistă a promis cu aroganţă fericirea omului pe pământ. Acum fericirea o cunoaştem pe propria noastră piele şi poartă numele de speculă şi minciună."Să nu vă întovărăşiţi dar deloc cu ei, odinioară eraţi întuneric, dar acum sunteţi lumină în Domnul, umblaţi deci ca nişte copii ai luminii, pentru că ceea ce scoate totul la iveală este lumina. De aceea zice: "Deşteaptă-te tu care dormi, scoală-te din morţi şi Cristos te va lumina". (Efeseni).
în privinţa vremurilor de acum, Biblia relatează categoric; dincolo de sfârşitul acestui veac nu se va mai putea da continuitate genului acesta de evoluţie aici pe pământ orientată greşit şi cu rezultat negativ pentru spiritul omenesc, până ce nu va avea loc o restructurare a tuturor aşezămintelor şi formelor de orânduire şi practică a legităţii sociale.
Timpul relativ scurt în care omul respectiv societatea mai poate recoinsidera această cale

jreşită, ridică un semn de întrebare ce nu mai îngăduie o amânare de răspuns, concluzia ce se impune este o conştientizare a momentului, un fel de dinamizare prin deschiderea unui front de luptă pe calea ştiinţei pe plan general, aşa cum s-a spus la începutul acestei lucrări, a se declara o stare de asediu împotriva ignoranţei, împotriva răului din lume, împotriva sărăciei şi a tot ce este negativ în viaţa omului. Şi atunci, drumul acesta ce urcă spre

muntele Sionului, spre culmile civilizaţiei, spre Divinitate, ca patrie desăvârşită locaş al perfecţiunii şi adevăr absolut. Urcuşul acesta ca front de luptă nu-l putem urca cu mijloace privilegiate cum ar fi o bicicletă sau eventual cu un teleferic şi nici cocoţaţi pe spinarea altuia, aşa cum ar dori poate unii.
Aici pe această cale, cale a desăvârşirii, vom putea merge numai pe propriile noastre picioare.
Suntem oameni absolut liberi şi stăpâni pe propriile noastre conştiinţe. Dar vom da socoteală de ce a pus Dumnezeu în noi, fiind vorba de suma şi valoarea talanţilor cu care ordinea cerească a înzestrat viaţa omului. "Nu fi nepăsător de darul care este în tine" Şi atunci vom repeta ce s-a mai spus: cel mai potrivit şi preţios moment din viaţa omului, este atunci când el s-a trezit la realitate, însă nu dincolo de a fi prea târziu.
Oare de câte ori am avut ocazia să rămânem surprinşi de lumina dimineţii, de atâtea ori am putut constata că lumina este puterea, este un element de forţă pe această lume. întunericul nu este un element de forţă, aceasta este o consecinţă statică a naturii, dar poate opune o rezistenţă pasivii în evoluţia vieţii omului, atât pe plan fizic cât şi moral spiritual. Acolo în întuneric putem spune, Diavolul este la el acasă. Pe tot parcursul Bibliei de nenumărate ori se face o analogie simbolică între ftiinţă şi lumină ca stări pozitive pentru o viaţă de ordine, unde neştiinţa şi întunericul ca stări negative de dezordine pot influenţa viaţa oamenilor. Cu câtă

putere şi competenţă Domnul Isus a exemplificat prin Evanghelia Sa arta de a trăi pentru adevăr, pentru pace, pentru armonie şi iubire între oameni, pentru bine în general, ca rod al ştiinţei cele adevărate.
în lumina acestui adevăr vom avea sperăm dorinţa şi amabilitatea să ne descoperim pe noi înşine şi a observa cât de modeste sunt posibilităţile noastre în promovarea acestor virtuţi sfinte prin valoarea lor. Cât de mare a fost acela ce a spus "Eu sunt lumina Lumii". "Veniţi să luaţi lumină". Lumină egal ştiinţă. Cât va mai dura oare până când societatea omenească se va trezi dirr somnul acesta al negativităţii şi va fi de acord să părăsească această stare de imponderabilitate, această cămaşă de forţă a neştiinţei, această ţintttă de rigoare pe care Diavolul o foloseşte în întunericul său de afară, Iată că pe undeva am descoperit şi această împărăţie a întunericului şi pe marele său impostor şi furnizor al tuturor relelor de pe pământ, adică pe Diavolul.
Acum cât priveşte soarta noastră a oamenilor şi posibilitatea de a ne salva din incinta acestui mediu infernal va trebui să reţinem următorul adevăr.
Dumnezeu instituţia Divină privind mecanismul Său de ordine din Univers a desemnat pe reprezentantul Său ca Fiu în ordinea ierarhică, de a fi stăpânul de drept în această parte a cerului, unde această'Vale a plângerii" adică, Terra intră în jurisdicţia şi protecţia Sa.' Isus Cristos Mesia este aşteptat să vină din nou aici pe pământ, să ia în primire recolta, progresul, pe plan spiritual al vieţii şi să dea curs mai departe planului Divin de propăşire, de zidire a vieţii din Univers. în virtutea unei legi de graţiere, Divinitatea anulează sentinţa de pedeapsă pentru spiritele căzute în păcatul neascultării, şi acordă circumstanţe, nu de reabilitare ci de reconsiderare a exemplarelor de viaţă a spiritelor ce doresc să intre în comuniune cu familia de odinioară,   pe   care am   părăsit-o   atunci   când   am

icceptat compania lui Lucifer. Deci, Isus Mesia este rwestit cu această autoritate din partea divinităţii de *t*   se   adresa   fiecărei   fiinţe   umane   în

parte prin Evanghelia Sa, de a părăsi acest întuneric ce jonstituie un fel de Iad şi unde Satana se foloseşte *je* neştiinţa oamenilor. Acum ştiind că viitorul nostru i/a depinde în exclusivitate de noi şi că puterea acestei mişcări satanice este absolut egală cu neştiinţa noastră, numai sub acest raport şi aspect, diavolul va putea prolifera în viaţa noastră acte necugetate. Duhuri rele există încorporate în oameni răi aici pe pământ şi pe undeva în extraterestru ce pot inspira multe din gândurile noastre. Domnul Isus a spus: "luda Iscarioteanul este un drac. Viaţa noastră aşa cum este ea este descoperită cerului şi este scontată pentru viitor prin perspectiva devenirii noastre. Adică ce a plănuit Dumnezeu să realizeze din modestele noastre luminiţe adică duhurile noastre. Aşa cum un părinte bun şi iubitor tolerează greşelile unui copil mic cu speranţa devenirii sale în viitor un om matur şi conştient. în clipa morţii Sale pe cruce, în momentul sacrificiului Său suprem, Isus Cristos se ruga Tatălui Ceresc: "Iartă-le lor părinte, căci nu ştiu ce fac".
Apostolul Petru de asemenea a spus poporului: "Ştiu că din neştiinţă aţi făcut aşa ceva ca şi mai marii voştri. Câte şi câte observaţii se vor mai putea face în zilele noastre fiind vorba de întunericul acesta al neştiinţei, orice rău pe care îlface omul în viaţa sa, este în genere o celulă organică de dezvoltă trupul acestui Satan al spaţiului său de
[influenţă. Fiecare act de bine că dovadă de iubire, şi armonie faţă de semenul nostru în primul rând aduce binele pentru propria noastră viaţă, de asemenea desfiinţează şi depărtează cu un pas întunericul iadului de viaţa noastr|.
Făcând această constatară "ne vom convinge că starea în care ne găsim va putea fi schimbată. Această stare poate fi înlăturată prin progres conţinu

cu puţină bunăvoinţă vom putea rtidica obloanele conştiinţei noastre şi să lăsăm să pătrundă în fiinţa noastră razele de lumină ale Soarelui Ceresc Divin ce radiază adevărata ştiinţă, ne vom putea însuşi dialectul acestei ştiinţe cereşti, vom putea negocia şi încheia o pace adevărată cu propria noastră conftiinţă şi cu Dumnezeu tatăl. Dezbrăcaţi de faptele întunericului pe care le vom privi ca pe o haină învechită şi murdară, vom căuta să păstrăm poziţia câştigată şi ţinuta noastră morală să fie cât mai decentă. Vom simţi o reminiscenţă aducere aminte de o scrisoare pe care sufletul nostru o aşteaptă de multă vreme, vom afla cu puţină nedumerire că,conţinutul acestei scrisori se află de mult pe paginile Bibliei. Doar sufletul nostru nu învăţase să înţeleagă acest dialect ceresc al adevărului suprem. Această scrisoare este semnată de Isus Cristos Mesia, prin conţinutul acesteia, sufletul, Duhul nostru este chemat la o continuitate de viaţă veşnică. Suntem îndemnaţi, sperăm convinşi, să denunţăm trecutul nostru compromis de ceea ce am fost şi poate mai suntem încă. Şi să ne consacram în mod deliberat binelui, după voia lui Dumnezeu. "Voi pune legile mele în inimile lor şi le voi scrie în mintea lor şi nu-mi voi mai aduce aminte de păcatele tor şi nici de fărădelegile lor." (Evrei) în aceste circumstanţe, credinţa în Dumnezeu nu este o ideologie sau o folozofie fără spaţiu vital. Credinţa în Dumnezeu este o realitate! este calea de progres pe care spiritul omenesc o străbate în ascensiunea sa spre ceresc şi Divin. Pentru această lucrare a venit Isus Mesia aici pe

pământ. A venit cu puterea Sa de dragoste să pună în mâna omului binele suprem. Acum omenirea cu tot ce are ea bun şi rău se află la o răscruce de drumuri, între viaţă şi moarte, fiindcă prin descoperirile sale în domeniul fizicii â creat aceste circumstanţe, prin care face această alegere. Abia acum a ajuns omul să înţeleagă sensul cuvintelor prin care s-a spus: "Pace

)uă". Cuvântul acesta de ordine este astăzi în
iele părţi ale lumii , mai dorit decâtpâinea cea de
sate zilele.

Cine n-a văzut scris pe paginile Bibliei: "Cine joreşte să vină după Mine, să-şi ia crucea şi să mă jrmeze". Domnul Isus Cristos a arătat binevoitor :ine este El, pe cine reprezintă, Casa de unde vine. Jar cel mai de valoare act de dăruire şi dragoste la adresa omului pământean, rămâne martiriul depus pe :rucea de la Golgota, Cu care încheie lucrările Sale **aici** pe pământ, prin învierea Sa din moarte, jovedeşte nemurirea spirituală după moartea fizică. oloseşte crucea ca o punte de legătură între pământ şi Cer pentru biserica Sa cea Vie, pentru cei ce au acceptat înoirea vieţii lor. Apoi se retrage f. sânul familiei Divine pentru o vreme. Lăsându-ne ovada veşniciei cu memorabila invitaţie înscrisă cu tere de lumină pe pecetea Credinţei în Dumnezeu mezită cu propriul Său sânge.

Invitaţie adresată tuturor oamenilor de pe sământ: "veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi :u vă voi da odihnă."

CAP. III - UNIVERSUL ESJTE O REALITATE OBIECTIVA, ESTE PUNCT TERMINUS DE CIVILIZAŢIE COSMICĂ, CREAT PRIN SfIINTĂ. DIVINITATEA EStE O' INSTITUŢIE SUPREMĂ, ETERNĂ.

întreg Universul este format din materie, însă în ultima vreme, această noţiune a prins contur şi în gândirea omului de rând şi multă lume îşi pune întrebarea; ce este totuşi "materia"; mulţi cercetători în domeniul fizicii afirmă că materia în fond nici nu există. Ceea ce dă impresia că este materie, este de fapt energie. Există deci o relaţie de interdependenţă între materie şi energie. Acum pentru noi oamenii mai puţin cunoscători în domeniul acesta gigant al fizicii ca ştiinţă, înţelegem ideea că acest colos material, adică Universul va putea fi creat din ceva, aşa cum se poate croşeta din ceva, tot felul de lucruri frumoase şi utile şi acest ceva să fi fost energie. Toate lucrurile care au fost chemate pe această cale în Univers, presupunem că au fost chemate din necesitată, "o necesitate moral fiziologică, şi la baza căreia să fi existat o cauză, o motivaţie. Nu se va insista prea mult asupra acestor

lucruri, fiindcă mersul înainte al tuturor lucrurilor, arată că multe din acestea sunt schimbătoare şi acolo unde acestea nu se schimbă, se schimbă părerea noastră despre ele. "Orice lucru, El Dumnezeu îl face frumos la vremea lui, a

pus în Inima omului chiar şi gândul veşniciei, măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârşit lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu". (Solomon)

Acum în privinţa lucrurilor care sunt alcătuite din materie, materie pentru care noi dăm o luptă acerbă în viaţă şi o considerăm ca făcând parte integrantă din idealurile noastre prioritare. însă dacă vom avea prilejul vreodată să facem o excursie cosmică, eventual o vizită unei supercivilizaţii. La întoarcerea nostră acasă, primul lucru pe care îl vom elimina din idealurile noastre, va fi cultul acesta exacerbat, pentru materie, vom căuta să facem o selecţie radicală, punând în cumpănă ce am făcut până acum şi ce va trebui să facem pentru viitor, punând bază pe latura politică a vieţii în general, şi ca locuitori autohtoni aici, vom căuta să înfiinţăm în conştiinţa noastră o bancă de bunuri, ce vor putea trannscende cum s-a amintit. Un nivel mai dezvoltat, din punct de vedere al culturii noastre spirituale, va atrage după sine şi necesitatea unui confort corespunzător, al unui sta'ndard de cultură materială. însă o cultură materială preponderentă unităţii omului spirit, va fi păgubitoare pentru viaţa noastră, vom înclina spre obscuritate şi ne vom ţine de materie aşa cum se ţine orbul de zid. Lucru care este practicat în mare parte astăzi de societatea omenească şi noi numim acesta nivel de civilizaţie. De aici şi tendinţa noastră, obişnuinţa noastră, de a iubi conservatorismul. De multe ori aşezăm în cămara noastră, în magazia noastră, diferite obiecte pentru păstrare şi avem pretenţia, indiferent de timp, să le găsim aşa cum au rămas ele în imaginaţia noastră. Fără să ne dăm seama

însă că aceste obiecte, nu vor mai putea fi aceleaşi, fiindcă unele dintre acestea cedează energie sub diferite aspecte şi fenomene din structura lor organică. Sau unele, eventual consumă energie şi-şi modifică constituţia lor geometrică.Ceea ce durează în timp să şi evoluează sicron cu întreaga noastră viaţă fie în bine fie în rău, este spiritul nostru, fiindcă această fiinţă este făcută "după chipul (de structură organică) şi asemănarea lui Dumnezeu". Este făcută din elemente organice invulnerabile, cu autonomie de timp absolut. Pe această bază omul, subiectul, fiinţa spirit, poate spera la o viaţă veşnică. Deci înţelegem, atunci când tehnica vieţii organice a acestui subiect, evoluează pozitiv, în conformitate cu planul de zidire organică a universului plănuit de Dumnezeu. Şi acum pentru a putea înţelege condiţiile oferite omului, aici pe pământ, de divinitate, aducem din nou în faţă afirmativa lui Solomon: "Dute dar de mănâncă-ţi pâinea cu bucurie şi bea-ţi cu inimă bună vinul, căci de mult a găsit Dumnezeu plăcere în ceea ce faci tu acum, (însă) hainele să-ţi fie albe în orice vreme"... Deci, ţinuta noastră moralăde integrare în societate, trebuie sălaşe loc şi semenului nostru respectiv vieţii sale, să se bucure de roadele muncii sale. Fiindcă cu toţii suntem în creştere, privind domeniul progresului spiritual pe acest pământ. în felul acesta vom putea cerne, vom putea selecta acea pulbere de diamant cosmic, amestecată cu pulberea pământului, atunci când a avut loc acel Big-bang, ce a drenat prin forţă acea mişcare rebelă provocată de Lucifer şi îngerii lui. Acea cenuşă de diamant cosmic noi o vom putea reconsidera prin exerciţiul vieţii noastre active, o vom putea ataşa geometriei fiinţei noastre spirit. Cu alte cuvinte vom putea creşte, ne vom putea desăvârşi după planul şi voia luiDurnnezeu. în

această muncă, privind recuperarea acestui diamant cosmic, materia primară, cu desfăşurarea ei dialectică cu caracter statistic în timp şi spaţiu. Din moment ce această
80
julbere de diamant nu posedă masă, sau alte sarcini de energie de genul celor cunoscute, ce fac jbiectul de asociere la sistemul de structură organică . materiei relativiste. Spiritul noastru fiind alcătuit din jlemente superioare tuturor elementelor cunoscute fizicii actuale, la care materia primară nu poate spune nici un fel de rezistenţă. Adevărul este că noi oamenii, în exerciţiul de mişcare al tuturor proceselor iin timpul vieţii noastre, ne putem însuşii această 3ulbere de valoare absolută. însă noi trebuie să ştim ;um o vom zidi în fiinţa noastră, cum o vom ataşa şi ce artă vom reuşi să facem din aceste elemente preţioase. Aici va trebui sâţinem cont de latura politică a progresului, a evoluţiei spiritului, să urmărim cu bună ştiinţă creşterea şi desăvârşirea persoanei noastre spirit fiindcă funcţia acestei unităţi de viaţă este definitivă, este perpetuă şi nu temporală, aşa cum este asociatul nostru de viaţă, adică organismul nostru fizic. Concluziile nu vor fi de prisos. Toate aceste manifestări de viaţă au loc pe fondul unor coordonate de timp prin intensitate, dar în perfectă ordine formează un tot unitar comun spaţial. Spaţiul, mai precis ideea de spaţiu afişată pe agenda cercetărilor în fizică, se pare că nu surprinde pe aceia care au cercetat afirmativele Bibliei, unde se spune că: "Dumnezeu a întins cerurile". "Eu cu mâinile mele am întins cerurile". Spaţiul este un coponent de bază al întregului complex universal. Ştiinţa, vorbind de ştiinţa noastră pământeană afirmă cu autoritate şi convingere că spaţiul acesta este un compus material, format din elemente ale materiei cunoscute sau mai puţin cunoscute. Dar compacte prin structura lor de coeziune, fie că este vorba de spaţiul intermolecular sau interplanetar sau eventual spaţiul intergalactic atunci în concluzie, spaţiul extramaterial nu există. Spaţiul se poate concepe, se poate înfiinţa, numai înlăuntrul, în interiorul materiei, ca o formă de manifestare a materiei. întreg universul fiind un colos
81
material unitar şi compact, prin definiţie.
Spaţiu extrauniversal nu există. Universul este deci opera lui Dumnezeu, este munca Sa prin ştiinţă din eternitate. Din cele relatate pană aici se poate vedea clar şi concis.
Ştiinţa ce priveşte sociologia ca obiect, adusă la cunoştinţa omului de scrisul şi afirmativa Bibliei este cu mult superioară faţă de o ştiinţă a sociologiei actuale, dacă încercăm să luăm ca bază o stare mediană a practicilor sociale din lume, cu inclusiv ce spune astăzi ştiinţa din domeniul fizicii, toate acestea sunt descoperiri de stări funcţionale şi trenbuie să admitem că nu sunt creaţii ale geniului uman.
Divinitatea, după cum vedem, nu se opune ingeniozităţii creaturilor sale, ce crede omul despre marele Univers sau cum a apărut viaţa pe pământ sau în univers. Un singur lucru este cert. Noi pământenii de pe Terra nu am construit aşa ceva, nu am luat parte nici cu munca, nici cu ştiinţa noastră, la proiectul acesta de amploare cosmică.Noi pământenii suntem cazaţi pe acest pământ ca o cultură de viaţă şi grija noastră de căpetenie va trebui să fie, cum vom păstra şi cum vom îngriji această casă comună, ce condiţii de viaţă am primit de la străbunii noştri. Şi ce vom lăsa urmaşilor noastri spre moştenire ştiind

acum ce arsenale productive avem şi ce producem cu acestea, ce magazii şi ce depozite inventariate avem, care vizează direct pe viitor această avere funciară şi ecologică, a casei noastre comune, adică Terra. Şi dacă se va întâmpla pe viitor ca planeta noastră să nu mai poată oferi condiţii de existenţă pentru această viaţă fizică, Omul va trebui să fie de pe acum conştient de această realitate, fiindcă de aici, când pământul va deveni o junglă părăsită, omul, doar cu sufletul, cu persoana sa spirit va mai putea pleca în altă parte. Şi odată cu aceasta va mai trebui să ştie să cunoască şi nivelul de civilizaţie

unde va putea fi acceptat din punct de vedere •piritual, atunci când omul a transformat această lume în Infern.

Edificând sufletele noastre să corespundă pentru o civilizaţie ca împărăţia Cerurilor. Sufletele noastre vor corespunde ideal, aici pe pământ, şi pe viitor va corespunde şi acolo unde destinul lor fericit le va chema şi unde vor fi primiţi ospitalier şi civilizat. O ecologie păstrată civilizat, atât din punct de vedere fizic câtşi moral-spiritual, va face din pământul acesta un rai, râvnit atât din interior cât şi
din exterior.

Deci, să căutăm mai întâi Împărăţia Lui Dumnezeu, atunci cu siguranţă se va da curs, cellor spuse de Isus Mesia: "Aşa cum este acolo în Ceruri, aşa va fi şi aici la noi pe pământ." Credinţa noastră să fie o investiţie de bază pentru ceruri şi Dumnezeu nu a rămas vreodată dator nimănui. Şi felul cum a întins Dumnezeu cerurile, cât le-a întins şi până când spaţiul acesta va mai fi aşa cum este, lăsăm aceasta în grija lui Dumnezeu. "Al cărui glas a clătinat atunci pământul, şi care acum a făcut făgăduinţa aceasta, voi mai clătina încă o dată, nu numai pământul ci şi cerul".Cuvintele acestea "încă o dată" arată schimbarea lucrurilor clătinate, adică a lucrurilor făcute, este făcută tocmai ca să rămână lucrurile care nu se clatină (Evrei)

"Ziua Domnului însă va veni ca un hoţ, în ziua aceea cerurile vor trece cu troznet, trupurile cereşti se vor topi de mare căldură şi pământul cu tot ce este pe el va arde... Dar noi după făgăduinţa Lui aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, în care va locui neprihănirea". (2 Petru)

După aprecierile fizicii astrale la timpul trecut, se presupune o suită de big-bang-uri. Apostolul Petru le numeşte trecere de ceruri cu trosnet, ce se vor încheia cu unul care va stopa acest sistem de selectare în timp prin evoluţia vieţii cu caracter bipolar adică, materia relativistă care a drenat acea

pulbere de diamant Cosmic, care a format în acelaşi timp şi leagănul exemplarelor de viaţă semănată embrionar de Divinitate.

Deci, cu acest ultim big-bang, materia primară va dispare (deci aceea pe care noi impropriu o numim primară, va fi transformată să corespundă noului sistem de stabilitate şi ordine Universală, structurat după planul lui Dumnezeu. Aşa cum a fost Universul înainte de campania Luciferică. "Căci vechile suferinţe vot fi uitate, vor fi ascunse de ochii Mei, căci iată Eu fac ceruri *noi* şi un pământ nou, aşa că nimeni nu-şi va mai aduce aminte de lucrurile trecute şi nimănui nu-i va mai veni în minte" (Isaia). în ce priveşte autenticitatea celor spuse prin prorocii exponenţi ai Cerului atât în vechiul cât şi în noul legământ ca purtători de cuvânt oficiali. Domnul Isus spune la

sfârşitul cărţii Apocalipsei; "Eu Isus, am trimis pe îngerul meu să vă adeverească aceste lucruri, pentru biserici"...
Pe drumul acesta de fapte, vine Isus Mesia să ia în mâna SA destinul vieţii omului de pe Terra. Şi la scara timpului Universal, face un ioc şi pentru viaţa noastră - respectiv un loc pentru biserica Sa. Toată cartea Bibliei, cu inclusiv Apocalipsa lui loan, relatează cu date şi însmnări.cu explicaţii pe înţelesul fiecăruia, de la nivel laic de înţelegere până la cel savant. Se arată viitorul stabilit, ca un pian al lui Dumnezeu de salvare şi mântuire a sufletului, a spiritului omenesc. De asemenea se arată un trecut istoric al vieţii Universului şi faptele care au determinat conjunctura realităţii din prezent, toate acestea sunt datorate căderii în păcatul neascultării, a unei părţi considerabile (o treime) din îngerii lui Dumnezeu, care în frunte cu acel înger de lumină, numit simbolic Lucifer, au organizat o rebeliune împotriva centrului Divin, respectiv a unităţii Divine. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a clătinat Cerurile şi ştiinţa de pe Terra spune Big-bang. "Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din Cer"
84
spune Domnul Isus. "Şi în Cer s-a făcut un război. Mihail şi îngerii săi sau luptat cu balaurul şi balaurul cu îngerii lui s-au luptat cu ei, dar n-au putut birui şi locul lor nu li s-au găsit în cer" (Apocalipsa 12). "Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: "ajunsese-şi la cea mai înaltă desăvârşire erai plin de înţelepciune şi desăvârşit în frumuseţe, stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu... erai un heruvirn ocrotitor cu aripile întinse... ai fost fără prihană în căile tale din ziua când ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine... ţi s-a îngâmfat inima din pricina frumuseţii tale, ţi-ai stricat înţelepciunea cu streălucirea ta. de aceea te arunc la pământ, te dau privelişte împăraţilor. **De aceea scot din mijlocul tău un foc care te mistuie şi te prefac în cenuşă pe pământ...** şi nu vei mai fi niciodată" (Ezechiel 28) "Căci a ridicat mâna împotriva lui Dumnezeu, s-a împotrivit celui Atotputernic". "Ei ziceau iui Dumnezeu: Pleacă la noi, ce ne poate face cel Atotputernic" Iov. "Căci dacă n-a cruţat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit ci i-a aruncat în adânc" (Petru). "Acolo cei puşi în lanţuri sunt$_{v}$ lăsaţi toţi în pace" (Iov) Aceşti rebeli au fost deci expulzaţi prin forţă, au fost înlăturaţi din patria Divină, dar cum elementul din care au fost alcătuiţi, adică, particola ideală absolută, nu poate fi distrusă sau descompusă, fiind ultima diviziune ca element de micime. "Şi unde viermele lor nu moare" Odată cu cinetica acestei expulzări, s-a dispus şi atenuarea acestui şoc ca radiaţie de fond, prin crearea unui sistem pianetar astral format din ceea ce numim noi materie, un fel de energie organizată cuantic, care a absorbit şi a drenat elementul din care a fosf constituită fiinţa spirit candidată ia rebeliune. "Şi balaurul cel mare numit Diavolul şi Satana, acela care înşeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ, împreună cu el au fost aruncaţi şi îngerii
lui."
In concluzie acea radiaţie de fond, ce a
85
constituit mijlocul de expulzare al elementului rebel.
Acum acest cataclism la scară Universală a trecut în
urma acestuia, a rămas centrul Universului, cu
populaţia Sa de îngeri devotată ordinei Divine, la

periferie, urmările şi consecinţele acestei drame la scară Universală. Cât timp a trecut de atunci numai Dumnezeu ştie, până când tot Divinitatea a iniţiat un plan de salvare al acestor nenorociţi aruncaţi în întuneric. "în ţara întunericului şi a umbrei morţii, în ţara negurei adânci, unde domneşte umbra morţii şi neorânduiala" (Iov 10) "Atunci am văzut în mâna dreaptă a ... Lui ce şedea pe scaunul de domnie, o carte scrisă pe dinlăuntru şi pe dinafară, pecetluită cu şapte peceţi şi am văzut un înger care striga cu glas tare: Cine este vrednic să deschidă cartea şi să rupă peceţile? Şi nu se găsise nimeni în Cer, nici pe pământ, care să deschidă cartea, nici să se uite în ea şi am plâns mult, pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic să deschidă cartea şi să se uite în ea. Şi unul vrednic dintre bătrâni mi-a zis; -nu mai plânge, iată că leul din seminţia lui Iuda, rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea, şi cele şapte peceţi ale ei" (Apocalipsa). "El este chipul Dumnezeului Celui nevăzut, cel dintâi născut din toată zidirea, pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în cer şi pe pământ, cele văzute şi cele nevăzute". (Coloseni) Acest plan al lui Dumnezeu, de a da o posi bilitate de salvare, de reabilitare, mai bine zis de reconsiderare, a spiritelor căzute în păcatul neascultării, după cum putem înţelege, a prezentat un oarecare grad de unicitate şi profesionalism în domeniul creaţiei. Este mult mai uşor să te implici din punct de vedere tehnic în legile fizicii şi să cobori în planurile inferioare ale acestei materii dure, dar este nevoie de un mult mai mare efort ca să te ridici iarăşi în planurile superioare ale cetăţii Divine. "Cel care a străbătut cerurile". Şi acest "s-a suit" ce înseamnă?, decât că înainte se coborâse, în părţile mai de jos ale

pământului. (Pavel). "Cei ce şedeau în întuneric şi în umbra morţii, trăiau în ticăloşie şi în fiare, pentru că •e răzvrătiseră împotriva cuvintelor lui Dumnezeu, pentru că nesocotiseră sfatul celui Preaînalt. El le-a smerit prin suferinţă, . au căzut şi nimeni nu i-a ,i|utat. "Atunci în strâmtoarea lor au strigat către Domnul. Şi El i-a izbăvit din necazurile lor. I-a scos din întuneric şi din umbra morţii şi le-a rupt legăturile (Psalmi)".

în concluzie, Domnul Isus Cristos a trebuit să manipuleze prin interferenţă o forţă care în prealabil a fost folosită pentru imobilizarea acestor rebeli. El este deci Inginerul iscusit, care a avut curajul să rupă peceţile amintite şi să coboare, să penetreze în stările de agregare ale materiei dure cu o misiune precisă. De aceea Divinitatea l-a urmărit cu puterea Sa. "Toată puterea mi-a fost dată în Cer şi pe pământ[1]. Vom încerca să deschidem aici o paranteză şi vom propune fizicii actuale o temă cu care vom putea compara pe plan imaginar, posibilitatea de a putea călători,

ᵛde a putea vehicula, din centrul Universului Divin, până la extremitatea exterioară a Universului. Din partea unor fiinţe evoluate conceptual şi organic, la nivelul cel mai superior al vieţii posibile din Univers. Acest fapt după cum putem înţelege vizează elemente şi particole fluide corespunzătoare unui astfel de mecanism, ce poate dispune de o astfel de economie în materie de vehiculaţie în spaţiul Universal.
Pavel vorbeşte de Domnul Isus: "Cel care a străbătut cerurile." De aici putem deduce posibilitatea de existenţă a gradului de fineţe, de superioritate calitativă a elementelor ce compun fiinţa noastră spirituală, a omului nostru suflet. La fel putem deduce şi nivelul de complexitate tehnică a creierului fiinţei noastre umane. Aceasta este o bază de comandă, o legătură activă între omul suflet, adică fiinţa noastră spirit şi persoana noastră fizică umană. Aceasta explică tensiunea foarte scăzută a
87
biocurenţilor folosiţi în sistemul de alimentare a calculatorului nostru uman, unde simultan cu exerciţiul nostru de gândire are loc şi o emisie telepatică ale cărei raze de acţiune şi de propagare în spaţiu este aşa de puţin cunoscută de ştiinţa noastră, care afirmă uneori că ştie şi vede totul, însă nu dincolo de posibilităţile sale de explorare şi cunoaştere. Vom reveni acum din nou la importanţa lucrării pe care a făcut-o Isus Mesia la adresa omenirii; aceasta intră în planul divinităţii ca o nouă cale de organizare a vieţii ca un nou mijloc de recuperare de regrupare, prin democraţia libertăţii vieţii, până când toate aceste foste cândva diamante ale curţii Divine. Acum în parte dispersate şi disparate, până când toate aceste, foste unităţi de viaţă vor evolua cu concursul împărăţiei din Cer, să se poată edifica şi structura în unităţi de viaţă după planul lui Dumnezeu, să poată intra iarăşi în marele tot Divin. Patrie a Perfecţiunii, a îngerilor lui Dumnezeu: "Ascultaţi ceruri şi ia aminte pământule căci Dumnezeu vorbeşte. Am hrănit şi am crescut nişte copii, dar ei s-au răsculat împotriva mea". (Isaia) "împrieteneşte-te cu Dumnezeu şi vei avea pace, te vei bucura astfel iarăşi de fericire, primeşte învăţătură din gura Lui, vei fi aşezat iarăşi la locul tău, dacă te vei întoarce la Cel Atotputernic, daci îndepărtezi fărădelegea din cortul tău" (Iov 22). "Ferice de cei ce îşi pun tăria în Tine, în a căror inimă locuieşte încrederea, când străbat aceştia "valea plângerii" (adică Terra) o prefac într-un lac plin de izvoare şi ploaia timpurie o acoperă cu binecuvântări. Ei merg din putere în putere (din progres în progres) şi se înfăţişează înaintea lui Dumnezeu în Sion." (Sediul perfecţiunii(Psalmi 84)) "Unde este drumul ce duce la lăcaşul luminii (centrul divin) şi întunericul unde îşi are locuinţa? Poţi să le urmăreşti până la hotarul lor? ştii că atunci erai născut şi numărul zilelor tale este foarte mare. .. Cunoşti tu legile cerului sau tu îi orânduieşti
68
îtăpânirea pe pământ?" (Iov 38)"Fiul omului a venit >ă caute şi să mântuiască ce era pierdut" (Luca))acă observăm bine, toţi profeţii Vechiului Testament cunoşteau fundamental aceste taine, această dramă spiritului omenesc. Şi odată cu venirea lui Isus 1esia pe lume ca om şi Dumnezeu, această istorie, această realitate a fost reactualizată şi continuată cu îare obiectivitate şi competenţă de către Isus Mesia >i

încredinţată urmaşilor săi apostoli. Fiindcă dorea ;a acest adevăr major şi unic, să fie cunoscut de :ătre omenire. Apostolul Pavel a descoperit, a sxplicat în ce a constat misiunea profeţilor din /echime. "Şi toţi au băut aceeaşi băutură duhovnicească, petnru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei, şi stânca era "îristos". înţeleptul Solomon cunoştea destul de bine aceste taine. însă, el dorea să vadă împliniri şi 3fecte, cu o cadenţă raportată la timpul vieţii noastre. însă evoluţia vieţii omului aici pe pământ, talonul acestei evoluţii nu poate fi modificat, nu poate fi forţat, puţin dezamăgit el conchide: "Eu Eclesiastul, am fost împărat peste Israel în Ierusalim, mi-am pus inima să cercetez şi să adâncesc cu înţelepciune tot ce se întâmplă sub Cer. lată o îndeletnicire plină de trudă la care supune Dumnezeu pe fiii oamenilor. **Am văzut tot** ce se face sub Soare. Şi iată că totul este o deşertăciune şi goană după vânt. **Ce este strâmb nu se poate** îndrepta şi ce lipseşte nu **poate fi trecut la număr.** Mulţi teoreticieni ateişti, au folosit şi mai folosesc încă acest dicton al lui Solomon, însă Solomon ştie foarte bine ce stare de amărăciune l-a determinat să spună aceasta. Ce este păcătos, deci impur, nu poate fi trecut la număr, nu poate fi admis în noua zidire a lui Dumnezeu pentru veşnicie, lată apare ideea unei programări a culturii vieţii de către cer aici pe pământ. Ca peste tot acolo, unde fiii rătăcitori, fiii pierduţi consimt de bunăvoia lor, în deplină libertate, să caute din punct de vedere

spiritual, casa lor pământească de obârşie, adică Cetatea Divină, pe care au părăsit-o acceptând compania de dezordine a lui Lucifer. "Ei nu cunosc calea păcii şi în căile lor nu este dreptate, apucă pe cărări sucite, oricine umblă pe ele nu cunoaşte pacea, de aceea hotărârea de izbăvire (de consacrare şi promovare) este departe de noi şi mântuirea nu ne ajunge". "Dacă ierţi pe cel rău el totuşi nu învaţă neprihănirea (repect pentru adevăr) se dedă la rău în ţara în care domneşte neprihănirea (desăvârşirea) şi nu caută la măreţia Domnului" (Isaia). Cu alte cuvinte sufitele noastre vor fi nevoite, datorită luptei cu viaţa, să exceleze şi să promoveze aceste etape aici pe pământ pentru a putea continua această şcoală, la clasele mai înalte ale Cerului, Pavel spune: "în etape şi în cate". Nu este greu de observat sfârşitul de etapă şi de stagiune, aici pe Terra, evenimentele se precipită cu ceva mai mult decât normal. Şi pare puţin jenant pentru un ateu faptul că nimeni nu cere pământenilor păreri abordabile cu caracter administrativ în această privinţă. Acum cât de numeroasă va fi această ceată, la acest sfârşit de examen. Aceasta va depinde în exclusivitate de propria noastră voinţă şi atitudine. Victor Hugo la rândul său afirmă: "Păşirea laolaltă a omenirii se cheamă progres, cu toţii facem marea călătorie omenească spre Ceresc şi Divin". Pavel a prefaţat cu mult timp în urmă această afirmativă. "Căci noi suntem lucrarea Lui şi am fost zidiţi în Isus Cristos pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu ca să umblăm în ele". "Domnul a făcut toate pentru o ţintă". Dacă reuşim să înţelegem limbajul biblic, toate aceste relatări, unele simbolizate, converg să ne facă conştienţi de marea cauză şi taină a evoluţiei spiritului omenesc, aici pe pământ şi în Univers. Cu cât vom căuta să evităm, să tergiversăm în viaţa noastră această temă de studiu, cu atât vom amâna plecarea noastră din acest

tntuneric al neştiinţei. "Credinţa unui popor este biruinţa sa definitivă asupra îndoielii". "Voi însă sunteţi o seminţie aleasă, o preoţie împărătească, un neam' sfânt, un popor pe care Dumnezeu şi L-a câştigat ca să fie a Lui, ca să vestiţi puterile minunate, ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumină, la minunăţie". (1 Petru) Această ofertă ■dresată sufletului omenesc, unde practic se acordă şl o asistenţă conjugată din partea împărăţiei din Cer. "Nu sunt oare (îngerii) toţi duhuri slujitoare trimise să împlinească o slujbă pentru toţi cei ce vor moşteni mântuirea"? (Pavel). "Cu împărăţia lui Dumnezeu, este ca atunci când aruncă un om sămânţa în pământ, fie că doarme noaptea, fie că stă ziua treaz, sămânţa încolţeşte şi creşte, fără să ştie el cum" (Marcu). Materia este deci condiţionată ca mijloc de evoluţie a vieţii, a spiritului omenesc şi corespunde ideal' planului lui Dumnezeu de recuperare acestor duhuri. Şi când totul va fi salvat, când totul va fi trecut la număr aşa cum a făcut aluzie Solomon. "Căci cunoaştem în parte şi prorocim în parte, dar când va veni ce este desăvârşit (stare de perfecţiune) acest în parte se va sfârşi" (Pavel) Dar noi după făgăduinţa Lui, aşteptăm un cer nou şi un pământ nou în care va locui neprihănirea (perfecţiunea). Deci o nouă configuraţie de organizare în Univers din punct de vedere al domeniului material cu o plasticitate corespunzătoare domeniului vieţii în perfecţiune. In istoria milenară a neamului omenesc a existat ^ o perioadă de timp când împărăţia din Ceruri a considerat necesar a se stabili un contact oficial cu modesta civilizaţie de pe Terra, pentru a se face cunoscut planul lui Dumnezeu de propăşire a neamului omenesc cu toate detaliile sale de rigoare. Documentele istorice ce au lăsat urme în această privinţă, atestă prezenţa a trei persoane la uşa cortului lui Avram. înfăţişarea acestor persoane identificată de anturajul familiei kii Avram ca fiind

fiinţe îngereşti, au fost luaţi în considerare ca atare. Două din aceste fiinţe au mers la două cetăţi învecinate, Sodoma şi Gomora, unde datorită felului de primire necuviincios, aceste autorităţi venite din astral, au purces ca atare şi au aplicat corespunzător o lecţie la adresa nivelului decăzut de moralitate practicat în aceste localităţi de pe acea **vreme.** Privind tratativele ce au avut loc între Avram şi cei trei îngeri, noi vom spune acum fiinţe extraterestre şi lucrul acesta este adevărat, prin care s-au purtat nişte tratative. Pe cine au reprezentat aceşti musafiri? Pe oamenii de ştiinţă ai zilelor noastre îi preocupă atât de puţin acest fapt, poate pentru faptul că acolo la Sodoma şi Gomora s-au făcut nişte observaţii practice, unde au fost salvate doar câteva persoane, după cum relatează istoria. Acea stare de fapt ar putea găsi astăzi o corespondenţă în multe oraşe ale lumii noastre de astăzi şi noi numim aceasta modernitate; sunt multe cercuri de opinie astăzi care optează a acorda legal o legitimaţie morală acestui gen de homo-prostituţie. Viitorul va lămuri acest flagel moral pe lângă alte stări de rătăcire ale neamului omenesc. Revenim acum la caracterul tratativelor purtate la uşa cortului, între Avram şi musafirii săi. "Să ascund Eu oare de Avram, ceea ce am să fac? Căci Avram va ajunge negreşit un neam puternic şi în el vor fi binecuvântate toate neamurile pământului" (Geneza) lată cum a negociat Avram, a pus doar o

întrebare, care de fapt şi astăzi este mobilul tuturor tranzacţiilor dintre oameni: "Doamne Dumnezeule, ce-mi vei da?" Dumnezeu a dat o casă comună tuturor oamenilor de" pe pământ, a dat şi o poruncă pe care a făcut-o cunoscută cu toată autoritatea Sa. "Aşa cum Eu am dorinţa ca Numele Meu să fie respectat în tot timpul vieţii voastre, aşa să vă iubiţi şi să vă respectaţi între voi în tot timpul vieţii voastre pe pământ. Aceasta este cea mai mare poruncă pe care vi-o dau!" A dat şi o lege, legea

adevărului şi a poruncit tuturor proorocilor Săi, să facă cunoscută această lege. Şi Dumnezeu a făcut cunoscut de asemenea toate planurile Sale, privtoare la viitorul societăţii omneşti. Toate acestea au fost confirmate atunci când Isus Mesia a venit pe pământ în calitate de Fiu al lui Dumnezeu, a venit cu scopul şi planul hotărât de Divinitate, de a ridica pe o treaptă mai superioară de conştientizare a neamului omenesc, a dovedit că omul are o constituţie de viaţă dualistă, adică suflet şi materie, şi sufletul acesta, spiritul acesta, este nemuritor. Isus Mesia nu a contestat activitatea proorocilor din vechime şi caracterul prognozelor făcute la adresa neamului omenesc. Din contră, a explicat în modul cel mai tangibil, că există o cauză a existenţei vieţii omului pe pământ. La rândul Său a profesat, după cum este cunoscut, a înfiinţat o clasă de ucenicie practică, care să ducă mai departe acest adevăr, acest mesaj a^ Cerului, privitor la eliberarea omului spirit, de sub povara unui trecut nefericit. Domnul Isus a reformulat, pentru înţelegerea noastră şi a reconsiderat toată munca profeţilor din vechime inclusiv profeţiile lor, adăugând doar nota calendaristică al acetui sfârşit de veac şi de recoltă, privind cultura spirituală planificată aici pe pământ. Am ajuns acum la capitolul cel mai controversat privind disputa dintre omul de ştiinţă, mai precis dintre unii oameni de ştiinţă şi omul creştin devotat credinţei în Dumnezeu. Adică cum se va putea face o profeţie. Nu vom căuta să stârnim curiozitatea acestor oameni de ştiinţă, dar nici nu se va putea trece cu vederea acest deziderat, care de fapt aparţine ştiinţei, căci numai prin ştiinţă se va putea face o prognoză la adresa viitorului. în realitate există, şi au existat oameni de ştiinţă de când e lumea, care au putut vedea cum această clasă a oamenilor de ştiinţă, unii dintre aceştia au putut vedea cu ceva mai mult decât au putut vedea ceilalţi. Există undeva în Ceruri fiinţe, care nu se

potrivesc trupeşte cu noi şi corpul lor fizic este aşa de zvoltat din punct de vedere funcţional, întrecând orice imaginaţie în comparaţie cu ştiinţa de pe Terra, acest fapt presupune că şi noi pământenii vom merge cândva pe urmele lor, fiindcă posibilităţile de evoluţie a vieţii în Univers, acordă o asemenea posiblitate. Marea greşeală pe care o fac pământenii este aceea că în marea lor majoritate refuză o colaborare cu civilizaţiile, care au reuşit să se desprindă din această capcană a materiei relativiste. Aceste civilizaţii nu mai pot recepţiona, spre exemplu, posturile noastre de emisie radio, în schimb pot recepţiona gândurile noastre prin care înţeleg activitatea noastră pe toată întinderea de practică a vieţii noastre şi la rândul lor pot emite

gânduri şi imagini spre fiinţele de pe Terra. Deci, acele civilizaţii pot fi pentru activitatea vieţii noastre o sursă permenentă de inspiraţii şi pot revela pozitiv idealurile noastre. Este aproape imposibil să se poată face o comparaţie obiectivă între astrul nostru şi restul planetelor din Univers, presupunând că există o enormitate de planete cu posibilităţi cu mult mai modeste în materie de evoluţie a vieţii din marele Univers. Dar fără îndoială, că există nivele de civilizaţii, care de miliarde de ani, după timpul nostru, au depăşit stadiul de civilizaţie pe care-l abordăm noi acum. Şi iată că la noi, aici pe pământ, mai sunt oameni şi încă foarte mulţi, care cred că noi pământenii suntem buricul Universului în materie de viaţă şi civilizaţie. Am spus că noi pământenii, nu putem face o comparaţie obiectivă în materie de evoluţie a vieţii şi ştiinţei, noi nu avem aici pe pământ o bancă de date cu care să putem dovedi plecarea din neant a vieţii, şi intrarea triumfală ca fiinţe integrate în marele tot Divin. Şi pe această scară a evoluţiei (simbolizată de scara lui Iacov)unde ne aflăm noi pământenii? Noi vedem cu ochii liberi neantul şi din neştiinţă contestăm cetatea Divină Şi încă nu putem ştii cât mai avem de mers.

94

'înţeleptul Solomon spunea: "Toate acestea le-am percetat cu înţelepciune, am zis mă voi înţelepţii, dar înţelepciunea a rămas departe de mine, cu cât mai departe cu cât era mai înainte şi de adâncă, cine o va putea găsi", Iată ce mare adevăr descoperă Solomon. Cu cât se va dezvolta mai mult aria conştiinţelor noastre la scară geometrică, cu atât se va dezvolta şi aria lucrurilor pe care- nu le ştim şi nu le cunoaştem. Acest fenomen se va ameliora doar în apropierea punctului final, în apropierea momentului de integrare în marele absolut. Revenim acum la posibilitatea de a se putea prevedea în viitor aşa cum sunt cele arătate de cartea Bibliei.
Vom lua ca exemplu una din prezicerile lui Pavel. "Cât priveşte venirea Domnului Isus Cristos... să nu vă lăsaţi clătinaţi aşa de repede în mintea voastră... căci nu va veni înainte, ca să fi venit lepădarea de credinţă şi de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării , potrivnicul care se înalţă mai presus de tot ce se numeşte Dumnezeu... din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire ca să creadă o minciună" (2 Tesalonicieni 2) Iată, acum după aproape 2000 de ani, această prezicere s-a deverit. Această minciună a fost idetificată prin ideologia marxist comunistă. Lipsa noastră în materie de prevedere dovedeşte nivelul modest la care noi pământenii trăim în materie de ştiinţă. Tot Solomon face o uşoară aluzie la această realitate şi spune, da, înţelepciunea îşi are valoarea ei în societatea omenească dar: "Prevederea este mama înţelepciunii". Ştiinţa noastră actuală, ignoră pe aceia care nu pot pricepe, nu pot înţelege, multe din realizările sale din diferite domenii de activitate. Dar nu acceptă posibilitatea unui decalaj de timp profesional, în materie de evoluţie a vieţii şi a ştiinţei în marele Univers, şi de asemenea nu acceptă posibilitatea ca aceste civilizaţii să poată
I comunica cu civilizaţiile ce vin pe urma lor. Privind evoluţia vieţii şi a ştiinţei în marele Univers, acest

95

decalaj de timp poate duce mult dincolo de câteva zeci de miliarde de ani şi poate chiar sute, după etalonul cu care evaluăm noi timpul. Şi

dacă mai punem la socoteală, după unora, indiferent ce surse de informare ar fi acestea .posibilitatea ca acest big-bang să nu fi fost singurul, atunci, cu siguranţă Divinitatea posedă o bancă de ştiinţă conservată. Şi de acolo are loc un permanent contact cu restul Universului prin mişcare, aşa cum a spus Pavel: "Căci în El avem viaţa, mişcarea şi fiinţa". Câte diamante vor mai fi de recuperat, din această lume şi din Univers, fiecare conştiinţă va trebui să mediteze în modul cel mai serios la această taină, să nu simtă efectul ultimului big-bang, atunci când vor rămâne lucrurile care nu se vor mai putea clătina, spune cartea. "Vai de mine, parcă sunt la strângerea poamelor şi la strângerea bobitelor, după culesul strugurilor, numai este nici un strugure de mâncare, nici cea dintâi smochină dorită de sufletul meu"... (Mica 7.1-7) Deci, să grăbim puţin pasul desăvârşirii noastre, să putem fi trecuţi la număr, în felul acesta vom putea grăbi şi venirea zilei lui Dumnezeu. Apostolul defineşte această idee cu o imagine plastică "Ci v-aţi apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului ca fiu viu, Ierusalimul ceresc, (Divinitate) de Dumnezeu judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniţi (realizaţi) făcuţi desăvârşiţi, de Isus mijlocitorul legământului celui nou". Aici să nu punem la socoteală duhurile, spiritele ce au rămas devotate Centrului Divin, atunci când a avut loc disputa cu Lucifer. Doar spiritele care s-au implicat, care s-au solidarizat cu ideea lui Lucifer, au fost dizlocate din Universul Divin şi trântite în întunericul, în haosul de la periferia Universului. "Doresc eu moartea păcătosului?, zice Domnul Dumnezeu, nu doresci ci mai degrabă ca el să se întoarcă de pe căile lui şi să trăiască". "Nu ţi-ai făcut tu singur lucrul acesta pentru că ai părăsit pe Domnul Dumnezeul tău?"

(Ieremia) Ca fiii rătăcitori şi risipitori, vom fi în avantaj să ne recunoaştem păcatele comise şi să găsim din nou pe Dumnezeu ca tată şi Să-i.cerem iertare, "Tată am păcătuit împotriva cerului şi împotriva Ta". Cu siguranţă, institutul de prognoză al împărăţiei din Cer avea în vedere anumite raporturi de calcul, pe baza cărora s-a putut face o profeţie, după un plan bine stabilit. "Proorocii care au proorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta, ţinta cercetărilor şi căutărilor lor stăruitoare, ei căutau să vadă ce vreme şi ce împrejurări avea în vedere duhul lui Cristos care era în ei, când vesteau mai dinainte patimile lui Cristos şi slava de care aveau să fie urmate. Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înşişi, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri pe care vi le-am vestit acum. Cei ce v-au propovăduit Evanghelia prin Duhul Sfânt trimis din Cer şi în care chiar îngerii doresc să privească" (1 Petru 10). Dacă înţelegem şi studiem bine, ce adevăr şi ce realitate putem descoperi şi ce probleme de ştiinţă pot fi dezvoltate din această relatare. Atunci nu vom mai afirma cu atâta uşurinţă. Credinţa în Dumnezeu nu poate fi considerată şi

exprimată ca o ştiinţă raţională, bazată pe criterii raţionale, ştiinţifice, ci, ne vom duce cu gândul, la câte instituţii de cercetări şi genuri de calcul va fi nevoie să ia fiinţă aici pe pământ, ca să se poată aborda această laborioasă temă. Această competenţă aparţine cerului. Cât priveşte neîncrederea noastră în posibilitatea de a se stabili' criterii ce aparţin viitorului, va trebui să avem puţină răbdare şi ocupaţie de profil şi să aşteptăm un viitor, egal cu trecutul acelor entităţi din împărăţia lui Dumnezeu, ce au dat detalii de rigoare, reprezentanţilor lor devotaţi de pe Terra. Atunci cu fruntea sus şi cu faţa curată, vom respira uşuraţi privind pas cu pas istoria trecutului nostru, până vom ajnge la modesta noastră părere de acum. "Ceea ce este cu neputinţă la oameni, este cu

97

putinţă la Dumnezeu". Până atunci va trebui să purtăm cu noi înşine o muncă de educaţie şi de pregătire, aplicând cele mai raţionale metode de progres, pe toate laturile existenţiale ale vieţii noastre. Acum vom reveni din nou să observăm, cum s-a putut stabili o punte de legătură, un contact oficial între Cer şi pământ prin persoana bătrânului Avram. Credem că nu are mai mare importanţă să arătăm că Avram a fost eventual un şef de trib de prin părţile Golfului Persic, un trib migrator plecat în lume, să găsească condiţii mai bune de viaţă. Ceea ce este important pentru istoria neamului omenesc, sunt împrejurările prin care se pune o bază de dialog între Cer şi pământ. între o împărăţie cerească ce este guvernată de Divinitate şi o civilizaţie modestă de pe Terra, ce abia a putut întruni condiţia să poată recepţiona mesajul acestei împărăţii, prin a se accepta acelaşi numitor comun şi adevărul să fie adevăr, aşa cum este cel din cer, aşa să fie înţeles şi aici de pământeni. Şi nu un paleativ fără valoare, aşa cum se practică astăzi în multe societăţi şi orânduiri statale din lume, având la bază criterii ştiinţifice de adevăruri exprimate paradoxal. "Gândurile Mele nu sunt gândurile voastre". "Eu pentru asta m-am născut şi am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr", spune Isus Mesia. Sfătuindu-l pe Pavel şi poruncindu-i: "Să le deschizi ochii să se întoarcă de la întuneric la lumină şi de sub puterea Satanei la Dumnezeu". Iov a fost unul din pionii de bază prin care împărăţia din Cer a trimis atâtea telexuri şi cele mai multe din acestea au un caracter ştiinţific. El ştia cum fiii neascultători au fost aruncaţi în adânc, în Iad. "înaintea lui (Dumnezeu) locuinţa morţilor este goală, adâncul nu are acoperiş". Deci, un fel de teritoriu imponderabil. După cum vedem, seria oficială a proorocilor începe cu bătrânul Avram. în toată această tranzacţie între Cer şi pământ, baza argumentelor a fost una singură, toţi aceşti prooroci

98

•u căutat să arate că în Cer există o împărăţie ce •re meritul de a fi

democraţie desăvârşită, condusă de o unitate centrală, o instituţie a Perfecţiunii al cărei guvernator este Dumnezeu. Toţi aceşti reprezentanţi ce au susţinut această cauză teistă, până la venirea pe pământ al Lui Isus Mesia, au ştiut cum spiritul este spirit şi materia este materie. Cu siguranţă pe pământ au fost manifestări în toate timpurile din partea Cerului, de la care nu au rămas dovezi istorice. în antichitate s-au dezvoltat o mulţime de legende euforice pe seama misticului fantastic, dar toate acestea trebuie judecate prin prisma unui adevăr obiectiv şi real. Nici omul de astăzi nu este lipsit de această fantezie şi multe supoziţii de genul acesta mai atrag şi astăzi atenţia multora. Orientul a fost în toate timpurile bogat şi amabil în acest domeniu. în creştinism, odată cu venirea pe lume a lui Isus Mesia, are loc o ordine de drept în descoperirea adevărului privind credinţa în Dumnezeu în toată dimensiunea sa pe baza a două criterii, putem spune fundamentale. în primul rând Domnul Isus a oferit lucrări pe viu în natură, care au vizat binele în lume. Caracterul acestor lucrări au putut stabili ceea ce noi astăzi numim cauzalul. Al doilea criteriu fericit a fost faptul pe care Domnul Isus L-a impus ca pe o lege, dezvoltând ideea de universalitate, ca cineva să nu poată monopoliza această realitate. Daca în lume au existat totuşi la unele popoare, cercuri de studiu, care aşteptau o schimbare a psihologiei dreptului la adresa umanităţii, vizând persoana spirit, nu întâmplător cei trei crai voievozi din orient care aveau această competenţă au căutat pe micuţul Prinţ al Cerului la Betleem şi au depus la picioarele Sale, autoritatea şi darurile lor prin care au cunoscut pe Prinţul Mesia, ca autoritate supremă din punct de vedere cauzal. Faptul acesta nu trebuie scăpat din vedere fiindcă a fost făcut cunoscut cu mult timp înainte prin proorocii vechiului Testament. "împăraţii vor vedea lucrurile acestea şi se vor scula, şi voievozii se vor arunca la pământ şi se vor închina din pricina Domnului" (Isaia). "Acesta este Dumnezeul nostru şi altul nu va fi afară de El, aflat-a toată calea ştiinţei şi i-a dat-o lui Iacov, slugii sale şi lui Israel cel iubit de dânsul. După aceea pe pământ s-a arătat şi cu oamenii a locuit" (Baruh) Regele David a lăsat cele mai multe dovezi prevestitoare la viaţa şi activitatea lui Isus Mesia. Noi cei ce trăim această ultimă parte a secolului XX nu vom căuta să aducem alte dovezi la existenţa Divinităţii afară de acelea pentru care mulţi din oamenii trecutului şi-au dat în ultimă fază şi viaţa pentru această cauză, de altfel, în modernism nici nu se mai cer asemenea dovezi. Oamenii conştienţi în societăţi de drept, cu democraţii specifice la bază au preluat în mâinile lor prerogativa armoniei între popoare. însă încotro merge viaţa cu destinul său în asemenea circumstanţe, purtătorii de cuvânt al acestor democraţii nu cunosc şi din acest motiv nu vor putea da nici un cuvânt de răspuns. Doar creştinii mai pot da un răspuns sigur şi întemeiat. Dacă observăm bine,Isus Cristos ca temă de lucrare majoră aici pe pământ, a căutat să dezvolte în conştiinţa omului, o lege a dreptului bazată pe adevăr, respectată prin vonţă şi dragoste. "Credinţă, speranţă şi dragoste". Dragostea creştină este voinţă deliberată în acţiune, serviciile efectuate din dragoste ale omului către semenul său, nu se supun convenţionalului, Adevărata dragoste este o regină fericită a Cerului, este ca o lumină binefăcătoare. Pentru că Dumnezeu este dragoste. Dumnezeu nici nu paote fi altfel, fiindcă gra şi răzbunarea sunt specifice neştiinţei, sunt caracteristice puterii malefice. Se vorbeşte foarte

mult în Biblie, ca o idee centrală de calea adevărului, de dragostea faţă de adevăr, prin care se ajunge la adevărata pace. Nimic mai simplu, adevărul dacă este respectat prin natura sa, el asigură o tehnică de ordine, de pace şi de

armonie, în felul acesta societatea omenească face un progres curat, fără incidenţă entropică. Domnul Isus numeşte acest fenomen "lumina adevărului" ca o cale sfântă a păcii. Această cale care uneşte pe creştinii de pretutindeni face din ei o biserică vie. Acesta este şi scopul urmărit de Cer şi pe această cale Dumnezeu scaote din această lume recolta Sa planificată pe plan spiritual. Dacă facem acum un calcul la sensul contrariu, vom constata nefericit următorul adevăr. Cu cât starea de agresivitate, care persistă astăzi în lume, înrădăcinată în caracterul fiinţei noastre este mai activă şi cu care vom căuta fericirea noastră datorită comportamentului faţă de mediul nostru înconjurător, respectiv omul de lângă noi, semenul nostru, cu atât vom deveni mai nefericiţi şi vom contribui implicit şi la nefericirea celor din jurul nostru. Depărtarea de adevăr prin lipsă de iubire, de tot ce este bine şi frumos, acesta este drumul ce duce spre Iad, spre dezordinea întunericului ca patrie, acolo vom găsi eventual şi persoane cunoscute de rang înalt, din fosta trupă a lui Lucifer, ce au descins şi pe această Vale a Plângerii nominalizând din păcate figuri despotice de-a lungul istoriei neamului omenesc. "Din numărul lor eraţi şi voi odinioară când trăiaţi în aceste păcate... pacea lui Cristos la care aţi fost chemaţi, ca să alcătuiţi un singur trup (o structură spirituală organică) să stăpânească în inimile voastre" (Coloseni 3). Nu trebuie să ne mire observaţia făcută de Pavel, toţi venim din acest întuneric. Şi nicăieri în Univers nu ne vom putea ascunde fără să purtăm blazonul acesta al păcatului neascultării, al păcatului primar. Fiecare dintre noi, din punct de vedere al omului fizic, suntem o fiinţă vegetativă, din punct de vedere al omului spirit, suntem un fost rebel căzut în dizgraţie şi aruncat pe pământ, făcut prizonier acestei materii relativiste ce posedă energii organizate potenţial, dar inculte şi pasive. Deci, viaţa noastră este altoită pe pământul

acesta, "via Domnului". Singura fiinţă ce a trăit pe această lume şi care nu a venit pe acest pământ să facă o şcoală a Duhului Său a fost Isus Mesia. El a venit din Divinitate ca fiinţă perfectă. A venit să conducă viaţa noastră spre Canaanul Ceresc, spre pacea eternă a lui Dumnezeu. "El îi urmăreşte în pace, pe un drum pe care n-a călcat niciodată cu piciorul Lui. Cine a făcut şi a împlinit aceste lucruri?" Acela care a chemat neamurile de la început. "Eu Domnul, cel dintâi şi acela până în cele din urmă veacuri" (Isaia 41)
Domnul Isus depune această dovadă, de a fi fost înainte de declanşarea războiului din Cer. "Am văzut pe Satana ca un fulger căzând din Cer". Cu toată această stare a uniunii societăţii omeneşti pe plan spiritual, care determină calitatea vieţii şi premise pentru viitorul omului aici pe pământ, lucrurile seîncrucă tot mai mult şi atmosfera pe care o respiră omul, atât din punct de vedere fizic cât şi moral spiritual, această stare de fapt care devine din ce în ce mai îngrijorătoare şi mai critică. Fiindcă majoritatea litigiilor ce au avut loc între popoare şi diferite societăţi omeneşti, acestea au fost ameliorate cu bunurile aruncate pe cântarul compromisurilor din partea acestei feude pe care noi o numim Terra. Acum aceste bunuri naturale de bază, au început să se cam termine, bunuri ca: zăcăminte minerale, petrol etc. Acum latura care

stă în atenţia omului de ţinută comercială este latura bunurilor de larg consum. Aceste concerne au luat exemplul unor animale sălbatice, atunci când se termină hoitul, acestea încep să se muşte între ele. Şi totuşi o trezire spirituală, nu putem spune o renaştere, o trezire la acest nivel, se simte aproape pe toate meridianele lumii inclusiv la acele popoare care au fost stânjenite de influenţa unor sisteme la conducerea lor de factură ateistă. Recunoaşterea acum a credinţei în Dumnezeu, pe baza adevărurilor descoperite în cartea Bibliei. Aceasta se dovedeşte

icum a. fi' un. minunat jurnal de bord al istoriei ipiritului •orfienesc chemat din întuneric spre lumină, din moarte, din nefiifiţă, la viaţă conştientă, din Ignoranţă spre pacea armoniei universale. Dorim cu toată puterea de convingere să conştientizăm mediul tcesta. de gândire în acţiune deliberată, împotriva acestui flagel al întunericului adică ignoranţa. Multe din adevărurile tratate în cartea Bibliei, o parte din icestea au fost simbolizate, pentru a putea coresponda în timp, cu fiecare. etapă şi formă de dezvoltare social-umană în p'arte. Şi astfel să poată contribui la formarea adevărului unic, ca un fel de constituţie a spiritului omului pe pământ. Acesta este un plan al Cerului adus la cunoştinţa omului pământean. Considerăm că nu este necesar a se recomanda în detaliu ce trebuie accentuat şi studiat In mod obiectiv la adresa unei persoane, în încercarea de a arăta viaţa în genere. Aici fiecare suflet, fiecare fiinţă omenească are dreptul la libertate, să păşească în dreptul vieţii sale şi să fie aferentă izvoarelor de adevăr pe care le concepe moral. Pe aceaă cale, pe care oamenii călătoresc, un fel de navetism spre această lume numită "Vale a Plângerii", să sperăm câ nu toţi vor pleca deodată, deşi există această posibilitate. Oare care va fi buletinul meteo-temporal al viitorului omenirii, ordinea cerească va ţine cont de aceasta. Un îndemn este totuşi valabil pentru fiecare suflet în parte: "Prin înţelepciune a creat Dumnezeu Cerurile şi Pământul". Secrete în această lume şi peste tot în Univers nu există. Doar propria noastră putere de înţelegere şi discernământ pune semne de întrebare pentru lucrurile care nu le ştim sau nu le putem înţelege. Dumnezeu şi orânduirea Sa nu a refuzat vreodată dialogul cu omul pământean. "Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid între voi şi Domnul Dumnezeul vostru" (Isaia). Sunt foarte mulţi oameni pe această

lume care cer dovezi de existenţă a lui Dumnezeu şi aceste dovezi să fie compatibile ctl căutările şi modalităţile prin care ei doresc şi cer aceste dovezi. Iubite suflet rătăcitor, Dumnezeu de mult a făcut această dovadă. în cartea Bibliei, în Evanghelia după loan, găsim cea mai reală şi autentică dovadă de existenţă a lui Dumnezeu. La sfârşitul tuturor lucrărilor sale aici pe pământ, Domnul Isus Cristos, în calitate de Fiu al lui Dumnezeu, de exponent al casei Divine, face o solemnă expunere, face un raport de activitate Tatălui Ceresc, şi încheie cu

cuvintele: "Tată a sosit ceasul... Eu te-am proslăvit pe pământ, am sfârşit lucrarea pe care mi-ai dat-o s-o fac. Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor". Acest lucru s-a mai spus şi se va mai spune ori de câte ori va mai fi nevoie. Ne putem plânge de gustul artistic-literar, de felul cum reuşeşte să se exprime această carte Biblia, ne putem plânge deci de lipsa unui jargon modern de expresie a limbii folosite, dar nu şi de valoarea absolută a adevărului exprimat în această carte. Astăzi în lume sunt foarte mulţi oameni care caută să deconspire, să denigreze planul lui Dumnezeu de edificare a spiritului omenesc şi caută alte preocupări care nu angajează viaţa omului în înfăptuirea acestui ideal de eliberare a omului de sub povara neştiinţei. Iată cum vede Pavel viaţa noastră de acum, fiind inspirat de spiritul Domnului. "Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învăţătura sănătoasă, ci îşi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute şi îşi vor da învăţători după pofta lor, îşi vor întoarce urechea de la adevăr şi se vor îndrepta spre istorisiri închipuite, spre o realitate naivă, închipuită". Cu alte cuvinte, vom găsi sisteme potrivite de gândire, prin care să dăm o justificare morală rătăcirilor noastre de acum. Dacă ne gândim care din acestea vor fi considerate mai grave şi mai păgubitoare, va trebui să începem cu familia ca leagăn de perpetuare a vieţii, aceasta pe baza căsătoriilor de probă, familia merge

vertiginos spre descompunere, de unde şi practicile sexuale fără precedent, şi această listă de observaţii va putea continua ca furt, şantaj, minciună, nu este exclusă nici sfera politicului de unde ne vom scuti, învăţând din una din pildele Bibliei: "Este unul care tace fiindcă nu ştie ce să răspundă, şi mai este unul care tace fiindcă ştie că este vremea să tacă". Alerta provocată de boala SIDA, ia cu asalt cercetările în descoperirea unei medicaţii corespunzătoare, dar nu şi logica de conştientizare pe cale morală a cuplurilor de familie şi a tineretului, indiferent de unde vine sursa de contaminare a acestei maladii, şi punere la adăpost sigur în cinste şi moralitate. în practica de viaţă creştină, cuplurile sunt scutite de acest tribut plătit lui Mefisto. Şi rugăm pe bunul Dumnezeu să pătrundă cu tot mai multă intensitate conştiinţele noastre, cu lumina Sa binefăcătoare. Şi noi oamenii de pe această lume, să deschidem fiinţele noastre cu tot mai multă disponbilitate de dragoste pentru adevăr. Să ne putem însuşi această hrană spirituală oferită de Cer. Odată cu venirea pe lume a lui Isus Mesia, trebuie să observăm cum se pun bazele unei noi etape de dezvoltare a spiritualităţii omului şi a credinţei sale în Dumnezeu, ce până la acea vreme a fost experimentată aproape în exclusivitate doar de poporul Evreu. Isus Cristos invită şi primeşte acum în biserica Sa toate popoarele lumii, pe baza unei cauze cu caracter universal. "Sau, poate

Dumnezeu este numai Dumnezeul iudeilor? Nu este şi al neamurilor? Da, este şi al neamurilor". Elementul de noutate ce marchează deosebirea dintre vechea credinţă teistă a poporului evreu şi noua credinţă creştină bazată pe învăţăturile nou testamentale ale Domnului Isus. Deosebirea este aceea că acum se introduce botezul cu apă, ca semn de solidaritate şi consacrare a creştinului faţă de noua credinţă. însuşi Isus Mântuitorul se supune acestui ritual şi este botezat de Ioan Botezătorul în apa Iordanului. Odată

cu împlinirea acestuia act, Isus Mesia, începe opera Sa de evanghelizare în lume. Se retrage în pustiu, timp de 40 de zile, unde meditează cu ucenicii Săi asupra lucrărilor de viitor. Venind din pustie se declară de acum solidar cu viaţa şi destinul omului de pe pământ, la parte activă la toate împrejurările unei vieţi de luptă ca persoană fizică, dar rămâne în spirit Cristos şi Dumnezeu, privind viaţa noastră de oameni limitată ca putere de discernământ. Doreşte să ne facă conştienţi de cele trei mari pericole ce pândesc pe om în exerciţiul vieţii sale, unde se dă o luptă de încleştare între om şi natură, între spirit şi materie, de unde omul cu spiritul său va trebui să iasă biruitor, Iată acum simbolismul celor trei ispite majore, pe care Domnul Isus le-a făcut cunoscute mulţimii Sale auditoare şi sunt consemnate în Evanghelia după Matei: "Atunci Isus a fost dus de Duhul în pustie ca să fie ispitit de Diavolul. Acolo a postit 40 de zile şi 40 de nopţi, la urmă a flămânzit. Ispititorul s-a apropiat de El şi J-a zis: "Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, poruceşte ca pietrele acestea să se facă pâini". Drept răspuns Isus i-a zis: "Este scris, omul nu trăieşte numai cu pâine ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu". Atunci Diavolul I-a dus în sfânta cetate, L-a pus pe streaşină templului şi i-a zis: "Dacă eşti fiul lui Dumnezeu căci este scris; El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta, ei te vor lua pe mâini ca nu cumva să te loveşti cu piciorul de vreo piatră. De asemenea este scris a zis Isus să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău". Diavolul L-a dus înapoi pe un munte foarte înalt, I-a arătat toate împărăţiile lumii şi strălucirea lor şi i-a zis: Toate aceste lucruri ţi le voi da ţie, dacă te vei arunca cu faţa la pământ şi te vei închina mie". "Pleacă Satano" i-a răspuns Isus, "căci este scris:. Domnului Dumnezeului tău să te închini şi numai lui să-i slujeşti". în această istorisire Domnul Isus Cristos doreşte să scoată în evidenţă, laturile mai uşor vulnerabile ale

omului în existenţa sa aici pe pământ. Omul fiind o fiinţă dualistă, spirit şi materie, persoana sa fizică este o fiinţă vegetativă, el este interdependentă de sursa de hrană pe care o dă pământul şi organismul său fizic este o maşină convenţională. în această convenţie, un proverb popular dă o definiţie foarte clară: sunt oameni care mănâncă ca să trăiască, dar mai sunt şi oameni care trăiesc numai ca să mănânce. Acei oameni cărora sufletul, omul spirit a ocupat locul de conducere în viaţa lor, aceştia mai simt nevoia şi de bucate spirituale ca muzică, poezie, tot ce poate să încânte natura ca artă, cu alte cuvinte tot ce este bine şi frumos. Acum dacă sufletul omului consumă această hrană abstractă, ce iese din gura lui Dumnezeu cum spune cartea, această gură a Cerului constă în mulţimea canalelor de unde fluide prin care mai putem re peta idei şi le putem depozita în conştiinţa noastră, le putem structura şi vom putem forma din acestea idealuri de înaltă ţinută morală şi

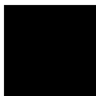
efecte benefice pentru noi şi pentru cei din jurul nostru. Acea împărăţie a Cerurilor, cu oamenii lor, cu fiinţele lor. Gândind, emit în spaţiu acele unde, care pentru noi formează un fel de mediu inspirativ. Acum de noi va depinde ce fel de canale vom căuta să punem în contact cu conştiinţa noastră. Avem şi pe Terra posibilităţi cu posturi locale, de înaltă ţinută morală şi spirituală, dar sunt din păcate şi din cele mai ordinare posibil. La acest obiect de gândire se poate discuta, pentru ce Dumnezeu a lăsat ziua de odihnă, pentru viaţa omului doar aici pe pământ. "Şase zile să lucrezi şi a şaptea zi să nu porţi nici o povară, să te odihneşti". Fiindcă a şaptea zi este consacrată culturii noastre spirituale, este ora bogată a săptămânii când maşina noastră fizică va trebui să stea în stare de repaus. Şi sufletul nostru va trebui să treacă la lecţia de zi şi să studieze, să gândească, cu ce va putea el să contribuie aşa cum este în Ceruri, aşa să poată fi şi aici pe pământ".

Cât de uşor putem înţelege acest fenomen, deci duhul nostru, fiinţa noastră spirit în colaborare cu fiinţa noastră fizică pe care o folosim ca pe un robot de adaptare la condiţiile de viaţă aici pe pământ. Aici va trebui să avem grijă ca omul nostru spirit să nu facă concesii şi servicii acestui robot fizic, mai mult decât este considerat necesar, fiindcă poate fi contaminat de boala lăcomiei, şi lăcomia este o boală. în cazul acesta, la sfârşitul vieţii noastre ciclice aici pe pământ, sufletul nostru, spiritul nostru nu va mai putea rămâne o perlă de valoare transcedentală scontată de Cer, va rămâne o himeră fără valoare. în consecinţă, bunurile noastre pământene, vor trebui să rămână să facă obiectul raportat necesarului însă nu dincolo de această condiţie. Pentru masa robotului nostru fizic, ajunge o singură lingură. O altă latură a ispitelor, din activitatea vieţii noastre sunt toate streaşinile de case, sunt înălţimile pe care noi ne căţărăm. Sunt propriile noastre planuri de idei, de perspectivă, din activitatea vieţii noastre, din care unele au, mai mult sau mai puţin, un oarecare, grad de risc şi noi oamenii nu avem un spirit de prevedere suficient de dezvoltat, ca să putem evita aceste riscuri, simţul măsurii predetinate la om este modest în comparaţie cu ambiţiile sale. Domnul Isus a căutat să ne scutească de aceste ispite omeneşti. El ne-a învăţat ce să cerem împărăţiei din Cer şi cum să ne rugăm. "Şi nu ne lăsa Doamne pe noi, în vâltoarea tuturor ispitelor acestea omeneşti, ci ne izbăveşte de cel rău", fiindcă rugăciunea "Tatăl nostru" este principială. Acum, faptul că această ispită se petrece la streaşină unui Templu, înţelegem că această ispită are o dublă semnficaţie, noi oamenii să nu încercăm în numele credinţei sau sub autoritatea edificiilor sfinte, să strecurăm propriile noastre ambiţii deşarte, care nu zidesc, care nu structurează în sens pozitiv fiinţa noastră spirituală. A treia ispită prezintă în faţa noastră imaginea de glorie a împărăţiilor acestei

..Iii!:

lumi, cu atâtea bunuri posesive, însă în spatele acestei realităţi se ascunde toată gama faptelor meschine, pe care Satan le oferă la bursa sa, în schimbul de a pune stăpânire pe sufitele noastre. Sunt prea multe cazurile în care noi oamenii încetăm să mai opunem rezistenţă împotriva răului, în schimbul unor ambiţii deşarte. Acest Satan are o atitudine de voluntariat în orice împrejurare de activitate a vieţii nostre, acolo unde i se oferă ocazia să întreprindă o afacere cu un oarecare comision de ticăloşie. "Ce ar folosi omului să câştige toată lumea, dacă şi-ar pierde sufletul, sau ce ar putea da un om în schimb pentru sufletul său" (Matei). în acest păcat a căzut Lucifer cu adepţii lui, atunci când a mizat pe această glorie deşartă. Consecinţele sunt cunoscute. în Univers nu existau atâtea bunuri şi valori materiale, cu care să se fi putut compensa valoarea acestor suflete pierdute. Domnul Isus, în continuarea misionatului Său, atacă rând pe rând toate laturile de luptă ale omului cu viaţa şi sub toate aspectele sale. Printre pilonii de bază pe care Dumnezeu i-a aşezat la baza societăţii omeneşti din cele mai vechi timpuri, a fost şi va rămâne în continuare familia. Ea a fost, putem spune, o grădină unde au fost semănate de Cer florile iubirii şi ale dragostei pe această lume. "Lume" care în catalogul cosmografie de evidenţă al astrelor din galaxia noastră, poartă denumirea de "Vale a Plângerii". Această familie, ca celulă de bază, constituie un cuib virtual, un corespondent ideal de perpetuare a vieţii, acest cuib a fost mereu legănat de duioase sentimente metamorfozate de farmecul împlinirii, alternând între lacrimi şi iubire, dar supravegheat de împărăţia cerească pentru â deveni o cultură nobilă "de cel mai bun soi". Nu am încercat să formulăm un raport de detaliu, asupra stării de fapt în care se găseşte familia astăzi. Vom nota doar câteva observaţii de prim ordin pe care Domnul Isus Cristos le-a accentuat în predicile sale,

şi a căutat să arate ce rol joacă acestea în viaţa intimă de familie privind siguranţa de soliditate a acesteia. Atunci când sunt respectate nişte reguli care garantează şi păstrează un echilibru de sănătate, atât pe plan biofizic cât şi moral spiritual, Iată versiunea Bibliei: "De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi **se va lipi de nevasta sa, şi se vor face un singur trup.** Ştiinţa biologiei destăinuie astăzi şi confirmă acest adevăr şi spune în felul următor: în urma unui act de căsătorie şi viaţă conjugală comună, soţul şi soţia, nu-şi vor mai putea păstra caracterul lor biologic intact, ca specific pentru fiecare în parte, fără ca aceasta să nu fie afectat de convieţuirea şi raporturile lor comune. Deci, zestrea ereditară de bacterii şi viruşi a celor doi soţi, va forma o singură arie de cuprindere şi asimilare, în consecinţă, un

singur caracter biologic imunitar specific pentru ambii soţi. în consecinţă, spune ştiinţa biologiei, orice abatere a soţilor, de la această disciplină conjugală prin practici de relaţii sexuale extra conjugale, va scoate din echilibru de sănătate acest caracter biologic şi imunitar comun ce va costa enorm de mult sănătatea acestui cuplu, plus zestrea ereditară de sănătate, transmisă urmaşilor de familie. Şi Domnul Isus în Evanghelia Sa mai adaugă: "Ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă", această afirmativă poate conta ca o frază de referinţă. Medicina modernă de astăzi, puţin obosită de atâtea căutări şi necunoscute, privind posibilitatea de remediere a necazurilor de tot felul, unde se mai adaugă şi o boală ca Sida, recomandă categoric, o viaţă morală de familie, conformă cu ceea ce decurge din morala creştină. Pe fila următoare a acestui obiect de studiu, Domnul Isus trece sub observaţie în Evanghelia Sa unele aspecte privind latura morală a soţilor. Este foarte regretabil în viaţa de familie, atunci când unul dintre soţi sau ambii, mizează pe momente de discordie, ca trădare de iubire faţă de partener, pentru

eventuale plăceri derizorii extra conjugale. Este unul din motivele principale pentru care familia de astăzi merge spre descompunere. Soţul şi soţia îşi sunt unul altuia cel mai ideal şi intim secretar al tuturor speranţelor lor de viaţă, unde necazurile sunt atenuate de tonusul bucuriilor ce le petrec laolaltă. De asemenea şi pe această cale ei formează un bun comun, ce oferă o şansă de biruinţă în lupta lor cu viaţa. Iubirea dintre soţi, acest bun comun de o valoare ce nu poate fi estimată comparativ. "Iubirea - spune Victor Hugo - este cel mai de preţ mărgăritar ce poate fi găsit, prin cutele întunecate ale acestei lumi. Iubirea este o împlinire." în viaţa noastră adesea călătorim în compania unor gânduri ce au în conţinutul lor o oarecare doză de culpabilitate morală. Domnul Isus Cristos face o referire prin care arată, ce rol nefast au aceste gânduri ca produs negativ în mediul lor aplicativ. "Dar Eu vă spun că orişicine se uită la o femeie ca s-o poftească, a şi păcătuit cu ea în inima lui". După logica cunoştinţelor noastre, cine poate fi de acord cu acest citat? Din moment ce nu ai săvârşit o faptă, să te faci răspunzător pentru ea, numai pentru faptul că ai gândit-o. Să apelăm şi de data aceasta la cămara gospodarului cu lucruri vechi şi lucruri noi. Cei competenţi în posibilitatea de practică, în transmiterea gândurilor la distanţă prin telepatie, au demonstrat prin procedee ştiinţifice şi afirmă cu toată certitudinea, că un om, o fiinţă umană în stare de meditaţie, emite în spaţiu în mod ordonat gândurile sale, indiferent dacă pronunţă sau nu fonic, fraza pe care o gândeşte. Şi tot în stare de meditaţie, fie că aceasta este activă sau pasivă, aceste gânduri pot fi recepţionate pe o arie atât de vastă, imposibil de calculat. Pe plan mondial s-au reuşit performanţe la mii de km distanţă. Există deci posibilitatea pe baza unor gânduri active sincronizate specific, ca cei de pe recepţie să posede acelaşi specific de idei sincron şi să aibă loc o

receptivitate
111

selectivă şi obiectivă.
Şi la unii indivizi să precumpănească în luarea unor decizii. Când aceste gânduri au un rezultat pozitiv, benefic este bine, ca proces inspirativ. însă, când aceste gânduri au un rezultat negativ, din acest moment culpa noastră rămâne deschisă şi este egală cu amploarea răului rezultat din tenacitatea acestor gânduri şi de care vom da socoteală cândva, după moartea noastră fizică ca" fiinţă spirituală, spune Domnul Isus. De aceea va trebui să evităm din gândurile noastre o stare persistentă de ură, un gând prostesc de orice natură ar fi el, o tendinţă de furt, inclusiv darul leneviei. Căci toate aceste gânduri vor crea circumstanţe vătămătoare în armonia societăţii omeneşti. Un alt efect desgustâtor ce se v-a rezulta din aceste gânduri este, căci ele vor rămâne pe memoria noastră ca un fel de tatuaj, ca un circuit integrat pe propria noastră conştiinţă, asemenea unui cazier ce ne va urmări până şi dincolo de mormânt. Acum după ce am văzut, ce însemnătate au gândurile noastre în viaţa noastră cea de toate zilele, putem înţelege mai uşor şi mai clar, de ce acesta au fost trecute sub observaţie de Domnul Cristos, ne vom putea da seama şi de importanţa rugăciunii omului creştin, pe care el o adresează Cerului. Pe lângă faptul că rugăciunea este act de cultură spirituală, prin elemente de natură fizică, este în acelaşi timp şi un contact fizic între om şi instituţia Divină. Şi invers) împărăţia din Cer este pentru noi un fel de mass-medie, cu un izvor permanent de inspiraţie şi evoluţie. Aceasta este pâinea cerească de care sufletul noastru are nevoie. însăşi cartea Bibliei este o înmănunchere a tuturor adevărurilor transmise şi revelate pe această cale. Este munca sfinţilor şi a îngerilor ce au conlucrat cu cei de pe pământ şi au arătat ce doreşte Dumnezeu să realizeze pe această lume. Vom înţelege mai clar şi misionatul Domnului Isus, ce a trăit eminamente exprimând acest adevăr
112
prin Evanghelia Sa. "Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa". în ultima vreme în lume, se precipită tot mai mult semnele ce dovedesc o renaştere spirituală, pe baza Credinţei în Dumnezeu. Cu toate că există şi surse de mare calamitate împotriva ordinei Divine. Se pare că omul s-a săturat de atâta nedreptate şi incertitudine şi a observat că acolo unde nu există o cauză dreaptă, acolo nu poate exista nici virtute, dacă observăm bine, astăzi în lume au loc transformări şi mutaţii privind psihologia omului care până ieri au fost considerate de domeniul imposibilului.

Are loc un fel de regăsire la nivelul instinctului de conservare a spiritului omenesc. Şi transformările ce vor apare pe viitor va trebui să le considerăm programate. în felul cum împărăţia din Cer îşi pregăteşte porţile sale de intrare aici pe Terra, se va observa o intensitate de lumină progresivă ce va provoca un fel de dinamică la nivelul conştiinţei omului. Domnul Isus a fost întrebat de farisei şi cărturari: când va veni împărăţia lui Dumnezeu şi Domnul Isus le-a răspuns: "împărăţia lui Dumnezeu nu vine în aşa fel ca s izbească privirile. Nus e va zice :uite aici, sau uite acolo. Căci iată că împărăţia lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru..." "Şi aceasta cu atât mai mult cu cât ştiţi în ce împrejurări ne aflăm, este cazul să vă treziţi în sfârşit din somn", somnul neştiutor al ignoranţei. Ştiinţa noastră pământească, are de înfruntat pe viitor tot mai multe dovezi, ce provin din extraterestru. Fie că acestea provin pe cale directă prin prisma cercetărilor în fizică, fie pe cale indirectă prin manifestări ce ţin de domeniul metafizicii. Dar, care se cer a fi elucidate prin mijloace ştiinţifice şi conjugate raţional pe baza realului. Pe viitor, o dată cu deschiderea acestui şantier în ştiinţă, va sosi şi clipa istrică unde ateul va simţi tăietura cordonului său ombilical, ce comunică cu atavismul său ego centric. A fost o vreme destul de lungă în care omul credinţei în

Dumnezeu bazat doar pe revelaţie proprie şi pe virtute, a fost marginalizat şi desconsiderat a fi un ignorant, dar cum totul în această lume şi în Univers se bazează pe ştiinţă, balanţa adevărului pentru viitor vine acum să încline şansa de biruinţă pentru cauza credinţei în Dumnzeu. "Noaptea aproape a trecut, se apropie acum ziua..." în unele părţi ale lumii, se arată sporadic câte un crâmpei de lumină, peste întunericul lumii acesteia.

Este semnul că simţurile ce aparţin omului spirit, prin împlinirea, prin câştigarea măsurii de maturitate ne vor ajuta să câştigăm acea putere de luptă, luptă decisivă împotriva întunericului, împotriva ignoranţei. Şi a părăsi această stare de imponderbilitate, această cămaşă de forţă a neştiinţei. "Cum vom scăpa noi dacă stăm nepăsători, faţă de o mântuire aşa de mare". "De aceea fraţi sfinţi, care aveţi parte de chemarea cerească, (suflete care s-au consacrat luptei pentru binele omenirii) aţintiţi-vă privirea la apostolul şi marele preot al mărturisirii noastre, adică Isus" (ca guvernator de onoare din partea Cerului pentru Terra şî "autoritate de drept pentru cauza credinţei în Dumnezeu deci, Judecător Suprem). Privind lumea de pe un munte înalt şi posedând acum experienţa câştigată cu atâta zbucium, în special cea oferită de secolul XX, secolul marilor tragedii, simţind pe deasupra capetelor noastre alegorismul norilor ce trec în goana vântului cu vremurile de apoi. Sperăm că nu vom mai fi dispuşi să oferim bunele oficii ale sufletelor noastre unu discipol al puterii răului şi argaţilor lui mefistofelici. Doar numai pentru a primi în schimb permisiunea de a scotoci bazarul acestei lumi şi a ne însuşi lucruri fără de valoare care de fapt nu zidesc şi nu întregesc fiinţa noastră spirituală şi nici voia lui Dumnezeu. Odată cu plecarea din lume a lui Isus Mesia, a lăsat o fereastră deschisă spre Cer şi oameni de legătură cu Dumnezeu după ce a ieşit biruitor împotriva morţii lăsând deviza: "îndrăzniţi căci Eu am biruit Lumea". Văzând şi cele mai stringente nevoi de care este marcat omul pământean. A ridicat vocea Sa minunată care şi astăzi înconjoară pământul acesta ca un ecou. Este Evanghelia Sa. Este adevărata Chartă a dreptului şi adevărului Universal valabil. "Veniţi de luaţi lumină". (De fapt aceasta ne lipseşte astăzi în lume aşa

cum a văzut prorocul Isaia: "Totuşi întunericul nu va împăraţi veşnic pe pământul acesta în care acuma este necaz").
114
115
CAP. IV - CREDINŢA PE BAZĂ DE ADEVĂR CONSTITUIE SUPORTUL RAŢIONAL AL ADEVĂRATEI FILOZOFII DE MÂINE, UNDE CREDINŢA VA FI O ŞTIINŢĂ A VIITORULUI CA O STARE DE NECESITATE. CU ACORDUL ŞI CONCURSUL CERULUI, SE VA FACE LUMINĂ PE PĂMÂNT.
De aproape 2000 de ani', Evanghelia lui Isus Cristos stă chezăşie chemării omului spre patria democraţiei adevărate, patrie de lumină, de adevăr, de armonie şi drept absolut, a lui Dumnezeu. încă de pe vremea oamenilor de credinţă dinaintea venirii Lui Isus Cristos pe pământ, oameni care au contat ca reprezentanţi, ca mesageri ai împărăţiei din Cer. Aceştia au căutat să întrunească cele mai bune condiţii de dezvăluire a adevărului, despre existenţa unei supremaţii în Univers. Cu metode simple dar convingătoare, ei au reuşit să dea expresia izvorului de inspiraţie cu tot felul de dovezi, prin care s-a
116
pus o bază de organizare a credinţei în Dumnezeu. De aceea, pentru o înţelegere mai simplă din partea omului a acestor adevăruri, ce este credinţa şi cine este Dumnezeu, s-a căutat să se facă o analogie de comparaţie, între ştiinţa lui Dumnezeu ca putere de ordine în Univers şi efectul fizic al luminii, ca o stare de ambianţă al binelui natural, ca o putere binefăcătoare, acceptată moral de om în viaţa sa. în Evanghelia nou testamentală a Domnului Isus, găsim o formulare mai prescurtată unde ştiinţa lui Dumnezeu este numită "Lumina cea vie", lată cum formulează înţeleptul Solornon această realitate: "Ea este sufletul puterii lui Dumnezeu. Ea este curată revărsare a lui Dumnezeu, astfel că nimic nu poate s-o umbrească. Ea este strălucirea luminii celei veşnice şi oglinda fără pată a lui Dumnezeu şi chipul bunătăţii Sale. Fiindcă este una, toate te poate şi rămânând una cu sine însuşi. Ea toate le înnoieşte. Şi răspândindu-se prin veacuri în sufletele sfinte, ea întocmeşte din ele prieteni ai lui Dumnezeu şi prooroci". Dacă observăm bine, încă din antichitate se întrevede posibilitatea organizării materiei în două mari sisteme de bază cu structuri diferite. în cartea lui Iov remarcăm: "Tu eşti omul care s-a născut întâi?", adică primul subiect viu. Acesta posedând elemente de organizare care nu l pot fi afectate de tehnicitatea genomică a sistemului de organizare a materiei relativiste evidentă şi cunoscută la nivelul ştiinţei aici pe Terra, cu stările sale specifice de agregare. Deci unul dintre interlocutorii de dispută pe această temă din cartea lui Iov, pune această întrebare: "Tu eşti omul care s-a născut întâi... te-ai născut tu înaintea dealurilor, ai fost tu la

sfaturile lui Dumnezeu şi ai sorbit din ele înţelepciunea pentru tine?" Acum vine Solomon şi mai adaugă un element nou la această idee: când a întocmit Domnul cerurile, începând cu prima fărâmă din pulberea lumii "Eu înţelepciunea am fost de faţă" adică "Ideea" ca subiect primordial.

117

Evanghelistul Ioan, ca favorit al tainelor descoperite de Isus Cristos, afirmă cu toată responsabilitatea: "La început a fost Cuvântul şi Cuvântul era Dumnezeu..., şi toate lucrurile au fost făcute prin El". în consecinţă: sistemul subiectivist a fost cel primordial, după aceea şi de aceasta a fost organizat cel relativist, aşa spune şi Pavel: toate însuşirile care se văd, au fost determinate de însuşirile care nu se văd. Deci pe baza organizării sistemului ce provine din însuşirile fluide ale materiei care nu se văd (Nu se văd de noi cei ce privim prin optică fotonică). Criteriile ce stau la baza organizării structurale al acestui sistem subiectivist, nu sunt cunoscute de ştiinţa noastră pământeană, acestea sunt cunoscute foarte vag. Viaţa spiritului fiind perpetua şi definitivă, posedă o tehnică de bază proprie şi activată la propriu. Spiritul este viu, fiindcă este o unitate de viaţă capacitativă, este un prototip modelat conceptual după modelul Divin aşa cum a spus Ioan: "La început a fost Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu"... Acum vom putea lua ca exemplu, viaţa lui Isus Cristos aşa cum spune cartea "Lumină din Lumină Dumnezeu adevărat, căci în El avem viaţa, mişcarea şi fiinţa". Viaţa este deci, aşa cum am putut observa, o mişcare capacitativă gândită la propriu şi raţional, fiinţa este făptura geometrică a unităţii de viaţă, în speţă a spiritului. "Căci în Tine este izvorul vieţii", "Duhurile şi sufletele pe care le-am făcut", "însuşi Duhul adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu". Am considerat necesar a se relua şi aminti unele din ideile şi temele tratate anterior. însă, privite din alte diferite unghiuri de vedere. Acest discurs evanghelic adresat neamului omenesc de către Isus Mesia în calitate de Fiu al Dumnezeu şi arhitect a unei zidiri de ordine, ca plan al lui Dumnezeu să ducă la îndeplinire cu sufletele noastre, să le ridice pe o treaptă mai înaltă de înţelegere a vieţii cât şi a tainelor de ordin

118

spiritual ce vor avea menirea să dezvolte şi să întregească conştiinţa şi caracterul individului nostru spiritual. Prin şcoala înfiinţată aici pe pământ de Isus Mesia, unde fiecare suflet îşi are banca sa, doar promoţiile diferă. De aceea se zice ""Deşteaptă-te tu care dormi, scoală-te din morţi şi Cristos te va lumina". Pentru aceasta s-a avut în vedere un plan de perspectivă în timp din partea Cerului care după toate datele calendarului de previziune Biblică, se apropie acum radical de sfârşit. Se are în vedere clasarea unei perioade de timp în care a avut loc o recoltă a viei Domnului. Acest termen este numit de Biblie, vremurile din urmă sau vremurile de apoi. în aceste vremuri se va marca o nouă etapă cu o reaşezare a vieţii, calitativ pe o treaptă mai

superioară, cu concursul împărăţiei din Cer. Şi de unde nu va lipsi nici scara pe care a visat-o Iacov, "rezemată cu un capăt pe pământ şi al cărei vârf comunica cu Cerul". Isaia defineşte pe aceasta ca pe o realitate de ordin fizic. "Acolo se va croi o cale, un drum, care se va numi calea cea sfântă". Această navetă spaţială a fost anunţată de proorocii din vechime, pentru vremurile de acum, care vor fi posibilităţile şi calculele economice ale celor din împărăţia Cerurilor, ce vor efectua această navetă cu pământul. Dar în special, interesul ce îi va determina să sponsorizeze această Vale a Plângerii. La aceasta a dat un răspuns plauzibil Domnul Isus, cu toţi consilierii săi apostoli şi prooroci. Ştiinţa noastră contemporană cu purtătorul său de cuvânt "filozofia", nu suflă o vorbă despre această posibilitate. în materie de posiblitate a explorării spaţiului cosmic, experţii artei militare ai ţărilor dezvoltate potenţial în acest domeniu, studiază cum vor putea să pună vârf de lance pe unii din meteoriţii ce gravitează în jurul pământului. Această preocupare, ca mostră de dragoste pentru oamenii pământului! Nu, nu acestea sunt sentimentele lor, este starea de agresivitate ce mai persistă în

spiritele lor, întreţinută şi facilitată de inspiraţia duhurilor ce trăiesc dincolo de prăpastia ce despărţea pe săracul Lazăr de bogatul fără milă din infern, şi în Cosmos există teritorii şi teritorii. Duhul Domnului Isus Cristos în timpul celor trei zile cât a stat în mormânt a călătorit în aceste teritorii cu scopul de a convinge acele duhuri malefice, să părăsească această zonă a umbrei morţii. S-a afirmat că materia ca domeniu se împarte în două mari sisteme de organizare. Există deci materie rigidă, organizată şi pachetată pe bază de energie, această materie, acest sistem are putere dar nu are minte, desfăşurarea acestui cinetism în timp şi spaţiu prin relativitate, domeniul acesta de organizare, de constituire, posedă un tabel statistic ca memorie facultativă, care poate fi citită din afară, pe baza fluidelor ce îi scapă de sub control, ca stare de agregare. Nu trebuie pierdut din vedere realul din Univers. Naturalul cuprinde prin acest real, întregul Univers şi odată cu stările fluide ale materiei începe o zonă de marcaţie a sistemului de organizare subiectivist. Acum se pune întrebarea, care din aceste două sisteme a luat fiinţă primul, cu care s-a înfiinţat Universul. Având în vedere posibilitatea creării materiei din energie, ca obiect, materia sistemului relativist atunci la începutul creaţiei din Univers mai lipsea posibilitatea de a se crea continuu energie. Cine este autorul? "Prin înţelepciune a creat Dumnezeu Cerurile şi pământul". Dacă se ia în considerare această realitate, atunci materia relativistă este un fel de alegorism parvenit în idealistică cu o realitate discutabilă ce poate duce în eroare multe suflete lipsite de o experienţă a vieţii, aşa cum de fapt se şi întâmplă. Domnul

Isus spune tânărului bogat: "Du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci şi vei avea o comoară în Cer. Apoi vino, ia-ţi crucea şi urmează-mă". Acum, după 2000 de ani, un tânăr receptiv din fire, va putea înţelege această chemare în felul următor: du-te de termină
120

şcoala ce o ai de făcut, apoi vino afară din această lume a erorilor şi urmează-mă. în lumea de astăzi s-a aşternut o tăcere privind posibilitatea venirii pe pământ a unei împărăţii din Cer, cu scopul şi în sensul arătat de Biblie. în afară de faptul că din când în când mai apare pe bolta cerească, câte un obiect fără identitate, ce sfidează competenţa fizicii noastre în materie de performanţă, proorocul Isaia, ca purtător de cuvânt al Cerului, deconspiră puţin cursul evenimentelor de viitor. "Domnul oştirilor îşi cercetează oastea care va da lupta. Ei vin dintr-o ţară îndepărtată, de la marginea Cerurilor". în întreg conţinutul evanghelic, sunt o mulţime de preziceri cu privire la derularea evenimentelor, acum la sfârşitul acestui veac unele mai concludente decât altele. Nu a greşit acela care a numit acest secol ca fiind al vitezei. Viteza luminii a rămas cu mult în urma altor viteze, atunci când un cosmonaut în drum spre Lună a încercat să stabilească un decalaj, între viteza fotonului şi viteza unui felepoton (denumire imaginară).*Această performanţă a fost anunţată cu 2000 de ani* în urmă, atunci când Pavel a declarat: "Cunosc un om în Cristos care acum 14 ani, a fost răpit până la al treilea Cer. Dacă a fost în trup nu ştiu, dacă a fost fără trup nu ştiu, Dumnezeu ştie" (2 Corinteni 12) Din această relatare, reţinem o problemă ce are darul să rezolve două lecţii de fizică deodată. Un organism uman ca unitate fizică, făcând parte din sistemul materiei relativiste, ţinând cont de viteza luminii, în drumul său spre al treilea Cer Pavel mai poate fi şi astăzi pe undeva rătăcit prin spaţiu. Este cert, Pavel a călătorit cu Duhul, cu persoane spirit. Acest fapt dovedeşte gradul înalt de penetraţie în spaţiu al elementelor ce formează structura persoanei spirit. Deci viteză nominală fără incidenţă de rezistenţă, din partea materiei relativiste. O altă concluzie, care poate fi mai importantă, este aceea ce demonstrează că atunci când gândim, noi nu putem gândi fără omul spirit, şi
121
omul fizic cu memoria sa, este o alcătuire tehnică robotizată. Persoana noastră fizică este o prelungire sincronizată şi adaptată senzorial la persoana spirit, ce antrenează întregul cumul de funcţii al omului fizic. După cum vedem organul central de gândire al omului este activat de persoana spirit, memoria omului fizic este într-adevăr un sistem computerizat însă această memorie este arbitrată de către persoana spirit, pe această memorie magazie, se poate grefa, se poate ataşa din exterior crâmpeie de informaţii, asemenea unor circuite integrate pe care omul le cuprinde în gândirea sa, devenind un bun imobil. "Dumnezeu vorbeşte însă când într-un fel când într-altul, dar omul nu ia seamă. El vorbeşte prin vise, prin vedenii de noapte, atunci El le dă înştiinţări **şi le întipăreşte învăţăturile Lui"...** (Iov 33) Aceste daruri sunt puse pe creierul omului, atunci când Cerul doreşte să aducă corective societăţii omeneşti, şi pot conta ca bunuri de valoare investite de Cer societăţii omeneşti. Darurile cu care a înzestrat Dumnezeu natura acestei lumi ca mediu atât fizic cât şi pe plan spiritual, acest mediu unde pe plan inspirativ şi de revelaţie îşi dă concursul şi mediul astral. Această ecologie a ajuns astăzi să fie un mediu discordant din cauza descalificării calităţii vieţii aici pe Terra.

Aceasta este problema mult controversată ce persistă de-a lungul întregii istorii a omului pe pământ. Faptul că noi oamenii nu ştim să preţuim aceste daruri şi să le păstrăm în condiţii decente nu acceptăm ca aceste daruri să fie folosite în mod echitabil pentru toată suflarea omenească în mod echitabil fără deosebiri şi discrepanţe create tendenţios. Ce păcat că această "vie a Domnului" această pepinieră cu suflete de tot felul, nu şi-a păstrat valoarea ridicată a poamelor cu care avea să concure acum la sfârşit de veac pe cântarul valorilor adevărate. "Acum dar - zice Domnul... judecaţi voi între Mine şi via Mea. Ce aş mai fi putut face viei Mele şi nu i-am făcut, pentru

ce a făcut ea struguri sălbatici, când Eu mă aşteptam să fac struguri buni" (Isaia) Oricum şi oricare va fi starea de spirit a omului de pretutindeni acum la sfârşit de veac Evanghelia lui Isus Cristos a fost şi va rămâne punctul de referinţă j a vieţii spirituale din lume, ce va lumina şi pe mai 'departe, drumul consacrării sppe marile virtuţi, fără de care omul se va debusola şi se va pierde în ' nimicnicie. Nu va fi necesar a se insita dincolo de acest mesa} evanghelic care în toate timpurile a purtat o ţinută oficială ordonată, cu un caracter de stabilitate. "Cât priveşte venirea Domnului nostru Isus Cristos şi strângerea Bisericii laolaltă cu El vă rugăm fraţilor, să nu vă lăsaţi clătinaţi aşa de repede în mintea voastră şi să nu vă tulburaţi de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă, ca venind de la noi ca şi cum ziua Domnului ar fi şi venit chiar... Căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credinţă şi de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării"...

Nu va fi necesar a se insista dincolo de acest
[mesaj evanghelic, care în toate timpurile a purtat o
; ţinută oficială ordonată, cu un caracter de stabilitate.
("Cât priveşte venirea Domnului nostru Isus Hristos şi
strângerea bisericii laolaltă cu Ei, vă rugăm fraţilor
să nu vă lăsaţi clătinaţi aşa de repede în mintea
voastră şi să nu vă tulburaţi de vreun duh, nici de
vreo vorbă, nici de vreo epistolă ca venind de la
noi, ca şi cum ziua Domnului ar fi şi venit chiar...
Căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de
credinţă şi de a se descoperi omul fărădelegii, fiul
pierzării"... "Din această pricină Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire ca să creadă o minciună" (2 Tesaloniceni).

Considerăm că este cazul să ne oprim puţin la această importantă prevestire şi să reflectăm cu mai multă atenţie la scenariul acestei afirmaţii, care se împlineşte sub ochii noştri. în primul rând va trebui să luăm notă de autenticitatea împlinirii acestei

I

prevestiri, ca o dovadă obiectivă a lucrurilor prezise, în al doilea rând se aduce dovada posibilităţii de calcul în materie de prevestire, din partea

unui for ce nu face parte din instituţiile de rutină ale ştiinţei noastre de pe pământ. Prognoza făcută de Pavel, are ca izvor un act de revelaţie sub influenţa împărăţiei din Cer, .instituţie prezidată de Isus Cristos. După cum vedem, această lucrare de rătăcire ideologică împlinită Şi trăită afectiv de o parte considerabilă din omenire, are. la baza dezvoltării sale o minciună. Această gogoriţă ideologică ateistă, această toxină marxistă, dacă este sau nu o minciună, credem acum după cele întâmplate în interiorul acestui imperiu al discordiei, credem, nu mai este cazul să căutăm alte dovezi. Aceşti oameni ai fărădelegii, ca fii ai pierzării, care nu au reuşit să înfiinţeze în conştiinţa lor acea flacără de veghe, acel simţ spiritual, ce joacă rolul de catalizator în activitatea vieţii omului. Acum mulţi din aceştia, travestiţi în mesageri ai vremurilor noi, încă mai aşteaptă ostentativ, cu sufletul la gură şi cu biciul la spate, doar-doar pe undeva în lume se va putea urni din loc în mod autonom acest perpetuum-mobile Marxist. Aceasta lucrare de rătăcire care a consumat şi istovit atâta lume, de bunuri şi valori. Multă lume se întreabă acum, ce este de făcut? Proorocul Ieremia trimite ca răspuns o depeşă peste timp, "Desţeleniţi-vă un ogor nou şi nu mai semănaţi între spini"; "Ai dat celor ce se tem de tine un steag, (credinţă) ca să-l înalţe spre biruinţa adevărului" (David). Deci, cine trăieşte în adevăr are o viaţă compatibilă cu credinţa în Dumnezeu, în acelaşi timp omul acesta este idealul de viaţă sperat, ca un model de democraţie în viaţa socialului, model de virtute şi de siguranţă a binelui în lume. "Cine se naşte din adevăr, ascultă glasul Meu" spune Isus Cristos. Aşa cum s-a amintit adevărul este o expresie naturală a realului, el este ca o unitate de măsură cu care se măsoară dreptul

|în lume. Omul fărădelegii în această lume, mai [întotdeauna caută să justifice o minciună prin jparadoxal. Din toată arta malefică a minciunii, una ■ singură va putea fi justificată prin paradoxal, | spunând că va minţi şi minţind a spus adevărul, .însă prin logică acest adevăr este negativ, deci, fără | valoare. Astăzi, împărăţia Cerească deschide în . lume, din ce în ce mai des, câte un petec de cer I senin peste întunericul acesta al ignoranţei. Se apropie vertiginos ziua prorocită. "Acum fireşte, nu putem vedea lumina soarelui care străluceşte în dosul norilor, dar va trece un vânt şi-l va curaţi". Vântul acesta ce goneşte din urmă aceşti nori ai întunericului neştiinţei, deopotrivă cu razele de lumină ce anunţă ziua schimbărilor pe pământ, a mutaţiilor de ordin structural şi reconsiderarea din partea Cerului a calităţii vieţii cu o reaşezare pe un plan mai superior. Toate acestea au darul să atingă fericit, sufletele consacrate speranţelor de mai bine şi a ordinei în lume. Concluzia ce se desprinde din aceste relatări, privind soarta omului fărădelegii, ca fiu al pierzării vorbeşte de la sine. Domnul Isus Cristos oferă pilda "Fiului risipitor" ca un îndemn de conciliere între om şi Dumnezeu. în alte citate se continuă acest gen de clemenţă. "Doresc Eu
t moartea păcătosului - zice Dumnezeu. Nu doresc. Eu mai degrabă doresc ca el să se întoarcă de pe ! căile lui şi să trăiască", "lată legământul pe care-l voi face cu ei după zilele acelea, zice Domnul. Voi ■ pune legile mele în inimile lor şi le voi scrie în mintea lor. Şi nu-mi voi mai aduce aminte de

păcatele lor, nici de fărădelegile lor". în schimbul • acestor privilegii promise, noi oamenii de acum în bună parte avem meritul regretabil, de a face parte din numărul acelor fii ai fărădelegii. Organizând campanii ostile împotriva credinţei în Dumnezeu şi în particular cochetăm cu toate viciile şi păcatele pământului sub deviza steagului libertăţii de credinţă, însuşindu-ne deci meritul de a fi oameni integrii şi

liber cugetători. Am ales această poziţie deficitară destinului nostru omenesc, numai pentru faptul de a avea o justificare ce dă dreptul unor slăbiciuni ce ţin de caracterul regnal al omului, şi atunci afirmăm: cu ce drept vine autoritatea şi democraţia Cerească sâ pună sub stare de control faptele noastre de conştiinţă? Răspunsul este foarte clar şi obiectiv. Pentru a se putea proteja şi da continuitate acelei părţi din omenire, ce au descoperit pentru viaţa lor o cale de adevăr, prin muncă cinstită şi comportare decentă faţă de cei din jurul lor.

O constituţie cerească a dreptului universal valabil există şi prerogativele acestei constituţii cereşti, vin să fixeze în conştiinţa omului o credinţă cu care să se respecte această lege a dreptului universal valabil. Cerul nu conduce iumea, respectiv viaţa de pe Terra, prin ordonanţe şi derogări ale litigiilor ce calcă legile acestei constituţii. Divinitatea nu conduce Universul după o lege a junglei. Dictonul proverbial care spune că până la Dumnezeu te mănâncă sfinţii, este foarte valabil aici în lumea \ noastră, atunci când Dumnezeul legii, a fost un ateist Marxist, şi mai sunt încă multe sechele în societatea omenească ale'acestui virus.

Pavel spune: "Legea este bună dacă este folosită bine. Ea este o umbră a bunurilor viitoare", în concluzie, atunci când cineva te înşeală, te minte, te fură sau îţi provoacă alte acte păgubitoare nu | păgubaşul va trebui să fie poliţistul sau organul de ordine, care să lucreze la eradicarea acestui rău social, lată de ce legea va trebui să fie sfântă şi să stea de strajă la ordinea socială. Nu omul ci legea va trebui să se certe cu răufăcătorul. Există în lume multe constituţii, care-şi conduc mecanismul după legi privilegiate. Deviza cerului, spune profetul "Dreptatea să curgă ca o apă curgătoare...". De când se cunoaşte istoria omului pe pământ, şi calea pe care a străbătut-o până a ajuns la cuceririle şi starea în care se găseşte acum, cu tot ce are <

bun şi rău se datoreşte unei activităţi de luptă continuă, pe toate laturile vieţii sale existenţiale; această luptă este caracteristică legilor naturale prin care omul s-a integrat condiţiilor specifice de viaţă aici pe Terra. în al doilea rând, prin această structură organică fizică, spiritul nostru îşi coordonează viaţa sa şi se aliniază unei dezvoltări continue, care în modul cel mai natural şi real intră sub protecţia şi jurisdicţia împărăţiei din Cer. Viaţa umană aici pe pământ, este via pe care o cultivă Isus Cristos şi o apără împotriva calamităţilor. Dacă vom încerca să angajăm cartea Bibliei în disputa [controversată dintre om şi Dumnezeu, vorbim de [acei oameni care-şi arogă pretenţia de a fi exponenţi ai cuceririlor ştiinţei oficiale. Cu toate că adevăraţii oameni de ştiinţă nu au avut vreodată asemenea

f pretenţii, doar ateiştii sunt martorii voluntari în .denigrarea cauzei Divine. Cartea Bibliei a fost şi va | rămâne un adevăr de referinţă, privind viaţa omului ! şi cauza pentru care el există pe acest pământ. în problema definiţiei posibilităţii exploatării omului de ; către alt om ca una din cele mai principale laturi | obiective a ştiinţelor sociale, aceasta a fost , reglementată cu mii de ani în urmă de către i misionarii Cerului, încă de pe vremea când preocuparea de căpetenie a omului a fost munca câmpului, creşterea vitelor, pescuitul, vânatul, fără arsenalele zilelor noastre asistate de tehnica fluidelor electronice.

Raportul cu care dorea Iov să se înfăţişeze ; înaintea instanţei Divine, a rămas şi astăzi cel mai | sfânt postulat, în materie de ştiinţe sociale şi demnitate umană. "Să-i dau socoteală (lui Dumnezeu) de toţii paşii mei, să mă apropii de El ca un domn. (Dar este oare posibil?). **"Dacă pământul meu strigă împotriva mea şi dacă brazdele lui varsă lacrimi, dacă i-am mâncat roadă fără s-o fi plătit şi dacă am întristat sufletul vechilor lui stăpâni"** (Iov 31). Deci, fiecare om va trebui să compenseze

într-un fel saj altul, costul de regie al vieţii sale sociale. O altă formulare care vine să lămurească din altă poziţie, integrarea omului în social şi face aluzie la respectarea balanţei valorilor de schimb, între raporturile interumane. Considerăm că este necesar, să fie citat din nou acest mare adevăr: **"Uită-te spre cer şi priveşte, dacă păcătuieşti, ce rău îi faci Lui?. Şi când păcatele ţi se înmulţesc ce-I faci Lui?. Dacă eşti drept ce-I faci Lui?. Ce primeşte El din mâna ta?. Răutatea ta nu poate vătăma decât semenului tău, dreptatea ta nu foloseşte decât fiului omului".**

Acum se pune întrebarea, de ce Dumnezeu se instituie prima persoană ca autoritate supremă în Univers şi în viaţa omului social. Aici vine Isus Cristos şi lămureşte această taină la lumina realului: "Cea mai mare poruncă este: să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu tot sufletul şi cugetul tău. **Iar** a **doua poruncă, care este tot atât de mare ca şi prima: "Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi",** lată de ce Domnul Isus, egalează şi leagă a doua poruncă de prima ca importanţă. Un bun părinte pretinde respectul copiilor săi prin autoritate, pentru a putea garanta ordinea şi armonia dintre ei ca fraţi. Cel mai mare semn de civilizaţie este acela de a fi un om liber. Şi în libertate să poţi oferi semenului tău, ceea ce tu însuţi îţi doreşti. Fiecare om pe această lume doreşte să se bucure de o viaţă bazată pe adevăr şi dreptate. Dar este oare posibil ca această dreptate să nu fie comună tuturor oamenilor? Este posibil dar nu este drept. Atunci de ce pare atât de catastrofal pentru un ateu o lege, o lege care pune sub stare de culpă, doar produsul negativ al omului. O comunitate de oameni constituită social, fără o balanţă a legii, care să facă din punct de vedere tehnic, o ordine de drept, este ca un oficiu contabil de calcul, fără reguli de exerciţii matematice. Aici este locul unde omul fărădelegii se desparte de legea dreptului Universal

valabil, ce are în vedere pe toţi oamenii din lume. "Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduielii (al dezordinei), ci al păcii." "Va răsturna oare Dumnezeu dreptul?" Nu acesta este sensul desărvârşirii preconizat de Cer. Isus Mesia explică foarte detailat, mulţimii sale auditoare şi arată că oamenii în viaţa lor, chiar şi în intenţiile lor bune vor mai face greşeli. De aceea, când cineva ţi-a făcut un rău, eşti dator în schimb să-i faci un bine, acest act de bine ridică persoana ta deasupra răului, face lumină asupra lui, pune în evidenţă valoarea instrinsecă a sufletului tău. Legea va trebui să fie aceea care să pună în balanţă intenţia făptaşului cu fiecare faptă bună pe care o va face omul în viaţa sa. El va reuşi să deschidă o paranteză de efect social, ca un semn de armonie şi de dragoste pentru semenul său. Aceste fapte sunt în acelaşi timp, şi cele mai bogate momente de progres ale omului din punct de vedere al spiritului său. Asupra acestor momente, dialectica împrejurărilor oferite de relativitate, nu au nici un fel de autoritate. Un suflet bine orientat în viaţa sa simte prin sensibilitate, câmpul acesta gravitaţional al perfecţiunii absolute din Univers, simte ambianţa intensităţii de lumină, radiată de ştiinţa lui Dumnezeu, şi cum fiecare om din această lume îşi doreşte binele, iată şi mobilul ce justifică porunca: "Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi." O altă cale de progres, mai curată şi mai sfântă pe toate laturile de activitate ale omului în viaţa sa, nu este recomandată de ordinea Cerească.
Regele Solomon spune: "Am chibzuit aceste gânduri în cugetul meu şi le-am tot purtat în inima mea şi am înţeles că nemurirea este rodul ştiinţei, al legăturii cu înţelepciunea". Evanghelia Domnului Isus relatează: "Moartea a fost înghiţită de biruinţă". Aceasta presupune că ştiinţa a repurtat o victorie decisivă împotiva- morţii **în** marele Univers, scăpând de sub acest control al întunericului, viaţa a fost

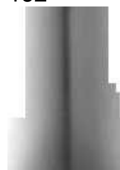
destinată să se localizeze în Perfecţiune. Adesea omul se rătăceşte cu viaţa sa pe această lume. însă, ori de câte ori îşi pune el această întrebare: încotro? Răspunsul este Oferit cu multă dragoste şi blândeţe de către fsus Mesia: "Eu sunt calea, adevărul şi viaţa".
Evanghelia Lui Isuş Mesia poate fi considerată ca un oficiu de ordine, nu greşim dacă spunem un far de lumină, peste această stare de nebulozitate a neştiinţei ce opune atâta rezistenţă modestelor noastre luminiţe, aşa cum pot fi observate sufletele noastre. Ştiinţa şi adevărul venite din Cer, fac lumină până la nivelul simţurilor noastre omeneşti şi vorbesc fiecărui suflet în mod specific, pe dialectul puterii sale de înţelegere. Acum grija noastră de căpetenie va trebui să fie să nu lăsăm ca simţurile noastre pe care le-am primit în dar, odată cu viaţa, să veghem ca aceste simţuri să nu se atrofieze să nu rămână fără funcţionalitate, atât însuşiri care se văd cât şi însuşiri care nu se văd, cum spune Pavel. Ca mai apoi fiinţa noastră, în întreaga ei dimensiune, compusă din spirit şi materie să rămână suspendată eventual marginalizată, de rigoarea legităţii Cerului. Ajunge până acum rătăcirea omului pe acest pământ din vremuri imemoriale, până când cineva a făcut o breşă, o cale de comunicare între Cer şi pământ. Şi iată că acest salvator a înfiinţat, aici pe pământ, un oficiu sacramental de inventariere a sufletelor ce s-au trezit din somnul neştiinţei. **Acest salvator poartă numele de Cristos Mesia.**
Este oare aşa de greu, pentru un suflet rătăcit pe această vale a plângerii, să se poată identifica, ca fiind şi el unul din aceia, pentru care Cerul a făcut atâtea eforturi, atâtea servicii anticipate, prin trimisul Mesia, care nu a obosit să trudească şi să încălzească cu dragostea şi cu lumina Sa, aceşti boboci de floare, cu care doreşte să împletească o **cunună vie, biserica Sa, pe care să**

ducă drept podoabă sfântă undeva în casa de lumină a lui
130

Dumnezeu. Vom reveni acum din nou la posibilitatea unui om de a face şi greşeli în viaţa sa. Este cert **că** nu **există** aici **pe pământ un om perfect, o** fiinţă **perfectă, de orice gen ar fi ea, care să nu | greşească în viaţa sa. însă, greşelile pe care le comitem în activitatea vieţii noastre, dacă suntem oameni de bună credinţă, vom trage concluzia că acestea vor trebui eliminate treptat din viaţa noastră ca ceva inutil. Acestea vor lăsa în urma lor doar speranţe, aşa cum s-a mai amintit, greşelile recunoscute de conştiinţă, pot conta a fi nişte termene de referinţă, deci repere de corecţie. Aceasta este greşeala făcută fără voia omului. în felul acesta, vom putea lăsa loc în conştiinţa noastră de cunoştinţe utile şi de valoare, cu care personalitatea noastră va putea creşte şi** din **punct de vedere spiritual, adică omul spirit,** după voia **Celui ce l-a creat. Pentru a putea** înţelege mai uşor **această taină, să încercăm o** analogie, să încercăm **o comparaţie, între un calculator** construit **sintetic şi un calculator uman,** creierul nostru. **Calculatorul construit sintetic, are** posibilitatea să greşească, **atunci când** suferă o defecţiune tehnică. De asemenea există o analogie funcţională, între acest calculator sintetic şi calculatorul nostru uman, care ia fel poate greşi atunci când suferă de o iraumă, sau eventual de o maladie, la fel îşi pierde integritatea sa funcţională. Dar atunci când calculatorul uman, creierul nostru, strecoară în deciziile noastre **de calcul o eroare** în mod **deliberat,** adică din intenţie, **atunci el** nu mai greşeşte, atunci el păcătuieşte. Şi **totuşi nu** păcătuieşte creierul, fiindcă acesta **rămâne intact, dar** păcătuieşte conştiinţa, care asistă funcţionalitatea programată. De aceea **pe bună dreptate,** această fiinţă este numită de Biblie, **un om \ al** fărădelegii şi în consecinţă un fiu **al pierzării. Este bobul** de neghină **din** holda Lumii, care acum la **sfârşit de veac spune Biblia, va fi tratat ca atare. în concluzie, pentru acest element negativ, va trebui să**
131
existe o instanţă de ordine. Fiindcă în realitate, acest element constituie o frână în mecanismul de evoluţii, de progres, al societăţii omeneşti. Cu astfel de oameni se poate merge destul de comod şi sigur spre dezordine, spre infern, lucru dovedit de acele societăţi care de voie sau de nevoie au îmbrăţişat această idee în ultimii 50 de ani. Dacă toate lucrurile din lumea aceasta şi din întreg universul, tind structural spre desăvârşire, tind spre un ţel cardinal comun, atunci în mod firesc suntem şi noi, fiinţele de pe Terra integraţi în acest grandios proces. Această realitate incumbă fiecărui individ, fiecărei fiinţe umane, o disciplină de integrare şi ataşare la societate, care nu trebuie considerată ca o ştirbire a libertăţii de conştiinţă a omului în viaţa sa.- Omul nu poate să trăiască pe această lume, afară de câmpul acesta, de interdepenedenţă şi complementaritate. în contul acestui mecanism, mass-media cerească, acordă o asistenţă organizată pământenilor: "Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi toate celelalte vi se vor da pe deasupra". Aceste civilizaţii extraterestre, ce au fost legitimate ca împărăţia Cerurilor, ne aduc dovada că pe calea evoluţiei în astral, în marele Univers, există un nivel de standard evolutiv al vieţii, ce a cucerit o autonomie de stăpânire a patrimoniului ceresc, guvernat de Divinitate. Este practic un nivel de viaţă care a abandonat materia din constituţia sa organică, până la a patra stare de agregare, păstrându-şi doar dreptul şi capacitatea de a o putea penetra şi interfera. Sunt atâtea daruri cereşti, pe care noi le primim ca pe o mană cerească, dar noi nu ştim că le primim (diferite energii radiate). Acestea le primim în contul planului general de zidire a vieţii în Univers, spune Biblia. Această democraţie lucrativă, organizată ierarhic descendent, până la nivelul

nostru de viaţă: "în care chiar îngerii sunt doritori să privescă", spune Cartea Cărţilor. Aşa cum noi

studiem o bucată de marmură sau de rocă şi facem un calcul estimativ, dacă calitatea materialului şi starea lui merită munca ce trebuieşte depusă pentru transformarea acestuia într-un obiect de artă, la fel spiritele din ierarhia cerească stabilesc criterii de supraveghere a vieţii de pe pământ şi intervin acolo Unde este cazul. :"Dar dacă se găseşte un înger mijlocitor, unul din miile acelea care vestesc omului calea pe care trebuie să o urmeze, Dumnezeu se îndură de el şi zice îngerului: "izbăveşte-l ca să nu se pogoare în groapă. Am găsit un preţ de răscumpărare pentru el". (Iov)
Iată în ce constă preţul acesta de răscumpărare. Dincolo de munca tuturor sfinţilor şi a îngerilor, antrenaţi în această uriaşă operă de mântuire, de ridicare a sufletului omenesc, stă chezăşie rezultatul obţinut din hotărârea de consacrare pentru viitor, a sufletului salvat din întuneric. Această uriaşă operă are un centru de comandă în Univers şi nu întâmplător cineva a fost desemnat virtual să facă ordine aici în această pepinieră, ca vie a Domnului. "Căruia dintre îngeri a Zis El vreodată: Tu eşti fiul Meu". El este speranţa de mediere între om şi Dumnezeu. Şi a început lucrarea sa pe această lume, provocând o dinamică a iubirii dezinteresate. Aşa cum au loc în fizică diferite efecte de rezonanţă în dinamica unor fenomene de compunere în bine sau în rău, tot aşa Iubirea noastră, sau ura noastră, au un efect radiativ, în mediul acesta înconjurător.
Sunt flori şi plante în natură, cărora le place muzica. Ca fenomen fizic, acestea au în dotare instrumentul de transformare, din ondulaţii vibratorii în rezonanţă radiativă, un fel de cinetică biopozitivă, necesară dezvoltării vieţii lor. La fel şi sufletele noastre simt iubirea adevărată a pe o simfonie a binelui ce predispune fericit fiinţa noastră. Prin oprirea dragostei faţă de semenul nostru, prin oprirea acestui lanţ lucrativ ordonant, riscăm să fim

călcaţi în picioare de propriul nostru destin. Riscăm să fim înlăturaţi la marginea acestei lucrări de zidire a vieţii, în ascensiunea sa spre Ceresc şi Divin, spune Victor Hugo. Nu trebuie să fim indiferenţi şi nepăsători, oricare ar fi nivelul şi poziţia noastră în mediul acesta social, când toate bunurile morale şi spirituale şi chiar cele materiale care ajung pe diferite căi până la noi şi facilitează progresul nostru în ambianţa mediului nostru social. Trebuie să observăm şi mulţimea fiinţelor ce trăiesc în urma noastră, pe drumul progresului, atât material cât şi moral spiritual. Fiindcă aceste este semenul nostru, este omul mai modest în putere, în cunoştinţe şi în toate posibilităţile sale de luptă pentru viaţă, de unde va rezulta şi el un progres, pentru ridicarea şi desăvârşirea personalităţii sale. Aşa cum noi avem nevoie de dragoste, tot aşa şi noi la rândul nostru, va trebui să avem această disponibilitate faţă de semenul nostru, să fim un model pentru viaţa sa, în lupta pentru bine. Acesta este postulatul iterativ ce stă la baza iubirii noastre pentru semenul nostru. Cât de minunat Domnul nostru Isus, a ilustrat această realitate atunci când a explicat mulţimilor din jurul Său: "Când va veni Fiul omului în slava Sa cu toţi

sfinţii îngeri, va şedea pe scaunul de domnie al slavei Sale... Atunci împăratul va zice celor din dreapta Sa: Veniţi binecuvântaţii Tatălui Meu de moşteniţi împărăţia care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând şi mi-aţi dat de mâncare, mi-a fost sete şi mi-aţi dat de băut..." Atunci creştinii au răspuns: "Doamne, când ţi-am făcut noi aceste lucruri?" Drept răspuns împăratul le va zice: "Adevărat vă spun că ori de câte ori aţi făcut aceste lucruri unuia dintre aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai mei, Mie mi le-aţi făcut". (Matei 25)

Am considerat necesar ca acest adevăr să fie evidenţiat cât se poate de pregnant. Timpul scurs de când Isus Mesia a pronunţat aceste cuvinte, pare să

fie suficient de considerabil, ca măcar o dată în viaţa sa, omul să fi luat cunoştinţă de importanţa acestui adevăr. în lume totuşi au avut loc multe biruinţe asupra răului, împotriva acestui întuneric negativist. Dar mai sunt încă multe suflete care trăiesc într-o lipsă aproape totală de educaţie spirituală. Sunt foarte mulţi şi din aceia, care s-au iniţiat în acest domeniu pur formal. Fondul problemei este o lacună a prezentului şi viitorul va decide. Cu cât şcoala binelui şi a adevărului vieţii se va dezvolta mai mult pe acest pământ, cu atât va creşte în intensitate adevărata lumină a ştiinţei şi se va crăpa de ziuă în conştiinţa rasei umane. "Dacă rămâneţi în cuvântul Meu, sunteţi în adevăr ucenicii Mei, veţi cunoaşte adevărul şi adevărul vă va face liberi." "Cine va tăiat calea ca să nu ascultaţi de adevăr?"

Cu ispitirea Mântuitorului în pustie de către Diavolul, s-a arătat clar natura celor trei ispite majore care pândesc pe om la fiecare pas în viaţa sa, însă cea mai păgubitoare dintre acestea este aceea care despoaie pe om de tot ce are el mai bun în viaţa sa. Este starea în care el ajunge un conservator pătimaş pentru lucrurile care nu converg şi nu concură la realizarea personalităţii şi culturii sale spirituale. Fiindcă el atunci sacrifică bunuri şi valori spirituale, atât pe cele ale sale, cât şi pe cele ale altora, pentru o emancipare exclusivă în domeniul bunurilor materiale, devenind astfel un element negativ pe calea propriei sale deveniri, pe linia de cauză a vieţii sale, cât şi a societăţii în care el trăieşte. De aceea este absolut necesar să înfiinţăm în conştiinţa noastră acel postulat cauzal, acea flacără de veghe, la lumina căreia vom putea realiza din sufletul" nostru, un obiect de artă pentru casa Lui Dumnezeu. Noi oamenii de astăzi, ne căznim din răsputeri, să realizăm flori din piatră şi din oţel şi forţăm mintea noastră să înţeleagă nişte expresivităţi de naivitate şi florile reale ale naturii, le

otrăvim cu atâtea substanţe chimice şi toxice, le desfiinţăm înainte ca să ajungă, să poată impresiona fericit sufletele noastre, trist adevăr şi nu ştim încă pentru cât timp. Legile Cerului oferă omului un drept legal în toate domeniile de activitate ce concură la realizarea standardului său de viaţă în modul cel mai decent. Trebuie să observăm cum legile cerului acordă omului o libertate de mişcare şi a creat condiţii legale de corespondenţă pentru toate nevoile omului, atât din punct de vedere al caracterului său fizic, cât şi moral spiritual. în virtutea acestor legi de libertate, omul a primit o logitimaţie morală pentru toate nevoile sale, inclusiv cele biologice legate de sex, în cadrul unui parteneriat legal de familie. Acum respectarea şi păstrarea acestui cod moral, după cum vom observa, va avea darul să protejeze sănătatea şi integritatea

familiei pe toate planurile, inclusiv cel social. Mai ales acum, după ce sănătatea multor oameni şi familii a fost contaminată de atâtea maladii nocive, datorită unui dezmăţ moral, inclusiv vicii ca droguri, tutun, alcool, Iată am ajuns să ne convingem de valoarea şi acurateţea adevărurilor afirmate de legile credinţei în Dumnezeu. "Dute şi mănâncă-ţi pâinea cu bucurie şi bea-ţi cu inimă bună vinul, căci de mult a găsit Dumnezeu plăcere în ceea ce faci tu acum, (dar) hainele să-ţi fie albe în orice vreme". Noi creştinii, adică cei ce am rămas convinşi de adevărurile Evangheliei şi ale Bibliei şi de valoarea acestor adevăruri trăite, ca mod de rezolvare a calităţii vieţii, într-o lume unde socialul se impune cu forme caracteristice din cele mai variate. Virtuţiile legii creştine, care acordă o legitimaţie morală pentru tot spaţiul acesta de corespondenţă a vieţii omului, sunt singurele virtuţi care asigură omului o accepţie morală faţă de pretenţiile sale de viaţă, care asigură şi celui mai umil şi modest exemplar uman o bucăţică de lume care să fie a lui şi pe care să o poată trăi în intimitatea sa. "Ori de câte ori aţi făcut aceste

lucruri (binele) unuia dintre aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai mei, mie mi le-aţi făcut", spune Mesia.Sunt atâtea lucruri ce ţin de caracterul moral al omului, cărora lumea de astăzi, adică societatea, nu le poate accepta şi pe care le consideră exclusiviste, fiindcă în conştiinţa lor nu s-a trezit acel germen al voinţei, acea stare de activitate dinamică în domeniul creaţiei şi creaţia ca veleitate se naşte din iubire, din dragoste pentru ceva. Ioan Apostolul spune: "Dumnezeu este dragoste". Deci, dragostea ca mobil de creaţie, nu este şi nici n-a fost vreodată un element de convenţie. Avea dreptate Platon spunând că Dumnezeu este mai întâi de toate libertate. Elementele ce compun Universul Divin, nu se supun teoriei relativităţii. în drumul vieţii spre Perfecţiune, teoria relativităţii, ca prerogativă de ordine, rămâne marginalizată şi închide cercul acesta cu cea de-a patra stare de organizare a materiei. Materia ca suport de plasticitate, în formele superioare de existenţă ale Universului, este condusă după alte legi, care deocamdată sunt ascunse posibilităMor noastre de cunoaştere. Germenul acesta voinţă,, ca scânteie divină, face lumină şi creează un câmp gravitaţional al perfecţiunii absolute şi spiritul omului posedă această afinitate de atracţie. Deşi mai există o mare categorie de oameni care păstrează încă pe conştiinţa lor acel tatuaj luciferic marcat de o considerabilă stare de oprobiu împotriva unei schimbări de fond a vieţii lor. Oricare vor fi motivele de disponibilitate în practica vieţii noastre, posibilităţile rămân deschise pentru toată suflarea vieţii noastre. "Dumnezeu nu stinge un fitil care fumegă şi nu rupe o nuia frântă". El din bunătatea Sa nemărginită, are în vedere tot sufletul lumii şi mare şi mic şi drept şi păcătos şi decretează: "întoarceţi-vă copii răzvrătiţi şi vă voi ierta păcatele". Această amnestie are loc pe fondul realităţii ce arată cine este Dumnezeu ca fiinţă supremă şi perfectă. Şi cine suntem noi oamenii de pe pământul

acesta. Omul este marcat de o stare permanentă de ignoranţă. Şi încă în cel mai fericit caz, el are certitudinea că merge spre o destinaţie ce îi asigură o victorie de salvare şi împlinire definitvă a fiinţei sale spirituale. Starea noastră de acum, ca punct de referinţă, dacă avem puţin simţul realităţii, ne va putea convinge de lupta pe care o dăm în viaţa noastră pentru cauza pe care am descoperit-o şi ne va purta pe acest drum până la punctul final după planul Divin.
Pacea în Perfecţiune presupune încetarea tuturor stărilor conflictuale în tehnica evoluţiei ştiinţei din viaţa spiritului. Deci, pace eternă în Perfecţiune. Acum ca să nu ne rătăcim şi să evoluăm în direcţii diferite va fi foarte bine să păstrăm o legătură permanentă cu mass-media Cerească ce poartă denumirea de împărăţie a Cerurilor. Experienţa câştigată în această privinţă şi posibilitatea de a face o educaţie în acest domeniu, ne stă la îndemână fiecăruia dintre noi şi pretutindeni. Literatura de specialitate în această privinţă oferă condiţii de înţelegere de la omul cel mai modest până la clasa cea mai înaltă de cultură, vom pune totul pe sita conştiinţei noastre şi vom reţine ce este doar de folos, adică util, pentru viaţa noastră, spune Pavel. Profetul are ferma convingere că noaptea aproape a trecut, căci întunericul totuşi, nu va împăraţi veşnic pe pământul acesta în care acum este necaz. Apostolul Pavel pretinde că a fost în pelerinaj până la al treilea Cer. în urma celor văzute acolo, a ţinut să facă o comparaţie referindu-se la politica lipsită de sens pe care unii oameni o adoptă, privind viaţa pe lumea aceasta şi în concluzie el spune: "...Să nu mai trăiţi cum trăiesc păgânii în deşertăciunea gândurilor lor, **având mintea întunecată, fiind străini de viaţa lui Dumnezeu, din pricina neştiinţei în care se află."** Aceasta este taina cea mare ce va trebui să fie descoperită oamenilor în întreaga ei dimensiune. Societatea omenească va trebui să părăsească această stare de criză morală, controlată şi stăpânită de neştiinţă, stare ce poate fi comparată cu o cămaşă de forţă. Singurul element de putere ce va putea destrăma această stare de lucru este lumina adevărului. "Mijlocul să vă fie încins şi făcliile aprinse", spune Isus Mesia. **"V-am** spus aceste lucruri ca să aveţi pace în Mine. în lume veţi avea necazuri, dar îndrăzniţi. Eu am biruit lumea". Aceasta este marea taină a momentului de ordine, ce va fi să trezească umanitatea spre lumina cunoştinţelor adevărate. Sunt atâtea teorii astăzi în lume, unele mai aberante decât altele, însă aşa cum le va veni rândul, la unele mai devreme, la altele mai târziu, se vor desfiinţa, ca unele partide de sezon, şi suporterii lor vor alerga mereu să găsească suportul veleităţii lor ca ideal. Ceea ce putem constata cu valabilitate, pentru omul pământean. Idealul credinţei în Dumnezeu a fost, este şi pe viitor, un viitor destul de apropiat, va fi un revărsat de zori a zilei pe care o aşteaptă omenirea de multe mii de ani.
Ne vom referi puţin acum la biserica cea vie I pe care Domnul Isus a întemeiat-o aici pe pământ. I Fiecare fiinţă umană în parte, a fost hărăzită să fie o componentă, o mică unitate în zidirea, în ; alcătuirea acestei biserici vii. Noi cunoaştem acum în ' lume, pe lângă bisericile mari şi alte biserici ce au I descins din acestea. Creştinul în devenire, se I întreabă acum, care dintre aceste confesiuni de [. credinţă îi va putea oferi calea cea mai bună, spre

mântuirea sufletului său. Mântuirea sufletului omenesc se poate înfăptui pe calea de luptă pe care o dă ! omul în viaţa sa pe calea adevărului. Şi acest j adevăr este arătat în toate dogmele de credinţă. > însă, credinţa cea adevărată nu este cea facultativ ! educaţională, căci această cale conduce adesea spre formalitate. Adevărata credinţă este comparată prin faptele şi metoda de luptă a creştinului, raportate la viata de societate, înfăptuind permanent, pe calea

desăvârşirii sale, binele comun, atât bunul cu caracter fizic, cât şi cele cu caracter moral spiritual. De multă vreme, după ce societatea omenească a părăsit viaţa de credinţă şi virtuţiile valoroase după dreptul adevăr. Se pune acum din nou problema reconsiderării acestei virtuţi fiindcă în mare parte, omenirea este dezorientată şi rătăcită de atâtea formalisme recomandate de filozofie care s-au dovedit a fi un fel de paleative fără valoare, uneori chiar otrăvitoare şi mulţi gânditori apelează acum din nou la idealul creştin. Mulţi oameni de ştiinţă vin acum cu descoperiri şi propuneri pentru o nouă reevaluare a structurii de fond a materiei, unde metafizica îşi cere şi ea dreptul la cuvânt prin sporadicitatea manifestărilor şi implicaţiilor sale, în biologie se vizează o mulţime de subansamble ramură. în astrologie, o ştiinţă prea timpuriu neglijată în comparaţie cu ce se ştia în antichitate despre marele Univers, indiferent din ce surse au fost iniţiaţi şi edificaţi. Odată cu venirea pe pământ a Lui Isus Mesia, ca unul din marile caractere ale vieţii Universului şi autoritate de drept, sub a cărui jurisdicţie a fost, este şi va fi şi modesta noastră pepinieră, adică Terra. Cu toate că avem o mostră de experienţă a vieţii, adusă din Cer şi pusă în mâna omului, prin persoana Lui Isus Mesia. Unde se arată adevărata realitate a destinului omenesc şi mijlocul prin care acest deţin poate fi ameliorat. Se dă totuşi o luptă între bine şi rău la nivelul de practică a vieţii umane aici pe pământ. Şi aşa cum s-a arătat, pe lângă rezistenţa pasivă a întunericului ignoranţei, se mai adaugă şi forţele nedorite, venite din coloniile de spirite abjecte extraterestre, ce colaborează sugestiv telepatic cu toate celelalte uscături din marea pădure a lumii. Apostolul Pavel lămureşte foarte clar această stare de lucruri. "Căci propovaduirea (oratoria) noastră nu se întemeiază nici pe rătăcire (eroare) nici pe necurăţie (dezordine) nici pe viclenie (şantaj)". Una ca cea mai principală
firmă de gen ateist cu randament politic la nivel de jrânduire socială este aceea ce exploatează în mod jremeditat, ignoranţa şi credulitatea oamenilor ce îunt lipsiţi de o edificare, pe baza unei culturi :auzale de fond la care se mai adaugă şi o
îulţime de creştini formalişti rătăciţi în ambiguitate (Iată că Tu eşti printre ei ca un cântăreţ plăcut cu jn glas frumos şi iscusit la cântare. Ei îţi ascultă juvintele dar nu le împlinesc de loc. Ezechiel 13). împotriva acestei stări de fapt Dumnezeu prin jrânduirea Sa din Univers, a pus în mâna discipolilor Săi instrumente de luptă de apărare împotriva negativismului din lume şi cea mai strategică armă poate fi procurată prin lumina adevărului, prin înţelepciune, invocând cuvântul ;reştin de ordine aşa cum ne-a învăţat Domnul Isus: "înapoia mea Satano". Evanghelia Lui Isus Mesia /ăzută acum prin prisma

procesului de experienţă a imului, a vieţii umane vine acuma să deschidă o }
ră de noutate în logica conştiinţei, a gândirii)mului, acceptând căci cel mai
potrivit moment din /iaţa sa, a unui popor, este când are loc trezirea la
realitate prin logica faptelor trăite.
Această trezire va avea totuşi loc, condiţiile de îatalizǎ spirituală sunt propice
astăzi în lume aşa ;um se spune în Evanghelie: "Căci mântuirea este jcum,
mai aproape decât atunci când am crezut"
lomentul de impact , când democraţia cerească se /a implica, cu un plan de
ordine bine organizat şi Btabilit pe criterii de competenţă. Sperăm, nu se va
jpri la muratoriul propus de omul acesta de fărădelegi, ca element de frână pe
calea desăvârşirii spiritului omenesc. în lume are loc o tendinţă tot
lai pronunţată, de o reconsiderare a credinţei în
)umnezeu, pe cu totul alte baze decât cele tradiţionale. Evanghelia lui
Isus Cristos evaluată
jcum prin optica omului de ştiinţă de profil uman, vine acum să propună
omului stabilirea unui termen al examenului său de maturitate din punct de
vedere

al elementului său spiritual unde se pune candidatului prima întrebare: Care
este în momentul de faţă, calitatea vieţii majorităţii oamenilor din lume, în
raport cu obligaţiile ce li se cer de către orânduirile lor statale. Sufletul omului
acum, ca un reporter cinstit şi drept după voia lui Dumnezeu, consemnează:
Am privit spre Cer şi am văzut cum dintr-o nebuloasă cerească s-a născut o
stea. Acum privesc pe pământ şi am văzut cum dintr-o revoluţie s-a născut un
popor liber. Şi primele norme drept social au fost evoluate după democraţia
poporului de albine, însă un număr disproporţionat de mare de trântori,
raportat la numărul de lucrători, adică albine, au fost dotaţi prin efectuare de
grefă, cu câte un ac de la albina lucrătoare, restul lucrurilor au urmat de la
sine, însă nu după voia Lui Dumnezeu. Fiindcă după voia Lui Dumnezeu,
dacă priveşti primăvara cum lucrează un popor de albine, poţi observa cum
din când în când, câte un trântore cu aripile roase este dat afară pe poarta
societăţii acestui minunat popor. Acum şi până la sesizarea primăverii, o
primăvară pe care o aşteaptă atâtea popoare din lume, printre care şi poporul
acesta pe care Dumnezeu l-a aşezat călare pe coloana unor munţi străjuiţi de
vârful lor ce se cheamă "Omul". Până atunci vom rămâne solidari cu sufletul
acesta pe post de reporter şi vom aştepta cu răbdare "Ajutorul Domnului". Dar
mereu vom bate toaca la urechea surdului cu zicala minunată ce are caracter
de postulat a bătrânului Iov: "Să-i dau socoteală de toţi paşii mei şi să mă
prezint înaintea Lui Dumnezeu ca un domn (dar este oare posibil) dacă
pământul meu strigă împotriva mea şi dacă brazdele lui varsă lacrimi fiindcă i-
am mâncat roadă fără s-o fi plătit". Acest postulat de ordine a distribuirii
muncii, este un element de lege sacră, proclamat de legea creştină cu mii de
ani în urmă. Isus Cristos încununează această Dumnezeiască operă cu
Evanghelia Sa prin care se face o reglementare detaliată a vieţii omului

şi condiţiile prin care specia umană poate să-şi amelioreze
destinul său împovărat din cauza abandonării virtuţilor de bază ce
garantează calitatea vieţii omului aici pe pământ. "Să iubeşti pe semenul tău
ca pe tine însuţi". Există astăzi în lume atâtea lacăte şi zăvoare pe cap de

locuitor ce justifică ideal nivelul şi calitatea vieţii pe care o trăim. Există un număr disproporţionat de subiecţi care nu-şi pot justifica costul vieţii lor în raport cu cei ce depun muncă utilă pentru economia societăţii. "Du-te la furnică leneşule şi priveşte" spune Domnul Isus. Iată ce spune şi profetul: "S-a dus omul de bine din ţară şi nu mai este nici un om cinstit printre oameni, toţi stau la pândă ca să verse sânge, fiecare întinde o cursă fratelui său, mâinile lor sunt îndreptate să facă rău. Cârmuitorul cere daruri, judecătorul cere plată, cel mare îşi arată pe faţă ce doreşte cu lăcomie şi astfel merg toate mână în mână". Dacă tot nu există Dumnezeu, spune filozofia atee, ce continuă să afirme: toate câte au loc astăzi în lume, au o explicaţie prin conjunctura proceselor şi fenomenelor naturale, ce au loc în fizica materiei ce îşi spune cuvântul în toate domeniile de creaţie. Iubite suflet rătăcitor, acesta este un dicton ateist de modă veche, spun acum specialiştii cu noile lor descoperiri în domeniul biogenezei vieţii, făcând aluzie la ideea creaţiei cu cel mai modest crâmpei de viaţă, o celulă vie, aceasta fiind compusă din mai multe miliarde de componente cu subdiviziuni, genomica. De asemenea, evoluţia lor din neant, va fi trebuit să înfrunte vitregia de rezistenţă a timpului necesar, cu condiţiile de alcătuire tehnică a miliardelor de componente, care raportează un proces de evoluţie organică cumulând un timp ce depăşeşte cu mult faza de început al timpului Universal scurs de la faza de declanşare a big-bang-ului. Sau, poate această materie relativistă poartă cu sine memoria unui cod genetic în materie de viaţă şi omul vine aici pe Terra conservat sintetic în materie de viaţă.

143

Deci, vine orfan fără tată. Să fie aceasta oare un motiv pentru care ateiştii nu au ca Tată spiritual pe Dumnezeu? Da vedeţi, noi creştinii credem ce spune Cerul, cu civilizaţiile spaţiale ce au rămas devotate centrului Divin, atunci când Lucifer a provocat o conflagraţie contra Divinităţii. Şi de unde avem dovezi palpabile şi raţionale, de existenţă a unui sistem de organizare a vieţii la nivelul cel mai superior posibil în Univers. Există deci o lume a Perfecţiunii spre care suntem invitaţi să precipităm cu fiinţa noastră spirit. Să luptăm pentru desăvârşirea acestei fiinţe, pentru cucerirea identităţii de cetăţenie a patriei Divine. Legea Credinţei dă acest drept şi îndrumă spiritul omului, cum poate deveni un copil al Lui Dumnezeu, al Patriei Divine, în sensul acesta s-a afirmat că există dovezi raţionale şi probatorii. Este persoana lui Isus Cristos ce a venit din .marea familie Divină, a venit aici pe pământ ca om şi Dumnezeu (a străbătut Cerurile). Fiind prevăzător prin puterea Sa, la absolut, a prevăzut şi părerile noastre de acum, al sfârşitului de veac douăzeci cu controversa dintre religie şi ştiinţă, dintre credinţă şi ateism şi a lăsat o tematică pentru ştiinţele exacte, solubilă pe cale raţională. Fiind suficient de sugestivă, o vom consemna aşa cum se găseşte pe paginile Scripturii. Petru fiind interpelat de iudei a fost întrebat: "învăţătorul vostru plăteşte dare?" "Ba da" a zis Petru. Şi când a intrat în casă, Isus i-a luat înainte şi i-a zis: "Ce crezi Simone? împăraţii pământului de la cine iau dări sau biruri? De la fiii lor sau de la străini?" Petru i-a răspuns: "De la străini". Şi Isus i-a zis: "Aşadar fiii lor sunt scutiţi. Dar, ca să nu-i facem să păcătuiască du-te la mare, aruncă undiţa şi trage afară peştele ce va veni întâi, deschide-i gura şi vei găsi în ea o monedă pe care ia-o şi dă-le-o lor, pentru mine şi pentru tine". Aici nu trebuie să fie cineva mare expert în fizica lui Einstein ca să poată să

înţeleagă, căci nu materia a premeditat şi a
144
recomandat conceptul Lui Isus Cristos şi lui Petru această desfăşurare de evenimente rezultând momentului descris. în realitate, materia a prezentat o realitate scenică, prin desfăşurarea ei relativist dialectică în timp şi spaţiu cu caracter statistic. însă, puterea de observaţie a subiectului viu Isus Mesia şi puterii Sale de penetraţie şi interferenţă, ^a putut stabili un diagnostic real al momentului descris. Există astăzi în lume fiinţe umane care se întrec cu creierele electronice şi rezolvă calcule contra timp, mai repede ca acestea. Creierul este instrumentul care cântă melodii sublime, însă spiritul este muzicantul iscusit. Este foarte clar, nu materia a făcut ordine în atribuţiile fenomenului viaţă, ci viaţa pe bază de raţiune poate face calcule estimative de ordine în domeniul manifestării materiei. Dacă materia prin desfăşurarea relativităţii sale dialectice în timp şi spaţiu poate sâ-şi permită greşeli, erorf sau accidente, atunci Domnul Isus Cristos nu putea să mai stabilească- o decizie asupra acestei seene calculată la absolut şi să-l trimită pe Petru cu undiţa la mare să prindă un peşte. Materia se poate dezorganiza sensibil în timp prin entropie, dar ou se poate organiza în interiorul standardului său tehnic, f nu poate înlătura aceste decizii atomo-mecănice de i. desfăşurare în timp, nu poate tinde spre omogenitate I din cauza energiilor organizate cu caracter | gravitaţional temporal. Materia, până în pragul--'celei' de-a cincea stări de agregare, poate fi organizată'şi I ordonată numai din afara sistemului său pe bază de | raţiune şi logică subiectivistă a viului. Adică, | conştiinţa de sine şi apostolul loan a spu%: [."Cuvântul" "Ideea" în Univers poate exista un uriaş perpetuum mobile convenţional ca. individ geometric lipsit de viaţă. însă atunci când apare "Cuvântul" adică Ideea, ca substanţă organică ce părăseşte aceasta indiviziune a relativităţii materiei, ca mişcare deliberată. Atunci acest Cuvânt, idee, mişcare este începutul unui perpetuum mobile absolut din punct
145
de vedere fizic, însă are toc la comanda sa "subiectul" cuvântul viu. Şi apostolul duce puţin ideea mai departe. "Toate lucrurile au fost făcute prin El şi nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El", adică Cuvântul-conştiinţă. Putem înţelege acum mai uşor şi afirmativa lui Solomon. "Prin înţelepciune a creat Dumnezeu Cerurile şi pământul". Nu ştim cum a apărut aici pe lumea noastră cuvântul "virtute" şi la câte popoare termenul acesta este un corespondent pozitiv, benefic. în orice caz, nu cunoaştem în lume un colţ de ţară unde cetăţenii acestei ţări să fie fericiţi pe baza unor virtuţi ateiste. Cu multă amărăciune şi regret în suflet putem afirma contrariul în loc de reuşita

unui pepetuum mobile socialist propus de Marx. Acesta, în practică, a degenerat într^un perpetuum - entropie malefică socială. Acum în această epocă zis modernă pe lângă multe alte genorociri a fost atacată una din virtuţile cele mai de bază, putem spune, a existenţei omului şi vieţii sale aici pe pământ. Şi acest flagel tinde să fie acceptat moral aproape de toate popoarele lumii. Nu a fost îndeajuns, cum omul în toată istoria vieţii sale aici pe pământ a fost obsedat de setea de putere şi de glorie deşartă organizând campanii distrugătoare unii împotriva altora, acum în epoca modernă, războaie moderne. Nu . a fost îndeajuns să folosească toate descoperirile ştiinţei şi a tehnicii ca o prelungire a setei de putere, a mai aruncat în această balanţă şi bogăţiile naturale ale pământului unde parte din acestea au fost batjocorite şi degradate până la un nivel destul de alarmant. Acum, ca un gest ce seamănă a nebunie, omul caută să angreneze în această artă a utopiei ~ şi genul părţii feminine, în multe cazuri ca parte activă şi obligatorie este gestul animalului sălbatic şi feroce, care din setea de răzbunare îşi suge propriul său sânge.. Vom aminti acelora ce au în mâna lor puterea de a face acest lucru, vom căuta să-i facem conştienţi de răspunderea ce şi-o asumă faţă de

fiinţa neamului omenesc, faţă de propria lor fiinţă ca neam şi de familie. Treziţi-vă în conştiinţa v.oastrâ şi observaţi ce păcat josnic săvârşiţi atunci când aplicaţi aceste prerogative. De când se cunoaşte istoria omului pe pământ, această progenitură ca femeie, mamă şi soţie a fost şi va rămâne cât va fi omul pe pământ singurul corespondent viu de iubire naturală şi adevărată, ce a putut transcende din vremuri imemoriale până în clipa de faţă. Dacă aprobiul din conştiinţa voastră cu o astfel de concepţie în arta silniciei şi a distrugerii nu va mai)utea să acorde circumstanţe de ameliorare în jeneral drumului greşit cu o astfel de practică lăsaţi măcar femeia să rămână şi pe mai departe o instituţie sfântă prin menirea sa cu gingaşe simţăminte pentru aceia ce o caută ca mamă şi soţie. Să rămână ca mijloc de suport de conciliere în lupta omului cu viaţa şi împotriva tuturor relelor din lume. Va mai trebui să arătăm şi ce destin aferim copiilor noştri, privind drepturile lor naturale, fiind fără ,voia lor aduşi pe lume. Atunci când aceşti licuţi, cu ochi plini de lacrimi caută mângâiere şi dragoste, caută mijloace de resemnare, în loc de icestea, găsesc sânul mamei ocupat cu nişte >odoabe de metal, parfumate cu mirosul acela >lestemat al prafului de puşcă. Pe lângă toate acestea mai trebuie să adăugăm şi fenomenul de codificare în structura genetică a speciei feminine, >rivind comportamentul intim instinctual al femeii. De isemenea intră în calcul şi corespondenţa ereditară >e care o va transmite descendenţilor. După cum >utem observa trist adevăr şi destul de regretabil. *e căi directe şi indirecte vom ajunge să pierdem iefinitv pe această cale şi cel mai de preţ lărgăritar păstrat de femeie pe această lume "Iubirea". "Să ştiţi că în vremurile din urmă vor veni vremuri grele căci oamenii vor fi iubitori de sine... fără evlavie (fără duioşie), fără dragoste naturală" spune Pa vel. Dacă speciei umane îi lipseşte acum

elementul de logică al raţiunii pure atunci de ce am părăsit credinţa în Dumnezeu, credinţă ce ne-a oferit un izvor al apelor vii adică o logică a raţiunii pure, o lege a dreptului real după adevăr? Constatând această

disfuncţie a judecăţii omului aici pe această lume a momentului, tineretul de pretutindeni în lume va trebui să se ridice în picioare şi să facă de cunoscut Naţiunilor Unite să ceară cu autoritate stoparea acestor practici, cu precădere acum când pacea în lume este cunoscută aşa cum este. în zgomotul acestor vremuri precipitate de învălmăşeala norilor ce trec pe cerul destinului neamului omenesc, trebuie să observăm cum şi în ce mod se urmăreşte pacea pe pământ. O pace făcută de mâna omului ce nu are în faţa sa o lege, măcar o lozincă simplă ca aceea care spune: "Iubeşte şi respectă pe semenul tău ca pe tine însuţi. O, Doamne, ce s-ar face atunci fabricanţii de arme cu arsenalele lor? Să încercăm să luăm în considerare un criteriu foarte simplu: Dacă fiecare râu făcut pe lumea aceasta constituie o celulă organică ce are ca efect să dezvolte trupul Diavolului, respectiv hotarul domeniului său, atunci, cu fiecare faptă bună din viaţa noastră va dispare o celulă organică din trupul acestuia şr retragerea sa fără condiţii de pe terenul acestei lumi. Să ne plângem oare că într-o bună zi acest Satan se va descompune din cauza intensităţii de lumină emanată de puterea adevărului? Observând cu toţii această realitate vom înţelege ce putere colosală se va putea cumula acceptând că -destinul întregii omeniri, este egal cu suma destinului fiecăruia dintre noi în parte. Atunci un mic ogor de muncă pentru pacea din lume, îi revine fiecăruia dintre noi, un mic capital de credit, ofarit.în valorile iubirii şi al binelui suprem, putem considera că este o datorie "să vă iubiţi unii pe alţii aşa cum v-am iubit Eu", spune Mântuitorul.

în suflertul acelora ce caută şi doresc o împărăţie a binelui fără iubirea de aproapele, fără

I iubire şi respect faţă de legea adevărului^, această j credinţă este egală cu despărţirea omului faţă de sufletul lumii. Trebuie să ne aducem aminte că primii [revoluţionari din istoria Universului nu erau atei, ei [cunoşteau foarte bine pe Dumnezeu, fiindcă făceau parte din populaţia creaturilor Sale. Ei însă, au pus [la îndoială puterea lui Dumnezeu. "Căci au ridicat [mâna împotriva lui Dumnezeu, gau împotrivit celui atotputernic* (Iov 15). Aceşti oportunişti au crezut [căci prin dezprdine şi discordie vor putea învinge, dar s-au înşelat, a învins adevărul, ordinea, lumina, [bineţe. Aşa practică acum unii oameni cu comportamentul lor, un fel de infuenţă malefică prin |f diferite concepţii filozofice, politice ba chiar strategice. Aceştia doresc să impună o lege a lor, o lege, protecţionistă negând chiar existenţa lui Dumnezeu. în alte. împrejurări folosesc credinţa în Dumnezeu şi patriotismul exacerbat dar ca mijloace i pentru a putea justifica şi organiza diferite acţiuni politice sau strategice pe placul lor. "Aşa vorbeşte | Domnul despre prorocii care rătăcesc pe poporul Său, care dacă au ceva de muşcat cu dinţii vestesc [pacea, iar dacă nu li se pune nimic în gură vestesc / războiul sfânt". Iubite suflet rătăcitor, război sfânt nu a existat şi nu va exista vreodată în Univers, fiindcă "nu Dumnezeu a făcut moartea. Dumnezeu, Divinitatea, s-a'apărat atunci când a fost atacată. Jingurul element ce are dreptul la ordine, în viaţa >mului, a popoarelor şi chiar Universului, este adevărul, ca o expresie naturală a realului. în adevăr se pot sălăşlui toate virtuţiile pozitive ale spiritului omenesc. Pe agenda faptelor ce sunt considerate stringent prioritare şi nerezolvate judicios de societatea omenească, şi care trebuiesc arătate,

trebuiesc făcute de cunoscut, este şi soarta tuturor copiilor din Jume. Aici fac excepţie acei copii, cărora viaţa şi destinul lor a fost asigurat de sănătatea morală a familiilor solidare, ce trăiesc după voia lui Oumnezeu.
149

Dincolo de aceste familii trăiesc acei copii ce au rămas orfani pe această lume. Unii din aceştia sunt orfani de drept, fiindcă şi-au pierdut părinţii şi majoritatea acestora sunt de două ori săraci. O dată fiindcă sunt lipsiţi de mijloace materiale, în al doilea rând fiindcă sunt lipsiţi de mângâiere şi dragoste părintească. Deşi la ora actuală avem în lume state bogate cu posibilităţi economice foarte dezvoltate, însă, bogăţia acestora mai întotdeauna poartă ochelari preferenţiali de mare sensibilitate, ce sunt pe gustul unui suflet de negustor.
O altă categorie de orfani, sunt acei copii, ai căror părinţi, nu au timp să se ocupe de soarta lor, din cauza atâtor vicii de care sunt înrobiţi, vicii ca: alcool, droguri, prostituţie etc. Deci din cauza unei vieţi dezordonate moral, la care din păcate, societatea cu ordinea sa, rămâne alarmant de indiferentă. Şi .mai sunt o categorie de orfani, ai căror părinţi delirează din cauza unor droguri ideologice ateiste sau de altă natură.
Considerăm că aceşti copii sunt cei mai orfani fiindcă părinţii acestora răpesc dreptul de moştenire a copiilor asupra unor valori, pentru care nu ai ei dreptul să decidă. în special din punctul de vedere al valorilor de ordin moral spiritual. Cum bine se vede, cultura spirituală este aceea care determină şi ridică nivelul de civilizaţie la un popor, comunitate, familie, în ultima instanţă, al fiecărei om în parte. Această ultimă categorie de copii discutată, considerăm că sunt cei mai păgubiţi în viaţa lor şl cei mai orfani prin prisma educaţiei lor ateiste. Li s-a spus că Dumnezeu, adică părintele lor spiritual- a murit. Dacă afirmaţiile lor ar fi fost bazate pe adevăr, atunci împărăţia întunericului ar fi fost veşnică, şi noi cei de astăzi nu avem de unde cunoaşte ce este lumina, ca element de putere, de coroborare. Este unul din martorii de bază al existenţei vieţii, pe baza acestui element, am putut lua cunoştinţă de plasticitatea Universului si de
realitatea Divină.
Isus Cristos a spus: "Eu sunt Lumina Lumii". Fiind unul dintre cei mai destoinici ingineri ai Divinităţii, deasemenea cu voia Sa şi om pământean, El a adus veşti despre Dumnezeu tatăl, adeverind existenţa Sa, spunând: "Dumnezeu este viu, este nemuritor, şi mai presus de toate este milostiv. Şi doreşte ca toţi copiii lumii să crească puternici, sănătoşi la trup cu suflete mari. Pentru că în vederea acestor condiţii, Dumnezeu a asigurat acolo în ceruri un spaţiu locativ, pentru toţi copiii lumii, ce vor deveni oameni întregi, spirite mature. Ca drept dovadă al acestor lucruri promise, Isus Cristos a adus cu sine o mostră de iubire adevărată, a exemplificat-o prin acel apel simbolic, ce avea să rămână o speranţă vie, pentru toţi copiii lumii, I-a luat pe braţele Sale, i-a binecuvântat şi adresându-se mulţimilor din jurul Său a spus: "Lăsaţi copiii să vină la Mine şi nu-i opriţi". Cine altul putea să ştie şi să vadă ca Isus Mântuitorul, ce valoare are un suflet de copil. Doar copiii mai posedă pe conştiinţa lor, acea filă albă a integrităţii raţiunii pure, acele condiţii de sensibilitate şi receptivitate, unde, în ce loc şi cum vorbeşte acea civilizaţie din împărăţia cerurilor, patronată de Dumnezeu, de Divinitate. Lăsaţi copiii să înveţe şi să promoveze, pe lângă şcoala curată a pământului şi institutul de

drept universal al Cerului. în felul acesta plăcut Lui Isus Mesia, vom putea nutri speranţe întemeiate. Cu prima generaţie se va putea schimba lumea cu moralitatea sa. Să nu subapreciaţi puterea de muncă şi de receptivitate a tineretului, pe calea tuturor virtuţiilor omeneşti. Şi sperăm ca tineretul • cu potenţialul său pozitiv, să se implice ca un element de cataliză, pentru vremurile noi ce vor veni şi poate destul de curând. Şi voi toţi cei ce aţi contribuit şi aţi lăsat orfani pe mulţi dintre copiii lumii încetaţi să mai folosiţi în educaţia lor, cartografia filozofiilor cu care voi v-aţi rătăcit pe

150

151

această lume. Un idol ateu ca Marx sau eventual alţi despoţi, nti merita atâta jertfă sau alte sacrificii, de orice natură ar fi acestea.. Lumea de astăzi este încă ameninţată de un eventual naufragiu, aisbergul nuclear este din ce în ce mai aproape de impact. "Ziua cea mare a Domnului se apropie şi vine în graba mare". Dar cine a creat această confuzie pe plan modial, unde se lucrează orice, însă pentru pace şi armonie între, oameni atât de puţin. Ştiinţa ce păzeşte pare? Unde este acea grădină paradisiacă promisă <Je descoperirile sale? Filozofia unde îşi are sfera ei de influenţă, cu ideile /sale nobile şi puritane? Se pare că autoritatea sa cu care s-a fălit de-a lungul timpului, a făcut-o cadou nihilismului, şi s-a spălat pe mâini de misiunea sa ca Pillat de moartea lui Isus 'C.ristosv iar acum adepţii săi stau plouaţi pe undeva aşteptând vremuri mai bune. "Istoria",- cel puţin istoria dă dovadă de sinceritate, în toate cele ce se petrec în kime reclamă doar pretenţii. Unde şi încotro merge corul civilizaţiei umane, nici sodomiştii nu ştiau acest lucru. La început râul a fost mic, a fost o buruiană, acum a crescut mare, acum ajunge cu vârfurile până la cer. Este oare omenirea conştientă de o cauză a vieţii sale? Nu este vorba aici de o observaţie, ci de o constatare. Unde şi care sunt virtuţiile omului, cucerite prin filozofia ateistă. Care dintre qcestea au contrabalansat valoarea credinţei în Dumnezeu? Acum în loc de pace adevărată şi armonie între oameni, se organizeză un fel se spectacole pe plan mondial fără autoritate, cu care se cere pace. O pace, afară de legile credinţei şi a toleranţei creştine a fost mai întotdeauna dovedită a fi o pace ruşinoasă. Minciuna înrudită cu vanitatea pare să fie întotdeauna o condiţie pe care Diavolul o oferă omului flămând şi setos de putere. Multe lucruri vor trebui să se schimbe pe această lume în viitor, şi mutaţiile vor fi uluitoare, valoarea intrinsecă a omului de spirit creştin şi drept, în modul cel mai natural şi

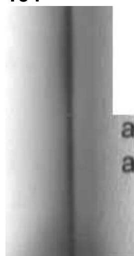
152

la momentul oportun, se va bucura de protecţia salvatoare a împărăţiei din Cer. Orice fermier încercat şi stăpân pe rutina sa, cunoaşte» momentele de optimizare a recoltelor sale. Cu atât mai mult Tatăl ceresc, cunoaşte starea în care se găseşte via Sa. Cunoaşte şi nivelul de calamitate a dăunătorilor din această vie. Răspunsul pentru această stare de lucruri este fără echivoc. Poate oare mişcarea ateistă organizată la diferite nivele să se dezvinovăţească de o stare haotică, pentru care a militat parte integrantă, cu precădere în acest secol

XX, în care a ruinat popoare întregi din punct de vedere economic. Iar din punct de vedere al culturii spiritului, a orientat multe naţiuni cu sensul spre neant, spre nimicnicie. Acum văzând aceste lucruri, putem trage o concluzie preţioasă pentru viaţa noastră. Atunci când tu om greşeşti şi greşeala ta afectează pe semenul tău, respectiv mediul, societatea în care trăieşti, cine se instituie ca autoritate supremă pentru judecata ta, tu vei răspunde că Dumnezeul tău este legea. Aici este locul unde ateul se desparte de prerogativa adevărului şi a dreptului inalienabil. în această poziţie de interdependenţă socială, omul creştin consacrat cauzei credinţei, priveşte şi el ca oricare alt om toate ispitele acestea omeneşti care răscolesc minţile oamenilor, dar fiind conştient de consecinţele posibile pe plan spritual, creştinul se opreşte aici si nu dă curs mai departe acestor momente de efect malefic. Din acest punct de vedere, credinţa în Dumnezeu şi respectul faţă de adevăr constituie un filtru natural împotriva tuturor relelor din lume. în practica de viaţă a unui ateu, lucrurile se schimbă radical. Acesta având convingerea în conştiinţa sa, că aceasta nu poate fi observată şi controlată din afară în mod obiectiv. Cu alte cuvinte, el are certitudinea unei imunităţi de conştiinţă şi acţionează după bunul său plac, până în momentul când este descoperit de lege sau de consursul' unor împrejurări

nedorite de el, atunci când răul comis, când paguba produsă nu mai poate fi recuperată de mediul său social, lată am ajuns să descoperim sensul adevărat al credinţei în Dumnezeu şi valoarea sa cauzală în mijlocul societăţii omeneşti. Este locul aici să repetăm şi să reformulăm spusele profetului şi vom înţelege că acestea au un caracter ştiinţific şi de mare valoare socială: "Uită-te spre Ceruri şi priveşte... Dacă păcătuieşti ce rău îi faci Lui? Şi când păcatele ţi se înmulţesc ce-l faci Lui? Dacă eşti drept ce-l dau Lui? Ce primeşte El din inima ta? Răutatea ta nu poate vătăma decât semenului tău, dreptatea ta nu foloseşte decât fiului omului". Omul este lăsat absolut liber de la Dumnezeu pe această lume. El nu este obligat să depună vreun efort fizic, nici pentru existenţa şi întreţinerea vieţii sale fizice. însă omul totuşi se luptă pentru aceasta. La fel de liber este şi din punctul de vedere al consacrării sale spre o cultură a spiritului său. Pe acest front, de pe această poziţie, omul începe să ducă o activitate politică, observând nevoia de progres, şi convins de acesta este singura şansă cu care poate ameliora starea lui zbuciumată, în mijlocul unei naturi ce îi opune rezistenţă dar în acelaşi timp şi concurs. Acum în consecinţă, cum omul nu poate să ducă o viaţă de unul singur pe această lume. El este obligat să accepte o democraţie de integrare şi interdependenţă în sânul societăţii din care face parte. Această democraţie de integrare când este relativă legilor creştine care pe baza adevărului şi a dreptului în lume, formează credinţa în Dumnezeu şi a legilor Sale. Dragul meu suflet ateu,

aceasta în realitate nu presupune o ştirbire a libertăţii omului şi a conştiinţei sale. Această democraţie cu normele sale de drept uman a fost descoperită de o necesitate a reglementării vieţii pe baze solide. Acesta este de fapt motivul de fond pentru care s-a implicat în mod activ instituţia cerească, ca împărăţie a Cerurilor. Trebuie observat
154

fără partinitate, ori de unde ar veni prerogativa legii adevărului, ce pune în lumină destinul omului pământean, progresut real de valoare ce tinde spre absolut, nu poate fi obţinut decât pe baza activităţii spiritului şi nu a regnului vegetativ legat de natura Terrei.
Omul în toată plenitudinea sa duce o viaţă dualistă şi poate fi legitimat ca spirit şi materie. De aceea viaţa trebuie organizată cauzal, nu pentru sistemul care moare, sistemul vremelnic, perisabil, ci pentru -cel care trăieşte veşnic şi definitiv. Fiinţa umană este deci prin excelenţă o unitate de viaţă individualizată însă de efect strict social. Societatea la rândul ei îl primeşte în rândurile sale şi îl integrează pe baza unor condiţii statutate cu caracter organic. Acest statut organic, în cadrul credinţei creştine, poartă numele de Evanghelie sfântă. Aici se opreşte ateul şi contestă, fiindcă de fapt el nu se sperie de Dumnezeu, doar îl incomodează legile acestui statut al Evangheliei, fiindcă nu este compatibil cu tendinţele egoului său. Din punct de vedere al omului fizic, incontestabil acesta este o maşină. Şi avem datoria de a o întreţine în cele mai optime condiţii de funcţionalitate. Medicina modernă de astăzi stabileşte criterii de întreţinere care sunt cu mult mai severe decât cele dictate de învăţătura creştină. Aici poate fi justificat criteriul participării materiei la evoluţia vieţii omului în întreaga sa dimensiune; Este bine ca omul să cunoască temeinic să-şi însuşească acele cunoştinţe ce îi oferă posibilitatea să trăiască un echilibru de viaţă sănătos, bazat pe cunoaşterea reală a ştiinţelor naturii cu fenomenele sale. Omul este creat să fie o personalitate cu precădere din punct de vedere moral spiritual, să nu se lase dus de vânturile vremii şi orientat în viaţa sa, cu ce va spune un ateu, amăgit de propriile sale simţuri atrofiate şi nici de Iţi eventuali apologeţi formalişti rătăciţi în mbiguitate. Omul va descoperi adevărul prin propria
155
sa raţiune, prin propriile sale simţuri trezite fa realitate, simţuri cu care este înzestrat şi binecuvântat adevăratul om creştin. Va veni timpul şi încă foarte curând, când un liber cugetător va fi curios să afle ce doreşte să transmită această carte Biblia, abia atunci, cu puţin îndemn moral, va descoperi o lume transcendentă şi un Univers pe care nu l-a bănuit şi împotriva căruia el a militat de-a lungul vieţii sale. Mulţi oameni din zilele noastre, vor încerca să se desvinovăţească spunând că nu datorează nimic credinţei în Dumnezeu. Şi sunt absolviţi de orice răspundere privind calitatea vieţii şi a practicilor lipsite de moralitate din sânul societăţii omeneşti, îngăduite uneori virtual chiar de societate.
Este de datoria oamenilor de bună credinţă să arate căci tocmai această stare

de lucruri, de indiferenţă şi de nepăsare a prilejuit decăderea morală a societăţii omeneşti. S-a lucrat foarte mult cu fizicul, în schimb cu sufletul foarte puţin. S-a produs o discrepanţă, un dezechilibru în raportul de valori. S-au produs foarte multe valori materiale, în detrimentul valorilor *cu* caracter moral spiritual şi cel mai scadent dintre aceste domenii este după cum se vede cel educaţional. Produsul acestui domeniu avea datoria şi meritul să conducă în mod echilibrat şi armonios progresul cotidian de la o zi la alta. Acum ce vom putea da, din punct de vedere material în schimbul acestor valori pierdute. "Şi ce ar folosi omului să câştige toată lumea (aceasta fiind un Iad) dacă şi-ar pierde "sufletul său? Ce ar putea da în schimb pentru sufletul său?"
în procesul schimbului acesta de valori, teoria relativităţii va rămâne suspendată, fără operativitate. Punând pe cântarul valorilor umane toată ignoranţa omenescului din lume, vom rămâne surprinşi şi dezamăgiţi, constatând că aceasta nu valorează nici două parale. Nu vom căuta să arătăm - aici eventualitatea în care spontaneitatea faptelor cotidiene ale omului au sau nu o legitimaţie morală

156

!n cadrul legii credinţei în cadrul moralităţii generale ştiind că moralitatea este o consecinţă şi nu aceasta stabileşte sau generează criterii de sens sau de auză, ci cauza şi sensul stabilesc criterii de loralitate. în viaţa celor ce cred în existenţa realităţii Universului Divin prezentat de Enaghelia lui Isus Mesia, omul creştin poate face progres permanent ascendent pe toate laturile existenţiale ale vieţii sale, fiindcă adevărul din fericire se găseşte de partea sa. Prin acest fel de exprimare, înţelegem un creştin adevărat şi nu un formalist.
Iubite suflet pelerin şi rătăcitor pe această i lume, încearcă să valorifici ce este mai bun şi mai de preţ în viaţa ta, indiferent care este starea ta actuală. Dincolo de stări deprimante cu gust amar sau eventual alte necazuri, omul pământean va trebui să ia cunoştinţă şi să ţină cont de unele legi , în viaţă, care sunt aşa de naturale şi poate de aceea omul nu le bagă în seamă şi rămâne izolat pe această lume. Spre exemplu: o stare de libertate [absolută â omului nu obligă pe nimeni de aici de pe pământ sau pe cineva din Cer, să ţină cont de [acest om, ca acesta să fie copleşit cu avantaje. I Dragul meu suflet, nu aştepta comisioane din mâna I hazardului. Ca să poţi primi ceva, mai întâi va trebui să dai. Să iubeşti pe aproapele tău, spune legea cerului. Şi stăpânul cerului nu a rămas dator vreunui muritor, totul depinde de viaţa şi atitudinea omului, în speţă, de voinţa mea, de voinţa ta. Poate ai în viaţa ta şi în cugetul tău atâtea întrebări la care nu ai primit vreodată vreun răspuns. Poate n-ai oferit în, viaţa ta, dar nici n-ai primit o iubire adevărată. Ai auzit de noroc şi poate ai fost ocolit de acesta. Sau, poate nu ai avut bucurii .adevărate din cauza unei vieţi zbuciumate. Pacea este un mare dar în

viaţa omului şi poate nu ai avut în viaţa ta prieteni adevăraţi. încercând să păşeşti puţin în afară de eul tău şi să meditezi puţin mai profund, este imposibil să nu vezi, să nu observi că totuşi cineva stă şi
157
veghează lângă destinul vieţii tale, căci a promis în modul cel mai solemn fiecărui muritor, "lată Eu stau la uşă şi bat, dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el şi el cu Mine". Cu alte cuvinte, în viaţa noastră trecem de multe ori nepăsători pe lângă nişte împrejurări cruciale, ce pot oferi schimbări şi mutaţii de fond, raportate la destinul vieţii noastre, fie în bine fie în rău. Un interlocutor pe plan spiritual ca Isus Cristos, nu poate fi neglijat sau contrariat, având în vedere timpul relativ scurt, timp de eficacitate, pe care-l petrecem aici pe pământ şi care cu siguranţă pune semne de întrebare pentru fiecare dintre noi. Isus Cristos a venit aici pe pământ ca Dumnezeu, ca reprezentant de autoritate, din partea Divinităţii, ştiind acum ceva, referitor la trecutul istoric al vieţii universului, unde şi sufletele, spiritele noastre, au fost implicate în acşa dramă a trecutului. Acum din nou putem spune că Isus Cristos a venit aici pe pământ să negocieze cum se spune acum în politică, în economie, să negocieze împăcarea noastră cu autoritatea de drept, împotriva căreia noi am greşit în trecut. Este aici locul şi momentul să se discute puţin şi de acea carte pecetluită cu şapte peceţi unde Isus Mesia a fost găsit vrednic să rupă peceţile. Acum concret: într-un mediu de viaţă, unde are loc o tehnică a vieţii, unde culminează elementul celei de a şaptea stări de agregare a materiei, adică a elementului Perfect, o fiinţă vie din această patrie, ca să poată veni aici pe Terra, va trebui sâ cunoască ingineria de protejare, împotriva celorlalte stări de agregare ale materiei, ce pot influenţa negativ viaţa acelei fiinţe, ce involutiv va trebui să pună în mişcare acele fluide din ce în ce mai dure, ca să se poată manifesta aici în lumea noastră, aşa cum a făcut-o Isus Mesia. A venit aici pe Terra sâ facă de cunoscut, actul de graţiere din partea Divinităţii, la adresa sufletelor, a spiritelor ce au greşit în trecut. Pe de altă parte, ca sufletele
158
noastre să fie încredinţate de acest dar ceresc, a depus jertfe, jertfa supremă de pe Golgota, ca răscumpărare în masă a sufletelor noastre şi în acelaşi timp, dovada nemuririi sufletelor noastre, prin actul învierii Sale din morţi.lată cine a fost Isus Mesia. El este cel ce a străbătut Cerurile, a venit aici pe Terra care este situată pe undeva pe la marginile cerurilor, observaţie pe care o aduce acum şi ştiinţa astrologiei, a venit aici să se poarte frăţeşte şi cu neasemuită duioşie şi dragoste, până şi cu cel mai modest dintre oameni, considerându-l frate. "Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi Eu vă voi da odihnă. "Această modestă expunere de argumente şi dovezi, ce pun în evidenţă valoarea mesajului Biblic, ca document creştin de atestare a operei Uriaşe pe care Isus Mesia a depus-o la adresa vieţii omului pământean, din punct de vedere cauzal, ca singura alternativă de ameliorare a destinului omenesc. Această intenţie poate nu a reuşit să folosească cele mai potrivite argumente, în expunerea adevărului real al mesajului Biblic. Suntem încredinţaţi că fiecare om în parte, încercând să facă acest lucru, va găsi cu mult mai multe mărgăritare, ce le va putea adăuga la valoarea talanţilor, cu care a înzestrat Dumnezeu pe fiecare om, atunci când l-a adus pe această lume de tranzit, unde suntem cu toţii pelerini şi rătăcitori. Dar suntem cu toţii chemaţi spre desăvârşire, spre pacea cea eternă din împărăţia Perfecţiunii.

Acum când istoria pământului oferă semne de epuizare a conţinutului său predestinat, pe undeva împărăţia cerească, pregăteşte porţile sale de intrare aici pe Terra.
Programul său de ordine este minuţios organizat, fiecare suflet în parte, va avea prilejul să fie testat valoric, de marele laborator ceresc al democraţiei Divine. în privinţa acestor schimbări de fond, ce vor aduce mutaţii uluitoare la adresa vieţii omului aici pe pământ. O întrebare mai este valabilă

159

J

încă: Ce se va mai putea face acum în această privinţă? Un punct de vedere comun operaţional de greutate să poată contrabalansa această stare de fapt, este imposibil de realizat. Şi totuşi ceva se va mai putea face. în liniştea ceasurilor noastre de veghe, unde simţim cu sufletul, pe aceste porţi cereşti vizate ca atare, mai străbat şi astăzi şi vor mai străbate mereu, până în ultimele clipe ale momentului decisiv, sunetele unui clopot cu efect de rezonanţă, de trezire, ce atinge fericit sufletele oamenilor, asemenea unei simfonii, ce poartă pe aripile sale mesajul sublim al lui Isus Cristos, făcut cunoscut pe câmpia Betleemului: "Pace pe pământ şi armonie între oameni".
Deci, o deconspirare pragmatică a răului din lume efectuată cu fiecare exemplar uman în parte. Fariseii au întrebat- pe Isus: "Când va veni această împărăţie a Cerurilor a lui Dumnezeu?" Drept răspuns Isus le-a zis: "împărăţia lui Dumnezeu, nu vine aşa ca să izbească, (să surprindă) privirile oamenilor căci iată că împărăţia Lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru". (Luca)
Isus a spus: "Eu sunt lumina" lumii". împărăţia cerurilor este deci identificată, este împărăţia luminii împotriva întunericului, împărăţia ştiinţei împotriva ignoranţei. în vremea de astăzi, nu trebuie un blestem mai mare pe capul unui om, decât să poarte blazonul de a fi un ignorant, de a-fi un luptător împotriva valorilor morale şi spirituale ale societăţilor omeneşti. A sosit momentul în care omenirea, în speţă omul, va trebui să părăsească această stare de imponderabilitate inductată de o beţie a neştiinţei, şi să declare, să accepte o stare de asediu împotriva răului din lume. Să crezi că adevărul pur te va putea conduce spre un punct cardinal pozitiv şi real şi aceasta să fie credinţa ta, să fie frontul vieţii tale de luptă împotriva răului din lume. Pe tot parcursul acestei dispute cu caracter de partinitate acordat cauzei credinţei în Dumnezeu

. . **.160**

unde s-a permis o circulaţie de idei, ce prin conţinutul lor vă va putea oferi nişte concluzii cu care să puteţi discerne şi să găsiţi o cale spre adevăr. Aici nu s-a pus accentul pe forma exterioară a vreunei confesiuni de credinţă, mai precis cum arată pe dinafară o religie ca artă dogmatică, aici s-a avut în vedere designul unui confort de interior al omului ce crede în Dumnezeu. Aici este vizat spiritul ca discipol al cauzei credinţei ca făcând parte integrantă dintr-o eventuală biserică. Toate bisericile din lume sunt patronate de Dumnezeu, şi toate acestea sunt oficiate de marele Preot al mărturisirii noastre care este Cristos. Cum spune apostolul Pavel, să urmărim deci

lucrurile care păstrează unitatea de cauză a credinţei în vederea progresului, în zidirea bisericii vii, patronată de Isus ca împărat al păcii. Omul sfinţeşte locul şi nu locul pe om. Atâtea filozofii au fost consumate de-a lungul timpului şi multe dintre acestea au căutat să denigreze valoarea documentelor susţinute de scrierile biblice. în această competiţie toate aceste filozofii s-au dovedit a fi nişte "puţuri crăpate care nu ţin apă", observaţia făcută de unul dintre profeţii Bibliei, o filozofie care să reziste adevărului real, pe calea zbuciumată pe care omenirea a reuşit să parcurgă şi să-şi consemneze propria sa istorie. O asemenea filozofie este aşteptată cu multă ardoare de către sufletul omenesc. O filozofie care să : conştientizeze prezentul cu tot ce are el bun şi rău. Iar pentru viitor să facă o mărturisire de credinţă pe ! baza tuturor virtuţiilor reale, care de când e lumea, , au stat la baza dezvoltării societăţii omeneşti. O (conştientizare a prezentului va putea avea loc pe baza reconstituirii dreptului în lume. "Dreptatea să curgă ca o apă curgătoare şi neprihănirea (puritatea i adevărului) ca un pârâu care nu seacă niciodată". (Amos 5)

Nu există o promisiune mai de valoare şi mai curată pe această lume, decât aceasta care

161

garantează eliberarea omului de sub povara iadului şi a mediului său de ignoranţă. "Eu pentru aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc despre Adevăr" spune Domnul Isusr "îndrăzniţi căci Eu am biruit lumea" Astăzi în lume, ca unele din cele , mai distructibile practici la adresa umanităţii practici ce declasează calitatea vieţii omului ca minciuna, eroarea, şantajul şi culminează cu dezordinea vieţii morale.

Dragul meu prieten cititor, Biblia ca document istoric, îndrumător de luptă al vieţii omului pe plan spiritual şi de ordine pe plan social, vorbeşte şi foloseşte un jargon de exprimare ce a fost la modă acum în urmă cu câteva mii de ani. Şi nouă celor de astăzi ne este ruşine, ca oameni de ştiinţă şi moderni, să încercăm să aducem la zi valoarea reală a adevărului exprimat la vremea aceea, Iată cum şi-a exprimat Pavel, atunci când a fost obligat de împrejurări să opineze, să formuleze punctul său de vedere, în faţa opiniei publice, Iată ce era obligat apostolul Pavel să declare, relativ la cele spuse acum aproape 2000 de ani: "Căci propovăduirea noastră nu se întemeiază nici pe rătăcire, nici pe necurăţie, nici pe viclenie." Acum această pledoarie la acest sfârşit de secol XX, se cere a fi formulată în felul următor: "Căci ideologia noastră creştină nu este bazată pe eroare, (rătăcire) şi nici pe dezordine, (necurăţie) ţinând cont de nivelul moral de astăzi al societăţii, prăbuşit până la cota .zero, ba chiar ceva mai mult, incluzând homosexualitatea. De asemenea, metoda noastră de luptă nu foloseşte metode de şantaj, (viclenie), corupţie sau teroare, fie că acest flagel este de natură politică sau economică. Aşa va trebui să înţelegem, pentru starea de moment spusele lui Pavel. Şi din păcate acestea acum, nu au un caracter doar prezumtiv, ci, sunt o tristă realitate. Dacă viitorul omenirii va fi religios sau nu va fi delocr după afirmaţia lui Andre Malraux, foarte corect expusă,aceasta va depinde

162

de. omenire. Un sinucigaş ateu, nu va trebui lăsat să-şi lege de gâtul său soarta întregîi omeniri. Dacă lumea este civilizată şi meritorie, va trebui neapărat să dovedească acest lucru.

în concluzie, când omul are la baza vieţii sale o structură spirituală dezvoltată,

el simte nevoia şi de cultură materială adecvată, aceasta este o virtute care place lui Dumnezeu, şi omul acesta primeşte concursul mass-mediei cereşti: "Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi toate celelalte vi se vor da pe deasupra". Vom aduce din nou în faţă spusele lui Solomon, după jargonul actual: "Structura spirituală din viaţa societăţii omeneşti, atunci când este relativă legilor naturale şi cauzale, pentru care pământul trăieşte, el este cel mai încântător ideal, pe care Divinitatea îl oferă creaţiei Sale din Univers."
Toată viaţa noastră să nu pierdem din vedere ce a spus Isus Mesia: "Eu sunt Lumina lumii". Deci, lumina şi ştiinţa sunt elemente de putere. întunericul şi neştiinţa sunt consecinţe naturale, care opun doar o rezistenţă pasivă vieţii în evoluţie. Şi rămânem nu numai cu speranţa ci, cu certitudinea că viitorul omenirii va fi religios, aşa cum a spus Cerul: "Totuşi întunericul nu va împăraţi veşnic pe pământul acesta, în care acum este necaz". "Acum fireşte, nu putem vedea lumina soarelui care străluceşte în dosul norilor, dar va trece un vânt şi-l va curaţi".
Biblia nu este o carte oarecare "Este Lumină şi Adevăr", este o tematică a ştiinţei de mâine, împărăţia Cerurilor este uluitor de aproape. încercaţi să vă împăcaţi cu propria voastră conştiinţă şi cu Dumnezeu.
în numele lui Isus Cristos, ca purtător de cuvânt al Cerului, al casei Divine, rugăm pe Dumnezeu să împlinească rugăciunea noastră. Aşa cum este, Doamne, acolo la tine în Ceruri, aşa să fie şi aici pe pământ. Amin.

ÎNDRUMĂTOR DE CUGETĂRI BIBLICE

Documentele istorice din cele mai vechi timpuri care atestă credinţa într-un singur Dumnezeu, ca Creator şi Stăpân al Universului, se datoresc unor comunităţi de oameni destul de restrânse, ce avea să primească gratificarea din partea cerului ca fiind poporul Israel, sau poporul ales al lui Dumnezeu. Aceste documente au fost păstrate prin grai viu şi prin tradiţie, din generaţie în generaţie, până în momentul când au fost ordonate şi aşezate în scris de către marele conducător al poporului evreu, Moise. Iată cum arată în istoria acestui popor actul de constituire făcut cunoscut din partea lui Dumnezeu. "Voi face un legământ între mine şi tine şi te voi înmulţi nespus de mult... voi pune legământul meu între mine şi tine şi sămânţa ta după tine din neam în neam. Acesta va fi un legământ veşnic, în virtutea căruia Eu voi fi Dumnezeul tău şi al seminţiei tale după" tine.: (Geneza 17:2,7) Acest popor, după cum vedem, şi-a urmat un drum propriu în istoria universală a popoarelor, o istorie destul de zbuciumată şi miraculoasă, cu multe ezitări, până în pragul renunţării, dar cu tot atâtea reveniri spectaculoase de reconsiderare a propriului lor destin. După cum

observăm, acest popor a avut parte de conducători de mare prestigiu, împăraţi ca: David, Solomon şi alţii. Până în pragul marei reforme de credinţă, înfăptuită odată cu venirea pe lume a Domnului Isus - Mesia. Această reformă a fost contestată de poporul evreu. Totuşi de acum, credinţa în Dumnezeu primeşte un caracter de universalitate pentru toate popoarele lumii. Deci cu toată această contestaţie, istoria de luptă şi experienţă de credinţă din Vechiul Testament al vechiului legământ, aceasta constituie un aport salutar şi gratuit din partea poporului evreu la adresa tuturor popoarelor creştine din lume.

Această mare reformă de credinţă a fost absolut necesară, având în vedere multe practici în popor, care frânau o dezvoltare progresivă de conştientizare a omului pe calea adevărului de credinţă. Incontestabil, Domnul Isus Cristos, în calitate de Fiu al lui D.umnezeu, este singura >ersoană competentă ce a venit din eternitate aici, ie pământ, cu un scop bine definit. "Căci este un îingur Dumnezeu şi un singur mijlocitor între)umnezeu şi oameni, Omul Isus Cristos". (1 Timotei 5:5).
Privind credinţa în Dumnezeu acum, în zilele noastre, prin propria noastră experienţă, observăm căci totuşi izvorul cel mai competent de edificare al credinţei va rămâne şi pe mai departe Biblia.
Acest întreg adevăr evanghelic cristologic nu este părtinitor vreunui popor şi nu exclude dreptul vreunei naţiuni de a concura la viaţa de credinţă, bazată pe adevăr şi dreptate. Este cunoscut şi faptul că această carte, Biblia şi-a făcut un loc în viaţa şi gândirea oamenilor destul de târziu în timp. Aceasta se datoreşte dezvoltării artei scrisului, însă aceasta nu presupune o calitate mai deosebită a creştinilor de astăzi. Faptul că adevărul credinţei în Dumnezeu a înfruntat toată vitregia vremurilor şi a ajuns până la noi, aceasta se datoreşte puterii de luptă şi de sacrificiu a Domnului Isus Cristos şi a urmaşilor săi
165
apostoli, ce a pătruns cu atâta putere de adevăr prin veacuri, până a ajuns în timpul nostru. Dacă vom fi cinstiţi cu noi înşine, va trebui să recunoaştem căci tocmai noi, cei din secolul XX neam prevalat cu prea multă uşurinţă şi am contribuit în bună parte la risipirea sensului de valori, am creat în jurul nostru în morala societăţii omeneşti, un fel de vid spiritual şi acum simţim cu sufletul nostru, cu spiritul nostru cum acesta se usucă. Domnul Isus Cristos a plecat din această lume cu misiunea S; împlinită. Aşa cum El însuşi a relatat în raportul Să către Domnul Dumnezeu: "Eu te-am proslăvit pi pământ, am sfârşit lucrarea care mi-ai dat-o s-o fac. Am făcut cunoscut numele tău oamenilor.". Prin martiriul de pe Golgota, Domnul Isus Cristos a dovedit cu suficientă obiectivitate destinul omului pământean, supus morţii fizice, însă prin învierea sa din morţi a dovedit existenţa persoanei spirit, care nu este supusă rnorţii, deci dovada nemuririi sufletelor noastre. în realitate Domnul Isus Cristos a cedat demonstrativ viaţa sa lumească pentru toţi oamenii de pe acest pământ, dar a înviat dintre cei morţi, prin puterea sa dumnezeiască şi prin aceasta a deschis un drum spre eternitate, tuturor sufletelor conştiente de viaţa lor spirituală, ce doresc să se salveze din această împărăţie a întunericului. în consecinţă omul îşi va croi un viitor spiritual, în raport cu interesele pe care le-a trăit parte integrantă aici pe pământ. Acesta este şi sensul arătat în pilda talanţilor. Talanţii noştri, sufletul nostru, este perla de valoare scontată de cer. De aceea să căutăm mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi toate celelalte lucruri, ca bunuri de necesitate, vor fi oferite cu concursul împărăţiei din cer. Aşa cum s-a mai arătat, un înalt nivel al omului de cultură spirituală va atrage după sine şi necesitatea unul confort corespunzător de cultură materială. ŞI Dumnezeu nu se împotriveşte la aceasta. Din contră, "Dumnezeu ajută omului când îi place calea sa,

După cum vom vedea mai departe în cele ce urmează, împăcarea omului cu Dumnezeu a fost negociată în exclusivitate de Domnul Isus Cristos atât prin lucrătorii Săi prooroci ai Vechiului Testament, şi ulterior prin Evanghelia Sa arătată oamenilor pe pământ. "Dacă vreunuia dintre voi (adică noi toţi) îi

lipseşte înţelepciunea s-o ceară de la Dumnezeu, care dă cu mână largă şi fără mustrare şi ea îi va fi dată".
CINE ESTE DUMNEZEU?
Dumnezeu este un spirit viu, universal, este ', creatorul şi stăpânul universului, este eternitate, este perfecţiune, este putere absolută.
"La început era Cuvântul şi cuvântul era cu Dumnezeu, şi cuvântul era Dumnezeu".
Ioan 1:1.
"Cel ce se numeşte "Eu sunt" Domnul Dumnezeul părinţilor voştri... Acesta este numele Meu pentru veşnicie".
Exodul 3:14,15.
"Eu sunt Domnul Dumnezeul tău... Să nu ai alţi Dumnezei afară de Mine".
Exodul 20:2,3.
"Căci Domnul Dumnezeul vostru este Dumnezeul Dumnezeilor, Domnul Domnilor, Dumnezeul cel mare".
Deuteronom **10:17.**
"Dar Domnul este Dumnezeu, cu adevărat este un Dumnezeu viu şi un împărat veşnic... El a făcut Pământul prin puterea lui, a întemeiat Lumea prin înţelepciunea Lui, a întins Cerurile prin priceperea
Lui."
Ieremia 10:10-12.
"Cerurile spun slava Lui Dumnezeu şi întinderea lor vesteşte lucrarea mâinilor Lui".
Psalmi 19:1.2.
167
"La început a făcut Dumnezeu Cerurile şi Pământul."
Geneza 1:1.
"Prin înţelepciune a întemeiat Domnul Pământul şi prin pricepere a întărit El cerurile".
Proverbe 3:19.
"Toate aceste lucruri doar mâna mea le-a făcut şi toate şi-au căpătat astfel fiinţa".
Isaia 66:2.
Obârşia înţelepciunii: "Domnul m-a făcut cea dintâi dintre lucrurile sale, înaintea celor mai vechi lucrări ale sale. Eu am fost aşezată din veşnicie, înainte de orice început... nici cea dintâi fărâmă din pulberea lumii. Când a întocmit Domnul Cerurile, Eu eram de faţă".
Proverbe 8:22-31
"Dumnezeu, a zis: "Să fie lumină". Şi a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună (binele)".
Geneza 1:3,4.
"Şi am văzut că înţelepciunea este cu atât mai de folos decât nebunia (neştiinţa), cu cât este mai de folos lumina decât întunericul".
Eclesiastul 2:13.
"Ea este sufletul puterii Lui Dumnezeu. Ea'este curata revărsare a slavei lui Dumnezeu, astfel că nimic nu poate să umbrească. Ea este strălucirea luminii celei veşnice şi oglinda fără pată a lucrării Lui Dumnezeu şi chipul bunătăţii Sale, fiindcă, este una, toate le poate şi rămânând una cu sine însuşi. Ea toate le înnoieşte şi răspândindu-se prin veacuri în sufletele sfinte. Ea întocmeşte din ele prieteni ai Lui Dumnezeu şi proroci".

înţelepciunea lui Solomon 7:25-28.
"Iată ale Domnului Dumnezeului tău sunt cerurile. Şi Cerurile Cerurilor".
Deuteronom 10:14.
"Cui îi sunt dator ca să-i plătesc, sub cer totul este al Meu".
168
Iov 41:11.
"Dumnezeu este puternic, dar nu respinge pe nimeni. Şi este puternic prin tăria priceperii Lui".
tov 36:5.
"Domnul şi-a aşezat scaunul de domnie în Ceruri şi domnia Lui stăpâneşte peste tot. Binecuvântaţi, pe Domnul, îngeri ai Lui, care sunteţi tari îii putere, care împliniţi poruncile Lui şi care ascultaţi de glasul cuvintelor tuf.
Psalmi **103:19,20.**
"Orice iucru El îl face frum&s la vremea lui, a pus în inima omului chiar şi gândul veşniciei, măcar că omul nu poate cuprinde de ia început până la sfârşit lucrarea pe care a fâfcut-o Dumnezeu. Am ajuns să cunosc că nu este alta fericire pentru ei, decât să se bucure şi să trăiască bine în viaţa lor. Dar şi faptul că un om mănâncă şi bea şi duce un trai buri în mijlocul întregii lui munci, este un dar de la Dumnezeu. Am ajuns la cunoştinţă că tot ce face Dumnezeu dăinuieşte în veci şi la ceea ce face El nu mai este nimic de adăugat şi nimic de scăzut şi că Dumnezeu face aşa pentru ca lumea să aibă teamă (respect) de El".
Eclesiastul **3:11-14.**
"Orice ni se dă buh şi orice dar desăvârşit este de sus, pogorându-se de Ja Tatăl luminilor în care nu este nici o schimbare, nici umbra de mutare. El de bunăvoia Lui ne-a născut prin cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a
făpturii Lui".
Iacov 1:17,18.
"De aceea este scris: Omul dintâi, Adam, a
' fost un suflet viu, al doilea Adartt a fost făcut un
duh dătător de viaţă, dar întâi vine, nu ce este
duhovnicesc, ci ce este firesc. Ce este. duhovnicesc
vine pe urmă, omul dintâi este din pământ,
pământesc, omul al doilea vine din cer. Cum este
I cel pământesc, aşa sunt şi cei pământeşti, cum este
cel ceresc, aşa sunt şi cei cereşti. Şi după cum am
purtat chipul celui pământesc, tot aşa vom purta chipul celui ceresc".
1 Corinteni 15:45-49.
"După ce a vorbit în vechime părinţilor noştri prin prooroci în multe rânduri şi în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârşitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul; pe care l-a pus moştenitor al tuturor lucrurilor, prin care a făcut şi veacurile, El, care este oglindirea slavei Lui şi întipărirea Fiinţei Lui".
Evrei 1:1-3.
"Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu, singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui. Acela I-a făcut cunoscut."
Ioan 1:18.
"Voi fiţi dar desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru Cel Ceresc este desăvârşit."
Matei 5:48.
"Căci propovăduirea noastră nu se întemeiază nici pe rătăcire (eroare), nici pe

necurăţie (dezordine),-nici pe viclenie (şantaj).
1 Tesaloniceni 2:3.
"Mulţumesc lui Cristos Isus, Domnul nostru, care m-a întărit, că m-a socotit vrednic de încredere şi m-a pus în slujba Lui... a împăratului veşniciilor, a nemuritorului, nevăzutului şi singurului Dumnezeu, să fie cinstea şi slava, în vecii vecilor. Amin.
1 Timotei 1:12-17.
.........................*..
Divinitatea este incontestabil o realitate. Democraţia împărăţiei Lui Dumnezeu este o stare de ordine în Univers. Lucrarea sa cucereşte acum şi clădeşte din nou ceea ce a stricat odinioară Diavolul. Viaţa de aici de pe pământ, face acum obiectul de ordine a împărăţiei lui Dumnezeu. Se dă o luptă pentru biruinţa binelui asupra răului, asupra întunericului, acesta al neştiinţei şi a tuturor relelor de pe pământ. Domnul Isus Cristos este Fiul Lui Dumnezeu. Este acea personalitate de rang Divin, "care a străbătut Cerurile". A venit pe această vale

de plângeri să dialogheze cu omul % acesta, considerat şi arătat a fi o mică diviziune de viaţă. Viaţă desprinsă din unitatea sa de origine, adică din Dumnezeu, dar rătăcită pe aceste meleaguri periferice ale împărăţiei Lui Dumnezeu. Domnul Isus Cristos, ca să poată dialoga cu această mică unitate de viaţă, adică cu noi oamenii, s-a făcut asemenea nouă, s-a făcut om pământean, însă în plinătatea Sa de fiinţă spirit, a rămas Dumnezeu. în această calitate a adus oamenilor vestea posibilităţii de salvare spre o pace a armoniei şi a eternităţii, a dăruit omului libertate de conştiinţă şi dreptul său de a avea fiecare o bucăţică de lume, care să fie a lui pentru viaţa sa. Darul acesta însă, niciodată nu se va putea întinde dincolo de acelaşi drept al semenului său.
Aici Domnul Isus Cristos aşează în faţa omului o lege a credinţei, o lege corespondentă pentru toţi oamenii de pe pământ, cu scopul anume de a putea asigura o armonie deplină între om şi semenul său, mobilul de bază fiind dragostea . pentru adevăr, adevărul fiind deci un ghid conducător şi coordonator al vieţii omului spre progres, spre desăvârşire. Aşa cum însuşi Domnul Isus a arătat: "Eu sunt calea, adevărul şi viaţa". în ziua de astăzi foarte mulţi oameni concurează şi doresc să fie părtaşi la una din cele mai adevărate confesiuni religioase, având la bază credinţa în Dumnezeu şi nu ştiu la care să se oprească, nu se pot hotărî pentru care din acestea să opteze. însă partea cea mai dificilă în această alegere este aceea observată din toate timpurile. Omul foarte greu găseşte la îndemână fapte cu care să înceapă o viaţă de credinţă, fie şi prima sau singura credinţă care vine în calea vieţii sale. Domnul Isus Cristos fiind cel mai competent "cuvânt al adevărului". Cuvântul Lui Dumnezeu, oferă şi cel mai potrivit răspuns, Evanghelia Sa. Te rugăm Doamne Isuse, din mila şi bunătatea Ta cea mare, fă ca şi sufletele noastre să fie chiar şi cel mai

neînsemnat obiect purtat de mâna Ta şi aşezat la zidirea Ta cea nouă, a bisericii Tale, pentru veşnicie.
DUHUL SFÂNT
Duhul Sfânt este elementul ideal viu, angrenat în desfăşurarea activităţii Divine. Este întreg poporul Sfânt al îngerilor şi al tuturor slujitorilor Lui Dumnezeu, integraţi în

ordinea activă a Patriei Universale a Lui Dumnezeu.
Căruia dintre îngeri a zis El vreodată: "Tu eşti Fiul Meu"... şi căruia dintre îngeri i-a zis El vreodată: "Şezi la dreapta Mea". Nu sunt oare (îngerii) toţi duhuri trimise să împlinească o slujbă pentru cei ce vor moşteni mântuirea?
Evrei 1:5,13,14.
Binecuvântaţi pe Domnul, îngeri a! Lui, care sunteţi tari în putere, care împliniţi poruncile Lui.
Psalmi 103:20.
Domnul Dumnezeul duhurilor oricărui trup.
Numeri 27:16.
Căci toţi cei ce sunt călăuziţi de Duhul Lui Dumnezeu sunt fiii lui Dumnezeu. Şi voi nu **aţi** primit un duh de robie ca să mai aveţi frică, **ci aţi** primit un duh de înfiere care ne face să **strigăm** "Ava", adică Tată. însuşi Duhul (lui **Dumnezeu)** adevereşte împreună cu duhul nostru, **că dacă** suntem copii, suntem şi moştenitori, moştenitori ai Lui Dumnezeu... De asemenea şi firea **aşteaptă cu** o dorită înfocare descoperirea fiilor **Lui Dumnezeu...** Şi tot astfel şi Duhul **ne** ajută în **slăbiciunea noastră,** căci nu ştim cum trebuie **să ne rugăm. Dar** însuşi Duhul mijloceşte pentru **noi cu suspine negrăite** şi cel ce cercetează inimile **ştie care este năzuinţa** Duhului.
Romani *B:* 14-27.
Vegheaţi **şi rugaţi-vâ ca să nu cădeţi îrj** ispită; duhul este plin **de râvnă, dar trupul este** neputincios.
Marcu 14:36
Luaţi aminte şi veniţi la Mine, ascultaţi şi sufletul vostru (duhul vostru) va trăi, căci Eu voi încheia cu voi un legământ veşnic.
Isaia 55:3.
Proorocii care au prorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ţinta cercetărilor şi căutărilor lor stăruitoare. Ei căutau să vadă ce vreme şi ce împrejurări avea în vedere Duhul Lui Cristos, care era în ei când esteau mai dinainte patimii Lui Cristos şi slava de are aveau să fie urmate. Lor le-a fost descoperit nu pentru ei înşişi, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri, pe care vi le-au vestit acum cei ce-au propovăduit Evanghelia, prin Duhul Sfânt trimis din Cer şi în care chiar îngerii doresc să privească.
1 Petru 1:10-12.
Căci este mai.bine dacă aşa este voia Lui umnezeu. Cristos, de asemenea a suferit odată ntru păcatele noastre. El a fost omorât în trup, ar a înviat în Duh (în Spirit), în care s-a dus să opovaduiasca duhurilor din închisoare, care seseră răzvrătite odinioară, când îndelunga răbdare Lui Dumnezeu, era în aşteptare în zilele lui Noe.
1 Petru 3:17-20.
Căci tocmai în vederea aceasta a fost vestită anghelia şi celor morţi, (duhurilor celor morţi) ntru ca să fie judecaţi ca oameni în trup, dar să trăiască după voia Lui Dumnezeu în Duh.
1 Petru 4:6. Căci noi nu avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, S< împotriva stăpânirilor întunericului acestui veac, împotriva răutăţilor, care sunt în locurile cereşti.
Efeseni 6:12.
Fraţilor, chiar dacă un om ar cădea deodată în /reo greşeală, voi, care sunteţi duhovniceşti (consacraţi cauzei spirituale) să-l ridicaţi cu duhul blândeţii şi ia seama la tine însuţi, ca să nu fi ispitit şi tu.
Galateni 6:1.

Şi mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Cristos Tatăl Slavei să vă dea un duh de înţelepciune şi de descoperire în cunoaşterea Lui şi să vă lumineze

ochii inimii, ca să pricepeţi care este speranţa chemării Lui, care este bogăţia slavei moştenirii Lui în sfinţi.
Evrei 1:17,18.
Căci noi suntem lucrarea Lui şi aflrj fost zidiţi în Isus Cristos, pentru faptele bune pe care Ie-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele... Căci prin El şi unii şi alţii avem intrare la Tatăl într-un duh. Aşa dar, voi nu mai sunteţi nici străini, nici oaspeţi ai casei, ci sunteţi împreună cetăţeni din casa Lui Dumnezeu, fiind zidiţi pe temelia apostolilor şi prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Cristos. Şi pentru El şi voi sunteţi zidiţi împreună ca să fiţi un lăcaş al lui Dumnezeu prin Duhul.
.   '   **Efeseni 2:10-22.**
Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu, care a făcut cerurile şi Ie-a întins, care a întins pământul şi cele după el, care a dat suflare celor care locuiesc şi suflet celor care merg pe el.
Isaia 42:5.
îngăduiţi-vă unii pe alţii în dragoste şi căutaţi să păstraţi unirea Duhului prin legătura păcii.
Efeseni 4:2,6.
Căci cei ce au fost luminaţi şi au gustat harul ceresc şi s-au făcut părtaşi Duhului Sfânt şi au gustat cuvântul cel bun al Lui Dumnezeu şi puterile veacului viitor, şi care totuşi au căzut, este cu neputinţă să fie înnoiţi iarăşi.
Evrei 6:4-6.
Fiţi plini de râvnă cu duhul. Slujiţi Domnului.
Romani 12:11,12.
De aceea vă spun: orice păcat şi orice hulă vor fi iertate oameniolor; dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată. Oricine va vorbi împotriva Fiului Omului, va fi iertat, dar oricine va vorbi
împotriva Duhului Sfânt* nu va fi iertat, nici în veacul acestar nici în cât viitor.   ,
Matei 12:31,32.
"Căci aşa vorbeşte Cel prea Jnajt, a cărui locuinţă este veşnică şi al cărui nume este sfânt. Eu locuiesc în locuri înalte şi în sfinţenie, dar sunt cu omul zdrobit şi smerit, ca să înviorez duhurile smerite şi să îmbărbătez inimile zdrobite. Nu vreau să cert în veci, nici să ţin o mânie necurmată, când înaintea mea cad în leşin duhurile şi sufletele pe care Le-am făcut."
Isaia 57:15,16.
Toate caile omului sunt curate în ochii lui, dar cel ce cercetează duhurile este Domnul, încredinţeazâ-ţi lucrările în mâna Domnului şi îţi vor izbuti planurile. Domnul a făcut toate pentru o ţintă.
Proverbe 16:2,20.
Oare pe Dumnezeu îl vom învăţa minte, pe El care cârmuieşte duhurile Cereşti.
Iov 21:22.
Dacă şi-ar lua Dumnezeu înapoi duhul şi suflarea, tot ce este carne ar pieri deodată şi omul s-ar întoarce în ţărână... Dacă ai pricepe, ascultă lucrul acesta.
Iov 34:14.
.Până nu se întoarce ţărâna în pământ cum a fost şi până nu se întoarce Duhul (spiritul) la Dumnezeu, care l-a dat.
Eclesiastul **12:17.**

Dar de fapt în om duhul, suflarea celui atotputernic dă pricepere, nu vârsta aduce înţelepciune, nu bătrâneţea te face să judeci.
Iov 32:8,9.
Dar duhul spune lămurit că în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credinţă ca să se alipească de duhuri înşelătoare şi de învăţăturile dracilor.
1 Timotei 4:1. Ce bune sfaturi dai tu celui fără pricepere! Ce

belşug de înţelepciune dai tu la iveală! Către cine se îndreaptă cuvintele tale? Şi al cui duh vorbeşte prin tine?
Iov 26:1-4.
Prea iubiţilor, să nu daţi crezare oricărui duh, ci să cercetaţi duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, căci în lume au ieşit mulţi proroci mincinoşi.
1 Ioan 4:1.
Şi priveliştea aceea era aşa de înfricoşătoare încât Moise a zis: "sunt îngrozit şi tremur", ci (căci) v-aţi apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului Celui Sfânt, Ierusalimul Ceresc, de zecile de mii de adunarea de sărbătoare a îngerilor, de biserica celor întâi născuţi, care sunt înscrişi în ceruri de Dumnezeu, judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniţi făcuţi desăvârşiţi, de Isus mijlocitorul legământului celui nou.
Evrei 12:21-24.
Fraţilor, vă mărturisesc că Evanghelia propovăduită de mine nu este de obârşie omenească, pentru că n-am primit-o şi nam învăţat-o de la vreun om ci prin descoperirea Lui Isus Cristos.
Galateni 1:11,12.
Şi mi s-a întâmplat că, după ce m-am întors la Ierusalim, pe când mă rugam în templu, am căzut într-o răpire sufletească.
Faptele apostolilor 22:17.
Cunosc, un om în Cristos, care acum patrusprez': ce ani a fost răpit până la al treilea Cer. (Dacă a fost în trup nu ştiu, dacă a fost fără trup nu ştiu, Dumnezeu ştie.)
2 Corinteni 12:2.
Prin descoperirea Dumnezeiască am luat cunoştinţă de taina aceasta despre care vă scrisei în puţine cuvinte.
Efeseni 3:3.
în ceea ce priveşte darurile duhovniceşti, fraţilor nu voiesc să fiţi în necunostinţă Când eraţi păgâni.
ştiu că vă duceaţi la idolii cei muţi, după cum eraţi călăuziţi. De aceea vă spun că nimeni, dacă vorbeşte prin Duhul Lui Dumnezeu, nu zice "Isus să fie anatema". Şi nimeni nu poate zice "Isus este Domnul" decât prin Duhul Sfânt. Sunt felurite daruri dar este acelaşi Duh, sunt felurite slujbe, dar este acelaşi Domn, sunt felurite lucrări dar este acelaşi Dumnezeu care lucrează totul în toţi şi fiecăruia i se dă arătarea duhului spre folosul altora (binele comun).
1 Corinteni 12:1-7.
Tot aşa şi voi, fiindcă râvniţi după daruri duhovniceşti şi căutaţi să le aveţi din belşug, în vederea zidirii sufleteşti a bisericii... Fiindcă dacă mă rog în altă limbă, duhul meu (spiritul meu) se roagă, dar mintea mea este fără rod... Duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor, căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduielii (al dezordinei), ci al păcii.

1 Corinteni 14:12-33.
în zilele din urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură, feciorii voştri şi fetele voastre vor proroci, tinerii voştri vor avea vedenii şi bătrânii voştri vor avea vise... voi face să se arate semne sus în cer şi minuni jos pe pământ, sânge, foc şi un vârtej de fum, soarele se va preface în întuneric şi luna în sânge, înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare şi strălucită. Atunci oricine va chema numele Domnului va fi mântuit. Să ştie bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn şi Cristos pe acest Isus, pe care L-aţi răstignit... "Fraţilor, ce să facem?" "Pocârti-vă" Ie-a zis Petru şi fiecare din voi să fie botezat în numele Lui Isus Cristos spre iertarea păcatelor voastre, apoi veţi primi darul Duhului Sfânt. Căci făgăduinţa aceasta este pentru voi, pentru copiii voştri şi pentru toţi cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeul nostru.
Faptele apostolilor 2:1-41.
177
(Pavel către Timotei) Te rog fierbinte înaintea Lui Dumnezeu, înaintea Lui fsus Cristos şi înaintea îngerilor aleşi. Să păzeşti aceste lucruri, fără vreun gând mai dinainte, şi să nu faci nimic cu părtinire.
1 Timotei 5:21.
Căci El va porunci îngerilor Săi, să te păzească în toate căile tale.
Psalmi 91:1.
Harul Domnului Isus Cristos să fie cu duhul vostru. Amin.
Filimon 25.
Din cele relatate din Sfânta Evanghelie privind ocrotirea deosebită acordată Duhului Sfânt de către Domnul Dumnezeu, se poate naşte o îndreptăţită întrebare: de ce păcatul împotriva Duhului Sfânt este considerat neiertător prin lege? Suntem înclinaţi să credem că atunci când Lucifer a căutat să dezmembreze unitatea Divină, a comis acelaşi păcat, a păcătuit împotriva Duhului Sfânt, a uneltit şi a dus în eroare, în dezordne, pe acei îngeri care s-au asociat aventurii lui, aventură care s-a soidat cu marea dramă petrecută în trecutul îndepărtat al istoriei Universului, "Războiul din Cer". Această dramă este cunoscută prin Sfânta Evaghelie tuturor oamenilor de pe pământ. (2 Petru 2:4-9). Un înger este un copil al Lui Dumnezeu prin Duhul, prin spiritul său de esenţă Divină, în acelaşi timp el este şi un cetăţean ideal >al Patriei Divine, al Universului Lui Dumnezeu. Pe această cale Spiritul comun, sfânt al acestui Popor, devine persoana a treia a Sfintei Treimi, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Spiritul Sfânt în Dumnezeu devine Personalitate. Apostolul Pavel insistă puţin în această privinţă: "Nu sunt oare **(îngerii)** toţi duhuri slujitoate, trimise să împlinească o slujbă". în sfatul către Timotei spune: "Te rog fierbinte înaintea Lui Dumnezeu, înaintea lui Isus Cristos şi înaintea îngerilor aleşi". în acest ultim pasaj, Pavel nu avea în vedere "Pădurea" ci copacii. Deci Poporul Sfânt, care formează unitatea Duhului
178
Sfânt, de asemenea, natura cerească, prin **cart** Dumnezeu a dat fiinţă, a dat viaţă şi, putere de mobilitate tuturor îngerilor Săi lucrători. Şi la noi p« pământ sunt unele popoare organizate cu un început de democraţie, unde conducerea ţării apără prin lege pe cetăţeanul simplu, împotriva celor răi. Vei putea să insulţi pe preşedintele ţării respective şi nimeni nu te va lua în seamă. Acesta, fiind autoritatea supremă în stat, nu coboară să se

asemuiască cu cineva care este aproape nimeni, însă când te vei lovi de cetăţeanul simplu, vei suferi rigorile legii. Cu atât mai mult Dumnezeu, care veghează asupra unităţii întregului Univers. Atunci când vei căuta să duci în eroare prin iscusinţa ta satanică pe creştinul consacrat prin credinţă şi sfinţit prin iubirea sa faţă de comunitatea în care trăieşte, faţă de semenul său, atunci cu siguranţă Dumnezeu alege şi apără ! partea Sa, apără pe copii Săi. Te rugăm Doamne, i dă-ne putere de discernământ, să nu cădem în .astfel de ispite şi ne apărăm de uneltirile celui rău, ' cât vom trăi pe acest pământ.

CĂDEREA SPIRITULUI ÎN PĂCATUL NEASCULTĂRII - "RĂZBOIUL DIN CER"

"Am văzut pe Satana căzând ca un "fulger din **I**

Luca 10:18.

"Şi în cer s-a făcut un război. Mîhail şi îngerii săi s-au luptat cu balaurul şi balaurul cu îngerii Lui s-au luptat cu ei, dar n-au putut birui şi locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Şi balaurul cel mare, Şarpele, cel numit Diavolul şi Satana, acela care înşeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ şi împreună cu el au fost. aruncaţi şi îngerii lui."

Âpocalipsa **12:7-11.**

"Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu, ajunseşi la

179

adânc, sunt cunoscute minuniJe Tale în întuneric şi draptgtea Ta în ţara uitării".

Psalmi 88:4-12.

"Şi totuşi ziceau Lui Dumnezeu: Pleacă de la noi, nu voim să cunoaştem căile Tale. Ce este cel Atotputernic, ca să-i slujim".

Iov 21:14,15.

"Ei ziceau Lui Dumnezeu: Pleacă de la noi, pe ne poate face cel Atotputernic?"

Iov 22:17.

"Uită-te spre ceruri şi priveşte... Dacă păcătuieşti, ce rău îi faci Lui? şi când păcatele ţi se înmulţesc, ce-i faci Lui? Dacă eşti drept, ce-i dai Lui? Ce primeşte El din mâna ta? Răutatea ta nu poate vătăma decât semenului tău, dreptatea ta nu foloseşte decât fiului omului."

Iov 35:5-8.

"întoarceţi-vă copii răzvrătiţi şi vă voi ierta."

Ieremia 3:22.

"Doresc eu moartea păcătosului? zice Dumnezeu Domnul. Nu doresc, ci mai degrabă ca el să se întoarcă de pe căile lui şi să trăiască."

Ezechiel **18:23.**

"O, de-ar lăuda oamenii pe Dumnezeu pentru bunătatea Lui şi pentru minunile Lui faţă de fiii oamenilor. Căci El a potolit setea sufletului însetat şi a umplut de bunătăţi sufletul flămând. Cei ce şedeau în întuneric în umbra morţii, trăiau legaţi în ticăloşie şi în fiare, pentru că se răzvrătiseră împtriva cuvintelor Lui Dumnezeu, pentru că nesocotiseră sfatul Celui Prea înalt. El Ie-a smerit inima prin suferinţă, au căzut şi nimeni nu i-a ajutat atunci în strâmtoarea lor, au strigat către Domnul şi El i-a izbăvit din necazurile lor. I-a scos din întuneric şi din umbra morţii şi Ie-a rupt legăturile... Nebunii, prin purtarea lor vinovată şi prin nelegiuirile lor ajunseseră nenorociţi... Cine este înţelept să ia seama la

aceste lucruri, să fie cu luare aminte la bunătăţile Domnului ..
Psalmi 107:8-43.
182
"Ferice de poporul al **cărui** Dumnezeu este
Domnul."
Psalmi 33:12.
"Căci nici un om viu nu este fără prihană înaintea Ta... învaţă-mă să fac voia Ta, căci Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul cel bun să mă călăuzească pe calea cea dreaptă".
Psalmi 143:2-10.
După cum aţi putut observa, spiritele care s-au răzvrătit odinioară împotriva Lui Dumnezeu, cu-[noşteau foarte bine pe Dumnezeu. "Ce ne poate face pumnezu?" Acesta este de fapt portretul omului : de astăzi, care "de Dumnezeu nu are frică şi de oa-i meni nu are ruşine". Acest tip de om nu are la ba-! za necredinţei lui o motivaţie de ordin ştiinţific, ci doreşte fericirea sa prin mijloace acceptate doar de propria sa părere despre lume şi viaţă. De aceea Dumnezeu, în prima poruncă a Evangheliei sale spune: "Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu toată puterea cugetului tău" şi a doua poruncă, care este tot atât de mare ca şi prima: "Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi". Condiţia iubirii este deci deosebit de clară. Dumnezeu se instituie părinte şi stăpân al omului, al spiritului nostru, fiindcă necesitatea de ordine din societatea omenească p cere. De asemenea El este de drept şi părintele spiritului nostru, elementul in i care este constituită fiinţa noastră spirituală, este acelaşi cu elementul fiinţei Lui Dumnezeu. De aceea se spune: "tatăl nostru care eşti în ceruri".

PLANUL DIVIN PENTRU RECONSIDERAREA SUFLETELOR CĂZUTE ÎN PĂCATUL NEASCULTĂRII "VIA DOMNULUI"

"Nu te teme, Pământule, ci bucură-te şl
183

veseleşte-te, căci Domnul face lucruri mari."
Ioel 2:21.
"El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului şi ne-a strămutat în împărăţia Fiului dragostea Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui iertarea păcatelor. El este chipul Dumnezeului Celui nevăzut, Cel dintâi născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în cer şi pe pământ, cele văzute şi cele nevăzute."
Coloseni 1:13-16.
"Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce şedea pe scaunul de domnie o carte scrisă pe dinlăuntru şi pe dinafară şi pe dinapoi, pecetluită cu şapte peceţi şi am văzut un înger puternic, care striga cu glas tare: "Cine este vrednic să deschid cartea şi să rupă peceţile". Şi nu se găsea nimeni, nici în Cer, nici pe Pământ, care să poată deschide cartea, nici să se uite în ea. Şi am plâns mult, pentru că nimeni nu fusese vrednic să deschidă cartea şi să se uite în ea. Şi unul dintre bătrâni mi-a zis: "Nu mai plânge, iată că Leul din

seminţia lui Iuda, rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea cu cele şapte peceţi ale ei."
Apocalipsa 5:1-10.
"Eu Domnul te-am chemat ca să dai mântuire şi te voi lua de mână, te voi păzi şi te voi pune ca legământ al poporului, ca să fi lumina neamurilor, să deschizi ochii orbilor, să scoţi din temniţă pe cei legaţi şi din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric. Eu sunt Domnul, acesta este numele Meu."
Isaia 42:6-8.
"El îi urmăreşte, merge în pace pe un drum pe care n-a mai călcat niciodată cu picioarele Lui. Cine a făcut şi a împlinit aceste lucruri? Acela care a chemat neamurile de la început. Eu Domnul cel dintâi şi acelaşi până în cele din urmă veacuri."
Isaia **41:3,4.**
"Spuneţi-le şi aduceţi-i încoace ca să se sfătuiască unii cu alţii. Cine a prorocit aceste lucruri

de la început şi le-a vestit de mult? Oare nu Eu, Domnul? Nu este alt Dumnezeu decât Mine, Eu sunt singurul Dumnezeu drept şi mântuitor, alt Dumnezeu afară de mine nu este. întoarceţi-vă la Mine şi veţi fi mântuiţi toţi cei ce sunteţi la marginile pământului, căci eu sunt Dumnezeu şi nu altul."
Isaia **45:21,22.**
"Cuget adânc în adâncul inimii mele, îmi cade duhul (sufletul) pe gânduri şi zic: "Va lepăda Domnul pentru totdeauna? Şi nu va mai fi El binevoitor?... Care Dumnezeu este mare ca Dumnezeul nostru? Tu eşti Dumnezeul care face minuni."
Psalmi 77:6,7,13,14.
"Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică."
Ioan 3:16.
"Dumnezeu a făcut pe om după chipul său. L-a făcut după chipul Lui Dumnezeu (spirit viu), parte bărbătească şi parte* femeiască i-a făcut."
• **Geneza 1:27.**
"Duhul (spiritul) pe care L-a pus Dumnezeu să locuiască în noi, ne vrea cu gelozie pentru Sine."
Iacov 4:5.
"A pus în inima lor, chiar şi gândul veşniciei, măcar că omul nu poate cuprinde de la început până la sfârşit lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu."
Eclesiastul **3:11.**
"Din întâmplare am ajuns să fim aşa cum suntem? şi după viaţa aceasta vom

fi ca şi cum n-am fi fost niciodată... acestea sunt gândurile lor, dar ei se amăgesc. Ei nu cunosc tainele punerii la cale ale Lui Dumnezeu, ei n-au speranţa în răsplata sfinţeniei şi nu cred că sufletele curate vor avea cununa lor.",

înţelepciunea lui Solomon

"Ah! De ar vrea Dumnezeu să vorbească, de şi-ar deschide buzele să-ţi răspundă, de ţi-ar

185

descoperi tainele înţelepciunii Lui, ale înţelepciunii Lui nemărginite. Poţi spune tu că poţi pătrunde adâncurile Lui Dumnezeu, că poţi ajunge la cunoştinţa desăvârşită a celui Atotputernic?"

Iov 11:5-7.

"Un om a sădit o vie, a arendat-o unor vieri şi a plecat într-o altă ţară, pentru o vreme îndelungată...

Luca 20:9-18.

"Preaiubitul meu avea o vie pe o câmpie foarte mănoasă, i-a săpat pmântul, l-a curăţit de pietre şi a sădit în el viţele cele mai. alese... apoi trăgea pădejde că are să facă struguri buni, dar a făcut struguri sălbateci. "Acum dar, zice Domnul, judecaţi voi între mine şi via Mea,ce aş mai fi putut face viei Mele şi nu i-am făcut. Pentru ce a făcut ea struguri sălbateci, când eu mă aşteptam să facă struguri buni."

Isaia 5:1-7. şi Isaia 27:2-5.

"Nu ţi-ai făcut tu singur lucrul acesta, pentru ce ai părăsit pe Domnul Dumnezeul tău, când te îndrepta pe calea cea bună?... Tu singur te pedepseşti cu răutatea ta şi tu singur te loveşti cu necredinciosia ta. Şi vei şti, şi vei vedea ce rău şi amar este să părăseşti pe Domnul Dumnezeul tău... Te sădisem ca o vie minunată de cel mai bun soi. Cum ţe-ai schimbat şi te-ai prefăcut într-o coardă de viţă sălbatecă."

Ieremia 2:17-21.

"Scoală-te, luminează-te, căci lumina ta şi slava Domnului răsare peste tine, căci iată, întunericul acoperă pământul... Şi vei şti astfel că Eu sunt Domnul Mântuitorul tău... Nu soarele îţi va mai sluji ca lumină ziua, nici luna nu te va mai lumina cu lumina ei, ci Domnul va fi lumina ta."

isaia 60:1,2,16-19.

"Ferice de cei ce îşi pun tăria în tine, în a căror inimă locuieşte încrederea. Când străbat

186

aceştia Valea plângerii, o prefac într-un loc plin de izvoare şi ploaia timpurie o acoperă cu binecuvântări. Ei merg din putere în putere şi se înfăţişează înaintea Lui Dumnezeu în Sion."

Psalmi 84:5-7.

"Şi a visat (Iacov) o scară rezemată de pământ, al cărei vârf ajungea până la Cer. îngerii Lui Dumnezeu se suiau şi se pogorau pe scara aceia şi Domnul stătea deasupra ei şi zicea: "Eu sunt Domnul Dumnezeul tatălui tău Avram şi Dumnezeul lui Isac. Pământul pe care eşti culcat ţi-l voi da ţie şi seminţiei tale. Sămânţa ta va fi ca pulberea pământului. Te vei întinde la apus şi la răsărit, la miazănoapte şi la miazăzi, şi toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine şi în sămânţa ta."

Geneza 28:12-14.

"Doamne Tu mi-ai ridicat sufletul din locuinţa morţilor. Doamne Dumnezeule,

eu pururea Te voi lăuda."
Psalmi 31:3,12.
"Nu opri o inefacere celui ce are nevoie de ea, când poţi să o faci."
Proverbe 3:27.
"Căci bunătate voiesc, nu jertfe şi cunoştinţă de Dumnezeu mai mult decât arderi de tot."
Osea 6:6.
"Păzeşte piciorul Când intri în casa Lui Dumnezeu şi apropiete mai bine să asculţi decât să aduci jertfa nebunilor, căci ei nu ştiu că fac rău cu aceasta."
Eclesastul 5:1.
"îl voi întâmpina oare cu arderi de tot, cu viţei de un an? Dar primeşte Domnul oare mii de berbeci sau zeci de mii de râuri de untdelemn? Să dau eu pentru frădelegile mele pe întâiul meu născut, rodul trupului meu pentru păcatul sufletului meu. "Ţi s-a arătat, omule, ce este bine şi ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubeşti mila şl

să umbli smerit cu Dumnezeul tău."
Mica 6:6-8.
"Un om avea doi fii, cel mai tânăr a zis tatălui său "Tată, dă-mi partea de avere ce mi se cuvine" şi tatăl le-a împărţit averea. Nu după multe zile fiul cel mai tânăr a strâns totul şi a plecat într-o altă ţară unde şi-a risipit averea, ducând o viaţă destrăbălată. După ce a cheltuit totul a venit o foamete mare în ţara aceea şi el a început să ducă lipsă.. Şi-a venit în fire şi a zis: "Câţi argaţi ai tatălui meu au belşug de pâine, iar eu mor de foame aici. Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu şi voi zice: "Tată, am păcătuit împotriva Cerului şi împotriva ta... şi nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău"... Căci acest fiu al meu era mort şi a înviat, era pierdut şi a fost găsit..."
Luca 15:11-32.
"Iată spre. cine îmi îndrept privirile, spre cel ce suferă şi are duhul mâhnit."
Isaia 66:2.
"Trudă mare a fost hărăzită fiecărui om şi jug greu peste fiii lui Adam, din ziua ieşirii din pântecele mamei lor până în ziua întoarcerii la mama tuturor."
Sirah 40:1-12.
"Ca ei să caute pe Dumnezeu şi să se silească să-l găsească bâjbâind, măcar că nu este departe de fiecare dintre noi, căci în El avem viaţa, mişcarea şi fiinţa."
Faptele apostolilor 17:27,28.
"împrieteneşte-te cu Dumnezeu şi vei avea pace, te vei bucura astfel iarăşi de fericire. Primeşte învăţătură din gura Lui şi pune la inimă cuvintele Lui şi vei fi aşezat iarăşi la locul tău, dacă te vei întoarce la cel atotputernic şi dacă depărtezi fărădelegea din cortul tău. Aruncă dar aurul în ţărână şi atunci Cel atotputernic va fi aurul tău."
Iov 22:21-25.
"El face să împărătească pacea în ţinuturile înalte."
Iov 25:2.

"Aşa că putem zice plini de încredere: Domnul este ajutorul meu."
Evrei 13:6.
"Vei fi aşezat iarăşi la locul tău dacă te vei întoarce la cel Atotputernic".

Aceasta este marea taină a vieţii omului pe care el o înţelege aşa de greu. Aceasta este şi cauza tuturor lucrărilor efectuate de Cer, la adresa omului pământean. De asemenea Domnul Isus Cristos vine aici pe Terra să facă cunoscut planul lui Dumnezeu de reconsiderare, de mântuire a neamului omenesc care începe cu actul de graţiere acordat spiritului, ce a fost implicat în acea avalanşă de rebeliune împotriva lui Dumnezeu. Această chemare din întuneric este o dovadă izvorâtă din dragoste şi milă, unde Domnul Işus Cristos are meritul de resect din partea noastră, fiindcă el este omul Dumnezeu, care â coborât din Divinitate. "A străbătut Cerurile". Este omul care, în calitate de ftu al lui Dumnezeu, a luat în mâna Sa în mod voluntar partea lucrativă a mântuirii neamului omenesc. Te rugăm Doamne, fă ca lumina puterii Tale de bunătate să trezească în fiinţele noastre I momentul fericit a1 naşterii noastre. Şi prin Domnul Isus ai întins o mână spre noi şi ne chemi acasă, în casa Ta de pace, cea veşnică.

t DOMNUL ISUS CRISTOS, TRIMIS AL CASEI DIVINE, ÎN CALITATE DE FIU AL LUI DUMNEZEU, SI LUCRAREA SA DE ORDINE, FĂCUTA PRIN POPORUL EVREU, ÎNAINTE DE VENIREA SA CA PERSOANĂ FIZICA PE PĂMÂNT

"Eu am vorbit proorocilor, am dat o mulţime de

vedenii şi am spus pilde prin proroci."
Osea 12:10.
"Şi toţi au băut aceeaşi băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei şi stânca era Cristqs."
1 Corinteni **10:4.**
"Apropiaţi-vă de Mine şi ascultaţi, de la început n-am vorbit în ascuns de la obârşia acestor lucruri am fost de faţă şi acum Domnul Dumnezeu M-a trimis cu Duhul Său. Aşa vorbeşte Dumnezeu, răscumpărătorul tău, sfântul lui Israel. Eu Domnul Dumnezeu te învăţ ce este de folos şi te călăuzesc pe calea pe care trebuie să mergi."
Isaia 48:16,17.
"Voi sunteţi martorii Mei, zice Domnul, voi şi robul Meu pe care L-am ales, ca să ştiţi, ca sa mă credeţi şi să înţelegeţi. "Eu sunt", înainte de Mine n-a fost făcut nici un Dumnezeu şi după Mine nu va fi. Eu sunt Domnul şi afară de Mine nu este nici un Mântuitor. Eu am vorbit, am mântuit, am prorocit, nu sunt străin între voi,voi sunteţi martori, zice Domnul."
Isaia 43:10-12.
"Să ascund Eu oare de Avram ce am să fac, căci Avram va ajunge negreşit un neam puternic şi în el vor fi binecuvântate toate neamurile pământului... Căci eu îl cunosc şi ştiu că are să poruncească fiilor lui şi casei lui după el să ţină calea Domnului, făcând ce este drept şi bine."
Geneza 18:17-19.
"Iată legământul Meu, pe care-l fac cu tine: vei fi tatăl multor neamuri, te vei înmulţi nespus de mult, voi face din tine neamuri întregi şi din tine vor ieşi împăraţi, voi pune legământul Meu între Mine şi tine şi sământa ta după tine,

din neam în neam, acesta va fi legământul veşnic, în puterea căruia Eu voi fi Dumnezeul tău şi al seminţiei tale după tine."
Geneza 17:4-7.
"Şi poruncile acestea pe care ţi le dau astăzi să le ai în inima ta, să le întipăreşti în mintea
180

copiilor tăi şi să vorbeşti de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca şi când te vei scula."
Deuteronom 6:6,7.
"Ia aminte spre Mine dar, poporul Meu, pleacă urechea spre Mine, neamul Meu. Căci din Mine va ■eşl legea şi voi pune legea Mea,"
Isaia 51:4.
*Pi-va omul fără vină înaintea Luî Dumnezeu? Fi-va el curat înaintea Celui ce l-a făcut? Dacă n-are încredere Dumnezeu nici în slujitorii Săi, dacă găseşte El greşeli chiar la îngerii Săi, cu atât mai mult la «iei ce locuiesc în case de lut, care îşi trag obârşia din ţărână."
Iov 4:17-19.
mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, î; ct nelegiuirile voastre pun un zid de despărţire între voi şi Dumnezeul vostru... Ei nu cunosc caiea păcii şi îri căile lor nu este dreptate, apucă pe cărări sucite, oricine umblă pe ete nu cunoaşte pacea. De aceea hotărârea de izbăvire este departe de noi şi mântuirea nu ne ajunge... Şi umblam în negură, bâjbâim ca nişte orbi de-a lungul unui zid, ca cei ce ri-au ochi."
Isaia 59:1-10.
"Eu, Eclesiastul am fost împărat în Ierusalim, mi-am pus inima să cercetez şi să adâncesc cu înţelepciune, tot ce se întâmplă sub ceruri şi iată o îndeletnicire de trudă la care supune Dumnezeu pe fiii oamenilor, am văzut tot ce se face sub soare şi iată că fotul este deşertăciune şi goană după vânt. Ce este strâmb nu se poate îndrepta şi ce lipseşte nu poate fi trecut la număr."
Eclesiastul 1:12-15.
"Calea dreptului este neprihănirea (calea spre perfecţiune) Ţu care eşti Desăvârşit, netezeşti cărarea dreptului, de aceea Te aşteptăm Doamne... Căci, când se împlinesc judecăţile Tale pe pământ,
191
locuitorii Lumii învaţă dreptatea. Dacă ierţi pe cel rău, el totuşi nu învaţă neprihanirea (calea adevărului). Se dedă la râu în ţara în care domneşte desăvârşirea şi nu caută măreţia Domnului."
Isaia 26:7-10.
"Căci ştiu că nelegiuirile voastre sunt multe şi că păcatele voastre sunt fără număr, asupriţi pe cel drept, luaţi mită şi călcaţi în picioare la poarta cetăţii dreptul săracilor. De aceea, în vremuri ca acestea, înţeleptul trebuie să tacă, căci sunt vremuri grele."
Amos 5:12,13.
"iubiţi dreptatea judecători al pământului, judecaţi drept despre Domnul şi căutaţi-L cu inima smerită... Căci Dumnezeu nu a făcut moartea şi nu se bucură de pieirea celor vii..."
înţelepciunea lui Solomon 1:1,13-15. "Şi nimănui n-a poruncit să lucreze păgâneşte şi nimănui n-a dat .libertate să pacătuiască."
Sirah 15:20.

"Nebunul zice în inima lui "Nu este Dumnezeu". S-au stricat oamenii, fac fapte urâte, nu este nici unul care să facă binele."
Psalmi 14:1.
"Le-am dat legile Mele şi le-am făcut cunoscut poruncile Mele, pe care trebuie să le împlinească omul ca să trăiască prin ele."
Ezechiel 20:11.
"Nu lua seama la nimeni când este vorba de paguba sufletului tău şi să nu te ruşinezi pentru pierderea ta. Nu te supune omului nebun • şi nu măguli faţa celui puternic, până la moarte luptă-te pentru adevăr şi Dumnezeu se va lupta pentru tine."
Sirah 4:24-30.
"Când străinul care nu este din poporul tău Israel, va veni dintr-o ţară îndepărtată, din pricina numelui Tău celui mare, când va veni să se roage în casa aceasta, ascultă-t din ceruri, din locul locuinţei Tale şi dă-i străinului aceluia tot ce-ţi va cere, pentru ca[x] toate popoarele pământului sâ

cunoască numşle Tău."
2 Cronici 6:32,33.
"Dacă poporul Meu, peste care este chemat numele Meu se va smeri, se va ruga şi va căuta faţa Mea şi se va abate de la căile lui rele, îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul şi-i voi tămădui ţara. Ochii Mei vor fi deschişi de acum şi urechile Mele vor fi cu luare aminte la rugăciunea făcută în locul acesta. Aleg acum şi sfinţesc casa aceasta, pentru ca numele Meu să locuiască în ea pe vecie şi voi avea totdeauna ochii şi inima Mea acolo."
2 Cronici 7:14-16.
"Căci numai dacă vă veţi îndrepta căile şi faptele, dacă veţi înfăptui dreptatea unii faţă de alţii: "Este casa aceasta peste care este chemat numele Meu o peşteră de tâlhari înaintea voastră?"
Ieremia 7:5,11.
"Veniţi să ne alipim de Domnul pentru legământ veşnic, ca să nu fie uitat niciodată - Poporul Meu era o turmă de oi pierdute, păstorii lor îi rătăceau, îi făceau sâ cutreiere munţii, treceau de pe munţi pe dealuri, uitându-şi staulul."
Ieremia 50:56.
"Dacă un străin vine să locuiască împreună cu voi în ţara voastră, să nu-l asupriţi. Să vă purtaţi cu străinul care locuieşte între voi ca şi cu un băştinaş din mijlocul vostru, să-l iubiţi ca pe voi înşivă.
Leviticul 19:33.34.
"Nu chinui pe robul care munceşte cinstit,,nici pe simbriaşui care îşi pune tot sufletul. Pe robul înţelept să-l iubeşti şi să-l lipseşti pe el în libertate."
Sirah 7:21,22.
"în adevăr în Legea lui Moise stă scris: Să nu legi gura boului care treieră grâul."
1 Cronici 9:9,10. "Căci sfatul este o candelă, învăţătura o **fuminâ."**
Proverbe 6:23.
"Tu ai dat poruncile tale ca să fie păzite cu

sfinţenie... Deschide-mi ochii ca să văd lucrurile minunate ale legii Tale... Aleg calea adevărului pun legile tale sub ochii mei... Abate-mi ochii de la vederea lucrurilor deşarte... Descoperirea cuvintelor Tale dau lumină... Tu îţi întemeiezi învăţăturile Tale pe dreptate... Dreptatea Ta este o dreptate veşnică şi legea

Ta este adevărul. De multă vreme **ştiu** din învăţăturile Tale că Le-ai aşezat pentru totdeauna... Să-mi trăiască sufletul şi să te laude."
Psalmi 119:4-175.
"Pentru cel înţelept cărarea vieţii duce în sus."
Proverbe 15:24.
"încredinţează-ţi lucrările în mâna Domnului şi îţi vor izbuti planurile. Domnul a făcut toate pentru o ţintă."
Proverbe 16:2,6.
"Căci buzele preotului trebuie să păzească ştiinţa şi din gura lui se aşteaptă învăţătură, pentru că el este un .sol al Domnului oştirilor."
Maleahi 2:7.
"Ca să te înveţe că omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice lucru care iese din gura Lui Dumnezeu trăieşte omul... Recunoaşte dar în inima ta că Domnul Dumnezeul tău te mustră, cum mustră un om pe copilul lui."
Deuteronom 8:3,5.
"Fiule, dacă vei primi cuvintele Mele, dacă vei păstra cu tine învăţăturile Mele, dacă vei lua aminte la înţelepciune şi dacă-ţi vei pleca inima la pricepere, dacă vei cere înţelepciune şi dacă te vei ruga pentru pricepere, dacă o vei căuta "ca argintul şi vei umbla după ea ca după o comoară, atunci vei înţelege frica (respectul) de Domnul şi vei găsi cunoştinţa la Dumnezeu."
Proverbe 2:1-5.
"Şase zile să lucrezi, iar în ziua a şaptea să te odihneşti, chiar în vremea aratului şi seceratului."
Exodul 34:21.
"Ţine ziua de odihnă, ca să o sfinţeşti, cum ţi-

a poruncit Domnul Dumnezeul Tău. Şase zile să lucrezi şi să-ţi faci toate treburile. Dar ziua a şaptea este ziua de odihnă a Domnului Dumnezeului tău, să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici boul tău, nici măgarul tău, nici vreunul din dobitoacele tale, nici străinul care este în locurile tale, pentru ca şi robul şi roaba ta să se odihnească întocmai ca tine."
Deuteronom 5:12-14.
"Ltraţi seama în sufletele voastre să nu purtaţi nici o povară în ziua sabatului."
Ieremia 17:21.
"Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, umblaţi întocmai după rânduielile Mele, păstraţi poruncile Mele şi împliniţi-le, sfinţi-ţi sabatele Mele, căci ele sunt un semn între Mine şi voi şi să ştiţi că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru."
Ezechiel 20:19,20.
"Acum fiul omului, te-am pus străjer pentru casa lui Israel, tu trebuie să afli cuvântul care iese din gura Mea şi să-i înştiinţezi din partea Mea."
Ezechiel 33:7.
"Iată legile şi poruncile pe care să le păziţi şi să te împliniţi cât veţi trăi... Să dărâmaţi chipurile cioplite ale Dumnezeilor lor şi să faceţi să le piară numele din locurile lor. Voi să nu faceţi aşa faţă de Dumnezeul vostru, ci să-l căutaţi în lăcaşul Lui."
Deuteronom 12:1-5. "Cele zece porunci..."
Exodul 20:1-17.
"Fi tălmaciul poporului înaintea Lui Dumnezeu... Alege din tot poporul oameni destoinici, temătorj de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmaşi al lăcomiei."

Exodul **18:17-22.**
"Planurile nu izbutesc când lipseşte o adunare i care să chibzuiască, dar izbutesc când sunt o mulţime de sfetnici."
195
Proverbe 15:22.
"Fiindcă pe pământ nu este nici un om fără prihană (perfect), toate acestea le-âm cercetat cu înţelepciune şi am zis: mă voi înţelepţii!, dar înţelepciunea a rămas departe de mine, cu mult mai departe decât era mai înainte şi ce adâncă?"
Eclesiastul 7:20,23,24.
"Nebunului nu-i este de învăţătură, ci vrea să arate ce ştie el."
Proverbe 18:2.
"O, de-aţi fi tăcut, ce înţelepciune aţi fi arătat."
Iov 1:5.
"Lipsa de ştiinţă este o pagubă pentru cineva."
Proverbe "11:14.
"Vai de cei ce numesc răul bine şi binele rău şi spun că întunericul este lumină şi lumina este întuneric, cari dau amărăciunea în loc de dulceaţă şi dulceaţa în loc de amărăciune."
Isaia 5:20.
"Căci dacă vei umbla după adevăr vei avea spor în toate lucrurile tale, ca toţi ce umblă după adevăr."
"Fobii 4:6. "îndrăzniţi fiilor, strigaţi către Dumnezeu."
Baruri 4:21.
"încredinţează-ţi soarta în mâna Domnului, încrede-te în El şi El va lucra. Domnul întăreşte paşii omului când îi place calea sa"
Psalmi 37:14,15.
"lată că toate sufletele sunt ale Mele. După cum sufletul fiului este ât Meu, tot aşa şi sufletul tatălui este al Meu. Sufletul care păcătuieşte, acela va muri... Dar dacă cel rău se întoarce de fa toate păcatele pe care le-a săvârşit şi păzeşte toate legile Mele şi face ce este drept şi plăcut, va trăi negreşit, nu va muri,"
Ezechiel 18:4,21.
"Eu, zice Domnul, te voi învăţa şi-ţi voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui şi voi
196
avea privirea îndreptată asupra ta."
Psalmi 32:8.
"Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-şi descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci."
Amos 3:7.
"Poate vei spune în inima ta: cum vom cunoaşte cuvântul pe care mi-l va spune Domnul? Când ceea ce spune prorocul acela în numele Domnului nu va avea loc şi nu se va întâmpla."
Deuteronom 18:21,22.
"Puneţi-mă astfel la încercare - zice Domnul oştirilor şi veţi vedea dacă nu voi deschide zăgazurile Cerurilor şi dacă nu voi turna peste voi *i* belşug de binecuvântări."
Maleahi 3:10.
"Aşa vorbeşte Domnul, ce nelegiuire au găsit părinţii voştri în Mine, de s-au depărtat de Mine şi au mers după nimicuri şi au ajuns ei înşuşi de nimic."

Ieremia 2:5.
"Un fiu cinsteşte pe tatăl său şi o slugă pe stăpânul său, dacă sunt tată, unde este cinstea care f Mi se cuvine, dacă sunt stăpân unde este teama (respectul) faţă de Mine."
Maleahi 1:6.
"Iată că tu eşti pentru ei ca un cântăreţ plăcut, ca un glas frumos şi iscusit la cântare pe coarde. J,Ei îţi ascultă cuvintele, dar nu le împlinesc deloc."
Ezechiel 33:32.
"Să ne temem de Domnul Dumnezeul nostru îă-l respectăm), care ne dă ploaie la vreme, ploaie [timpurie şi târzie şi ne păstrează timpul hotărât pentru seceriş. Din pricina nelegiuirilor noastre n-au , loc aceste orânduieli păcatele voastre vă lipsesc de ***i***ceste bunătăţi."
Ieremia 5:24,25.
"Oare va răsturna Dumnezeu "Dreptul", va răsturna cel atotputernic "Dreptatea".
Iov 8:3. "Dreptatea să curgă ca o apă curgătoare şi

heprihănirea ca un pârâu care nu seacă niciodată."
Amos 5:24.
"Fiecare să spună aproapelui său adevărul, judecaţi în părţile voastre după adevăr şi în vederea păcii, niciunul să nu gândească în inima lui rău împotriva aproapelui său."
Zaharia 8:16,17.
"Spălaţi-vă deci şi curăţiţi-vă, luaţi dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-aţi făcut, încetaţi să mai faceţi răul, învăţaţi-vă să faceţi binele, căutaţi dreptatea."
Isaia 1:16,17.
"Care este omul care îşi doreşte pierderea sa, acum fireşte nu putem vedea lumina soarelui care străluceşte în dosul norilor, dar va trece un vânt şi-l va curaţi."
Iov 37:21.
"Du-te dar de mănâncă-ţi pâinea cu bucurie şi-ţi bea cu inimă bună vinul, căci demult a găsit Dumnezeu plăcerea în ce faci tu acum. Hainele să-ţi fie albe în orice vreme şi untdelemnul să nu-ţi lipsească de pe cap, gustă viaţa cu nevasta pe care o iubeşti, în tot timpul vieţii tale deşarte, pe care ţi-a dat-o Dumnezeu."
Eclesiastul 9:7-9.
"Să te bucuri înaintea Domnului Dumnezeului tău, în locul pe care-L va alege Domnul Dumnezeul tău, ca să locuiască numele Lui acolo, tu, fiul tău şi fiica ta..."
Deuteronom 16:11.
"Să-i dau socoteală de toţi paşii mei, să mă apropii de El ca un domn (însă) dacă pământul meu strigă împotriva mea şi dacă brazdele lui varsă lacrimi, dacă i-am mâncat roadă fără s-o fi plătit, şi dacă am întristat sufletul vechilor lui stăpâni."
Iov 31:37-39.
"Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va putea ridica până la lăcaşul Lui cel sfânt. Cel ce are mâinile nevinovate şi inima curată, acela va căpăta binecuvântarea Domnului, starea

după voia Lui, dată de Dumnezeul mântuirii Lui."
Psalmi 24:3-5.
"Ai dat celor ce se tem de Tine un steag (credinţa) ca să-l înalţe spre biruinţa adevărului."
Psalmi 60:4.
"Omul se naşte ca să sufere (să lupte) după cum scânteia se naşte ca să zboare. Eu aş alerga la Dumnezeu. Lui Dumnezeu i-aş spune necazul meu, ferice de omul pe care îl ceartă Dumnezeu."
Iov 5:7,8.
"Dumnezeu vorbeşte însă când într-un fel, când într-alt fel, dar omul nu ia seama. El vorbeşte prin vise, prin vedenii de noapte, când oamenii sunt cufundaţi înti>un somn adânc, când dorm în patul lor. Atunci El le dă înştiinţări şi le întipăreşte învăţăturile Lui, ca sâ* abată pe om de la rău şi să-l ferească de mândrie ca să-i păzească sufletul de groapă şi viaţa *xie* loviturile săbiei şi prin durere este mustrat omul în culcuşul lui, când o luptă necurmată îi, frământă oasele, atunci îi este greaţă de pâine, chiar şi de bucatele cele mai alese... Dar dacă se găseşte un înger mijlocitor pentru el, unul din miile acelea care vestesc omului calea pe care trebuie s-o urmeze. Dumnezeu se îndură de el şi zice îngerului: Izbăveşte-l ca să nu se coboare în groapă, am găsit pentru e1 un preţ de răscumpărare... Iată, aceasta face Dumnezeu de două ori, de trei ori omului, ca să-l ridice din groapă, ca să-l lumineze cu lumina celor vii."
Iov 33:14-30.
"Cine asupreşte pe cel sărac batjocoreşte pe ziditorul său, dar cine are milă de cel lipsit, cinsteşte pe ziditorul său."
Proverbe 14:31.
"Bine este să aştepţi în tăcere ajutorul Domnului."
Plângerile lui Ieremia 3:26.
"Iată postul plăcut Mie, desleagă lanţurile răutăţii, desnoadă legăturile robiei, dă drumul celor

asupriţi şi rupe orice fel de jug, împarte-ţi pâinea cu cel flămând şi du în casa ta pe cel nenorocit, fără adăpost, dacă ve2i pe* un om gol acoperă-l şi nu întoarce spatele seraenului tău. Atunci lumina ta va răsări ca zorile şi vindecarea ta va încolţi repede, neprihanirea ta îţi va merge înainte şi slava Domnului te va însoţi. Atunci tu vei chema şi Domnul va răspunde, vei striga şi el va *zice:* Iată-mă!M
Isaia 58:6-9.
"Voi pune legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor şi Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu."
Ieremia 31:33.
"Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre şi căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Cât sunt de sus cerurile faţă de pământ, atât sunt de sus căile Mele faţă de căile voastre şi gândurile Mele faţă de gândurile voastre."
Isaia 55:8,9.
"Care este Dumnezeul mare ca Dumnezeul nostru? Tu eşti Dumnezeu, care faci minuni."
Psalmi 77:13,14.
"Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se opreşte pe calea celor păcătoşi şi nu se aşează pe scaunul celor batjocoritori ci îşi găseşte

plăcerea în Legea Domnului, zi şi noapte cugetă la legea Lui, el este ca un om sădit lângă un izvor cu apă, care îşi dă rodul la vremea lui."
Psalmi 1:1-3.
"Vei intra în mormânt la bătrâneţe ca snopul strâns la vremea lui. Iată ce am cercetat şi aşa este, ascultă, căci spre folosul tău."
Iov 5:26-27.
"Veniţi toţi cei însetaţi, veniţi la ape chiar şi cel ce n-are bani, veniţi şi cumpăraţi bucate, veniţi şi cumpăraţi vin şi lapte fără bani şi fără plată."
Isaia 55:1.
"Le voi da în casa Mea şi înlăuntrul zidurilor Mele un loc şi un nume, mai bun decât fii şi fice.
200
Le voi da un nume veşnic care nu se stinge."
Isaia 56:5.
"Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: "Ce vezi Iefemîa", eu am răspuns: "văd un veghetor" şi Domnul mi-a zis: "Bine ai văzut, căci eu veghez asupra cuvântului Meu, ca să-l împlinesc."
Ieremia 1:11,12.
"Atunci cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul. Domnul a luat aminte la lucrul acesta şi a ascultat. Şi o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul şi cinstesc numele Lui. Ei vor fi ai mei -zice Domnul oştirilor. îmi vor fi o comoară deosebită în ziua pe care o pregătesc Eu."
Maleahi 3:16,17.
Asistenţa de ocrotire, oferită omului pământean de către Domnul Isus Cristos, înainte de Venirea Sa pe pământ ca persoană fizică, este atestată de către toţi proorocii Vechiului Testament, al vechiului legământ. Această convenţie între cer şi pământ are aspectul unui tratat de asistenţă acordat omului pământean. Apostolul Pavel avea această certitudine. în relatarea sa despre viaţa de luptă a lui Moise el spune: "Prin credinţă Moise când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul Lui Dumnezeu, decât să se bucure de plăcerile de o clipă a păcatului. El socotea ocara lui Cristos ca o mai mare bogăţie decât comorile Egiptului, "ca şi cum ar fi văzut pe cel ce este nevăzut" (Evrei 11.24-27). Sunt încă alte multe relatări care dovedesc acest adevăr. El "pecetluieşte mâna tuturor oamenilor pentru ca toţi să se recunoască ca făpturi ale LUI."

PREVESTIREA VENIRII PE PĂMÂNT A DOMNULUI ISUS CRISTOS, ÎN CALITATE DE

201

FIU AL LUI DUMNEZEU ŞI OM PĂMÂNTEAN

"El era în lume şi lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut... Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu, singurul său Fiu care este în sânul Tatălui, acela L-a făcut cunoscut."
Ioan 1:10,18.
"Acesta este Dumnezeul nostru şi altul nu va fi afară de El. Aflata toată calea ştiinţei şi i-a dat-o lui Iacov slugii Sale şi lui Israel cel iubit de dânsul. După aceea pe pământ s-a arătat şi cu oamenii a locuit."
Baruh 3:36,38.
"îl văd, dar nu acum, îl privesc, dar nu de aproape. O stea răsare din Iacov. Un toiag de cârmuire se ridică din Israel."
Numeri 24:17.
"Se va întâmpla în scurgerea vremurilor că muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel rnai întemeiat munte, se va înălţa deasupra dealurilor şi toate neamurile se vor îngrămădi spre el. Popoarele se vor duce cu grămada la el şi vor zice "veniţi să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne înveţe căile Lui, să umblăm pe cărările Lui. Căci din Sion va ieşi legea şi din Ierusalim Cuvântul Domnului."
Isaia 2:2,3.
"în zilele acelea şi în vremurile acelea voi face să răsară lui David o odraslă neprihănită, care va înfăptui dreptatea şi judecata în ţară. Şi iată cum îl vom numi: "Domnul, neprihănirea noastră."
Ieremia 33:15,16.
"Şi multe popoare şi multe neamuri vor veni astfel să caute pe Domnul oştirilor la Ierusalim şi să se roage Domnului."
Zaharia 8:22.
"Căci un copil ni s-a născut, un fiu ni s-a dat
202
şi domnia va fi pe umărul Lui. îl vom numi Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veşniciilor, Domn al păcii."
Isaia 9:6.
"Chiar acum martorul meu este în cer, apărătorul meu este în locurile înalte."
Iov 16:19.
"Priveşte din Cer şi vezi, cercetează via aceasta, ocroteşte ce a sădit dreapta Ta şi pe fiul pe care Ţi l-ai ales."
Psalmi 80:14,15.
"Domnul Dumnezeul tău îţi va ridica din mijlocul tău, din fraţii tăi, un proroc ca mine, să ascultaţi de el."
Deuteronom 18:15.
"în ziua aceea, surzii vor auzi cuvintele cărţii şi ochii orbilor izbăviţi de negură şi întuneric vor vedea, cei nenorociţi se vor bucura tot mai mult de Domnul şi săracii se vor veseli de Sfântul Lui Israel."
Isaia 29:18,19.
"O odraslă va ieşi din tulpina lui Isai şi un vlăstar va da din rădăcinile lui. Duhul Domnului se va odihni peste El."
Isaia 11:1,2.
"El îţi va paşte turma ca un păstor, va lua mieii în braţe, îi va duce la sânul Lui şi va călăuzi blând oile care alăptează."
Isaia 40:11,
"Aşa vorbeşte Domnul: "Un ţipăt se aude la Rama, plângeri şi lacrimi amare, Rahela îşi plânge • copiii şi nu vrea să se mângâie pentru

copiii ei, căci *nu mai sunt."
Ieremia 31:15.
"Nu dispreţuiţi prorociile, ci cercetaţi toate [lucrurile şi păstraţi ce este de folos."
1 Tesaloniceni 5:20,21.
"Ah, aş vrea ca vorbele mele să fie **scrise, li** ifie scrise într-o carte, aş vrea să fie săpate cu un

priboi de fier şi cu plumb în stâncă pe vecie. Dar ştiu că Răscumpărătorul meu este viu şi că se va ridica la urmă pe pământ, chiar dacă mi se va nimici pielea şi nu voi mai avea carne, vo'i vedea totuşi pe Dumnezeu. îl voi vedea şi-mi va fi binevoitor."
Iov 19:23-29.
"Iată, voi trimite pe solul Meu, el va pregăti calea înaintea Mea şi deodată va intra în templul său. Domnul pe care-l căutaţi, solul legământului pe care-l doriţi, iată că vine Domnul Oştirilor." .
Maleahi 3:1.
"De aceea Domnul însuşi vă va da un semn. Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naşte un fiu şi-i vei pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu voi)."
Isaia 7:14.
"Şi tu, Betleeme Efrata, măcar că eşti prea mic între cetăţile de căpetenie ale lui Iuda. Totuşi din tine îmi va ieşi cel ce va stăpâni peste Israel şi a cărui obârşie se suie până în vremurile străvechi, până în zilele veşniciei."
Mica 5:2-4.
"împăraţii vor vedea lucrul acesta şi se vor scula şi voievozii se vor arunca la pământ şi se vor închina in pricina Domnului."
Isaia 49:7.
"Iată numele pe care îl vor da: "Domnul neprihănirea noastră "
ieremia 23:6.
"Iată ce vesteşte Domnul până la marginile pământului: "Spuneţi fiicei Sionului, iată Mântuitorul tău vine, iată plata este cu El şi răsplătirile Lui merg înaintea Lui. Ei vor fi numiţi popor sfânt, răscumpăraţi ai Domnului."
Isaia 62:11,12.
"Saltă de bucurie fiica Sionului, strigă de bucurie fiica Ierusalimului. Iată că împăratul tău vine la tine. El este neprihănit şi biruitor, smerit şi călare

)e un măgăruş, pe un mânz, pe mânzul unei lăgăriţe."
Zaharia 9:9.
"Căci nişte câini mă înconjoară, o ceată de nelegiuiţi, " dau târcoale împrejurul meu, mi-au străpuns mâinile şi picioarele... îşi împart hainele iele între ei şi trag la sorţi pentru cămaşa mea... înaintea Lui se vor pleca toţi cei ce se pogoară în Jrână, cei ce nu pot să-şi păstreze viaţa, o sământă de oameni îi va sluji... Aceştia vor veni şi vor vesti dreptatea Lui* vor vesti lucrarea Lui Doporului care se va naşte."
Psalmi 22:16-31.
"Eu le-am zis: *"Baca* găsiţi cu cale, daţi-mi [plata, dacă nu, nu mi-o daţi. Şi mi-au cântărit ca plată treizeci de arginţi, dar Domnul mi-a zis: "Aruncă olarului preţul acesta scump, cu care m-au preţuit". Şi-am luat

cei treizeci de arginţi şi i-am ■runcat în casa Domnului pentru olar."
Zaharia 11:12,13.
"Şi dacă-L va întreba cineva: "de unde vin aceste răni pe care te ai pe mâini?" El va răspunde: "în casa celor ce mă iubeau le-am primit."
Zaharia 13:6,7.
"Totuşi El suferinţei? noastre Ie-a purtat şi
i durerile noastre Ie-a Iuat asupta Lui... Când a fost
chinuit şi asuprit n-a deschis gura deloc, ca un miel
pe care-l duci la măcelărie, Şi ca o oaie mută
înaintea celor ce o tund a-a deschis gura... Groapa
'Lui a fost pusă între cei răi şi mormântului Lui la
un loc cu cel bogat, măcar că nu săvârşise nici o
nelegiuire... S-a dat pe sine însuşi măcar că nu
I săvârşise nici o nelegiuire... S-a dat pe sine însuşi
| la moarte şi a fost pus în numărul celor fără de
[1] lege, pentru că a purtat păcatele multora şi s-a
[rugat pentru cei vinovaţi." "
Isaia 53:1-12.
"Piatra pe care au lepădat-o zidarii (refuzul poporului Evreu) a ajuns să fie pusă în capul

unghiului clădirii. Domnul a făcut lucrul acesta şi este o minunăţie înaintea ochilor noştri. Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm şi să ne veselim în ea. Binecuvântat să fie cel ce vine în numele Domnului. Amin."
Psalmi 118:22-24.
Prevestirea venirii pe Pământ a Domnului Isus Cristos de către profeţii din vechime, are semnificaţia de a da curs unui program de lucrări pregătite şi planificate aici, pe pământ de către instituţia Divină. Rigurozitatea cu care s-au împlinit aceste povestiri, în special cele legate de activitatea operei de mântuire a Domnului Isus Cristos, nu lasă nici o umbră de îndoială, fiindcă aceste prevestiri, sunt fiecare în parte obiective şi clare, înmănunchiate toate la un loc, formează marele adevăr ce s-a j impus de-a lungul veacurilor, asemenea unui steag de biruinţă în fruntea unităţii creştine, ca o emblemă de legitimitate a bisericii Domnului Isus Cristos aici \ pe pământ. Este aceasta şi dovada certă a unui început de "împărăţie a Cerurilor". Aşa cum însuşi j marele Ambasador al Cerurilor a spus: "Facă-se voia j Ta, Precum în cer şi pe pământ". Sub aspectul acestei realităţi, realitatea ce rezistă în faţa tuturor probelor de verificare aici pe pământ. Aceste prevestiri, aceste profeţii, formează ideal, matricea ce atestă în mod real, personalitatea fizică şi spirituală a Domnului Isus Cristos în toată dimensiunea sa, personalitatea Sa fiind deci o excepţie ce depăşeşte talia standard a omului pământean, spune Pavel: "Ea i priveşte pe Fiul Său, născut din sămânţa lui David ! în ce priveşte trupul, iar în ce priveşte duhul sfinţeniei, dovedit cu putere că este Fiul Lui Dumnezeu." S-au făcut atâtea speculaţii în jurul acestei probleme cauzale de către diferite cercuri de răspândire, a unor teorii cu fel de fel de afirmative de nuanţă ateistă, prin care se spune că aceste profeţii şi împlinirea lor în realitate pot constitui o nevinovată coincidenţă. Ori, aşa cum s-a demonstrat,

personalitatea Mântuitorului Cristos, recunoscută prin conjunctura tuturor profeţiilor ce formează imaginea portretului său unic în lume, nu poate fi pus la îndoială. Nu vom căuta să venim cu argumente, să forţăm această notă, dincolo de dreptul de libertate acordat omului în viaţa sa în mod natural de către divinitate. Credinţa în Dumnezeul adevărului are în primul rând o dimensiune de efect moral în societate, pentru fiecare fiinţă umană în parte. "Dumnezeu este iubire" şi suntem îndemnaţi la rândul nostru să iubim pe semenii noştri "cu fapta şi adevărul". Domnul Isus, prin exemplul Său, oferă vieţii noastre un sens de efect dinamic, spre bine şi frumos. "în lume veţi avea necazuri, dar îndrăzniţi, căci eu am biruit lumea."

OPERA DE MÂNTUIRE A NEAMULUI OMENESC, ÎMPLINITĂ DE DOMNUL ISUS CRISTOS, ÎN CALITATE DE FIU AL LUI DUMNEZEU, AICI PE PĂMÂNT, CA DUMNEZEU SI PĂMÂNTEAN

i

"La început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu, El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El".

Ioan 1:1-3.

"Şi după ce a fost făcut desăvârşit (perfect), s-a făcut pentru toţi cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veşnice".,

Evrei 5:9,10.

"Ea priveşte pe Fiul Său, născut din sămânţa lui David, în ce priveşte trupul, iar în ce priveşte

207

duhul sfinţeniei, dovedit cu putere că este Fiul Lui Dumnezeu, prin învierea morţilor, adică pe Isus Cristoş".

Romani 1:3.

"Căci m-am pogorât din Cer ca să fac, nu Voia Mea, ci voia Celui ce m-a trimis şi voia celui ce M-a trimis este, să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-i înviez în ziua de apoi".

Ioan 6:38,39.

"Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Şi deodată va intra în templul Său Domnul pe care-L căutaţi. Solul legământului pe care-L doriţi iată că vine - zice Domnul oştirilor".

Maleahi 3:1.

"Eu nu-L cunoşteam, dar cel ce m-a trimis să botez cu apă, mi-a zis: "Acela peste care vei vedea Duhul Sfânt pogorându-Se, este cel ce botează cu Duhul Sfânt. Şi eu am văzut lucrul acesta şi am mărturisit că El este Fiul Lui Dumnezeu".

Ioan 1:6,34.

"în luna a şasea îngerul Gavril a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate din Galilea, numită Nazaret, la o fecioară logodită cu un bărbat numit Iosif, din casa lui David, numele fecioarei era Măria... îngerul i-a zis: "Nu te teme Mărie,

căci ai căpătat îndurare înaintea Lui Dumnezeu şi iată că vei rămâne însărcinată şi vei naşte un fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare şi va fi chemat fiul Celui Prea înalt".

Luca 1:26,38.

"losif s-a suit şi el în Galileea din cetatea Nazaret ca să se ducă în ludeea, în cetatea lui David numită Betleem, pentru că era din casa şi din seminţia lui David, să se înscrie împreună cu Măria, logodnica lui, care era însărcinată. Pe când erau ei acolo, s-a împlinit vremea când trebuia să nască Măria. Şi a născut pe fiul ei cel întâi născut, l-a înfăşat în scutec şi l-a culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei. în timpul

acela acolo erau nişte păstori... Şi iată că un înger at Domnului s-a înfăţişat înaintea lor şi slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-3u înfricoşat foarte tare, dar îngerul le-a zis: "Nu vă temeţi căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot poporul. Astăzi în cetatea lui David vi s-a născut un Mântuitor care este Cristbs Domnul. lată semnul după care îl veţi cunoaşte: veţi găsi un prunc înfăşat în scutece şi culcat într-o iesle". Şi deodată împreună cu îngerul s-a unit o mulţime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu şi cântând: "Slavă Lui Dumnezeu în locurile preaînălte şi pace pe pământ între oamenii plăcuţi Lui".

Luca 2:1.-20.

"Cântarea lui Simeon - El a venit în templu mânat de Duh şi când au adus părinţii pe pruncul Isus, ca să împlinească cu privire la El ce poruncea legea. Simeon L-a luat în braţe, a binecuvântat pe Dumnezeu şi a zis: "Acum slobozeşte în pace pe robul tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, căci au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie înaintea tuturor popoarelor".

Luca 2:25-31.

"lată că au venit nişte magi din răsărit la Ierusalim şi au întrebat: "Unde este împăratul de curând născut al Iudeilor, fiindcă i-am văzut steaua în răsărit şi am venit să ne închinăm Lui..."

Matei 2:1-18.

"Când a fost el de doisprezece ani s-a suit la Ierusalim, după obiceiul praznicului. Apoi, după ce au trecut zilele praznicului, pe când se întorceau acasă, băiatul Isus a rămas în Ierusalim. Părinţii Lui n-au băgat de seamă lucrul acesta, au crezut că este cu tovarăşii lor de călătorie şi au mers cate de o zi şi L-au căutat printre rude şi cunoscuţii lor, dar nu L-au găsit şi s-au întors la Ierusalim să-l caute. După trei zile L-au găsit în templu, şezând în mijlocul învăţătorilor, ascultându-i şi punându-le întrebări. Toţi care-l auzeau, rămâneau uimiţi de

priceperea şi răspunsurile Lui. Când L-au văzut părinţii Lui au rămas înmărmuriţi şi mama Lui a zis: "Fiule, pentru ce te-ai purtat aşa cu noi? iată că tatăl tău şi eu te-am căutat cu îngrijorare". El a zis: "De ce m-aţi căutat? Oare nu ştiaţi că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?..."

Luca 2:41.-52.

"în vremea aceea a venit Isus din Nazaretul Galileii şi a fost botezat de loan în Iordan şi îndată când ieşea Isus din apă, El a văzut Cerurile deschise şi Duhul pogorându-se peste El ca un porumbel. Şi din ceruri s-a auzit un glas care zicea: "Tu eşti Fiul Meu prea iubit, în Tine îmi găsesc plăcerea Mea". îndată Duhul a mânat pe Isus în pustie, unde a stat patruzeci de zile, fiind ispitit de

Satana. Acolo stătea împreună cu fiarele sălbatice şi îl slujeau îngerii".
Marcu 1:9-13.
"Acolo a postit patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, la urmă a flămânzit, ispititorul s-a apropiat de El şi a zis: "Dacă eşti Fiul Lui Dumnezeu pprunceşte ca pietrele acestea să se facă pâini". Drept răspuns Isus i-a zis: "Este scris, omul nu trăieşte numai cu pâine ci cu orice cuvânt care iese din gura Lui Dumnezeu". Atunci Diavolul L-a dus în sfânta cetate, L-a pus pe streaşină templului şi I-a zis: "Dacă eşti Fiul Lui Dumnezeu, aruncă-te jos, căci este scris: "El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta..." De asemenea este scris, a zis Isus: "Să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul Tău". Diavolul l-a dus apoi pe un munte foarte înalt, I-a arătat toate împărăţiile Lumii şi strălucirea lor şi I-a zis: "Toate aceste lucruri Ţi le voi da Ţie dacă Te vei arunca cu faţa la pământ şi te vei închina mie". "Pleacă Satano", i-a răspuns Isus, căci este scris: "Domnului Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-i slujeşti".
Matei 4:1-11.
"A treia zi s-a făcut nuntă în Cana Galileea.
Mama Lui Isus era acolo şi la nuntă a fost chemat şi Isus cu ucenicii Lui... Mama Lui a zis slugilor: să faceţi orice vă va zice... Isus le-a zis: "Umpleţi vasele acestea cu apă" şi le-au umplut până sus. "Scoateţi acum, Le-a zis El, şi aduceţi nunului". Nunul, după ce a gustat apa făcută vin - El nu ştia de unde vine vinul acesta... Acest început al semnelor Lui L-a făcut Isus în Cana din Galileea. El şi-a arătat slava Sa şi ucenicii Lui au crezut în El".
Ioan 2:1-12.
"De atunci încolo Isus a început să propovăduiască şi să zică: "Pocăiţi-vă, căci împărăţia Cerurilor este aproape". Pe când treceau pe lângă Marea Galileii, Isus a văzut doi fraţi, pe Simeon zis Petru şi pe fratele său Andrei, care aruncau o mreajă în mare, căci era pescari. El le-a zis: "Veniţi după Mine şi vă voi face pescari de oameni".
Matei 4:16-19.
"Isus străbătea toată Galileea, învăţând pe norod în sinagogi, propovăduind "Evanghelia împărăţiei şi tămăduind orice boală şi orice neputinţă era în popor. I s-a dus vestea în toată Siria şi aduceau la El pe toţi cei ce sufereau de felurite boale şi chinuri, pe cei îndrăciţi, pe cei lunateci şi pe cei slăbănogi şi El îi vindeca".
Matei 4:23-24.
"Atunci au venit la El multe noroade, având cu ele şchiopi, orbi, muţi, ciungi şi mulţi alţi bolnavi, i-au pus la picioarele Lui şi El i-a tămăduit, aşa că noroadele se mirau când au văzut că muţii, ciungii să însănătoşesc, şchiopii umblă şi orbii văd şi slăveau pe Dumnezeul Lui Israel. Isus a chemat pe ucenicii Săi şi le-a zis: "Mi-este milă de gloata aceasta, căci iată că de trei zile aşteaptă lângă Mine şi n-au ce mânca, nu vreau să le dau drumul flămânzi, ca nu cumva să leşine de foame pe drum. Ucenicii i-au zis: "De unde să luăm în pustietatea aceasta atâtea pâini ca să săturăm atâta gloată?" "Câte pâini aveţi" i-a întrebat Isus. "Şapte" i-au

răspuns ei şi puţini peştişori. Atunci Isus a poruncit norodului să şadă pe pământ. A luat cele şapte pâini şi peştişorii şi după ce a mulţumit Lui Dumnezeu, a frânt şi a dat ucenicilor, iar ucenicii au împărţit norodului. Au mâncat toţi şi s-au săturat şi s-au ridicat şapte coşniţe pline cu fărâmituri. Cei ce mâncaseră erau patru mii de bărbaţi, afară de femei şi copii".

Matei 15:29-39.
"Atunci Isus Şi-a ridicat ochii spre ucenicii Săi şi a zis: "Ferice de voi care sunteţi săraci, pentru că împărăţia Lui Dumnezeu este a voastră. Ferice de voi, care sunteţi flămânzi acum, pentru că voi veţi fi săturaţi. Ferice de voi, care plângeţi acum, pentru că voi veţi râde. Ferice de voi, când oamenii vă vor urî, vă vor izgoni dintre ei, vă vor ocărî şi vor lepăda numele vostru ca ceva rău, din pricina Fiului omului. Bucuraţi-vă în ziua aceea şi săltaţi de veselie, pentru că răsplata voastră este mare în Cer..."
Lupa 6:20-26.
"Lepădaţi dar orice răutate, orice vicleşug, orice fel de prefăcătorie... Dacă aţi gustat în adevăr că bun este Domnul. Apropiaţi-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă şi scumpă înaintea Lui Dumnezeu. Şi voi ca nişte pietre vii sunteţi zidiţi ca să fiţi o casă duhovnicească (spirituală), o preoţie sfântă şi să aduceţi jertfe duhovniceşti, plăcute Lui Dumnezeu, prin Isus Cristos... Voi însă. sunteţi o seminţie aleasă, o preoţie împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu şi L-a câştigat ca să fie al Lui, ca să vestiţi puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric, la lumina Sa minunată. Purtaţi-vă ca nişte oameni slobozi (liberi), fără să faceţi din slobozenia aceasta o haină a răutăţii, ci ca nişte robi (slujitori) ai Lui Dumnezeu".
1 Petru 2:1-16.
"Eu sunt Lumina Lumii, cine mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric ci va avea lumina vieţii... Dacă rămâneţi în cuvântul Meu, sunteţi In adevăr ucenicii Mei, veţi cunoaşte adevărul şi adevărul vă va face slobozi (liberi)... Adevărat vă spun, le-a răspuns Isus, că oricine trăieşte în păcat este rob al păcatului".
Ioan 8:12-36.
"Voi fiţi dar desăvârşiţi, după cum .şi tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit".
Matei 5:48.
"Să nu vă potriviţi chipului veacului acestuia ci să vă prefaceţi (să vă transformaţi) prin înoirea minţii voastre, ca să puteţi deosebi bine voia Lui Dumnezeu cea bună, plăcută şi desăvârşită... Iubiţi-vă unii pe alţii cu o dragoste frăţească. în cinste fiecare să dea întâietate altuia... Bucuraţi-vă în nădejde (speranţă). Fiţi răbdători în necaz. Stăruiţi în rugăciune... Nu întoarceţi nimănui rău pentru rău. Urmăriţi ce este bine, înaintea tuturor oamenilor... Nu te lăsa biruit de rău ci biruieşte răul prin bine".
Romani 12:2-21.
I—i "Isus străbătea toate cetăţile şi satele, învăţând pe popor în sinagogi, propovăduind Evanghelia împărăţiei şi vindecând orice fel de boală şi orice fel de neputinţă care era îft popor. Când a văzut gloatele I s-a făcut raita de ele, pentru că erau necăjite şi risipite ca nişte oi(care n-au păstor. Atunci a zis ucenicilor Săi: "Mare este secerişul, dar puţini sunt lucrătorii". Rugaţi dar pe Domnul secerişului să scoată lucrători la secerişul Lui".
Matei 9:35-38.
"Apoi Isus a chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi şi Le-a dat putere să scoată afară duhurile necurate şi să tămăduiască orice fel de boală şi orice fel de neputinţă, Iată numele celor doisprezece apostoli. Cel dintâi, Simon zis Petru şi Andrei, şi Bartolomeu, Toma şi Matei vameşul, Iacov, fiul lui Alfeu şi Levi, zis şi Tadeu; Simon Cananitul şi Iuda [; Iscarioteanu, cel care a vândut pe Cristos".
Matei 10:1-4.

"A doua zi Ioan stătea iarăşi cu doi din ucenicii lui, şi pe când privea pe Isus mergând, a zis: "Iată Mielul Lui.Dumnezeu". Cei doi ucenici l-au auzit rostind aceste vorbe şi au mers după Isus... Unul din cei doi, care auziseră cuvintele lui Ioan şi merseseră după Isus, era Andrei, fratele lui Simon Petru. El cel dintâi a găsit pe fratele său Simon şi i-a zis: "Noi am găsit pe Mesia" (care tăfmăcit înseamnă Cristos). Şi l-au adus la Isus. Isus l-a privit şi i-a zis: "Tu

eşti Simon, fiul lui Iona; tu te vei chema Chifa (care tălmăcit înseamnă Petru)..."

Ioan 1:35-51.

"Pe când era Isus în Ierusalim la praznicul Paştelui, mulţi au crezut în numele Lui, căci vedeau semnele pe care le făcea, dar Isus nu s-a încrezut în ei, pentru că îi cunoştea pe toţi şi n-avea trebuinţă să-i facă cineva mărturisiri despre nici un om, fiindcă el însuşi ştia ce este în om".

Ioan 2:23-25.

"Ioan a auzit din temniţă despre lucrările Lui Cristos şi a trimis să-l întrebe prin ucenicii săi: "Tu eşt' acela care are să vină sau să aşteptăm' pe altul?". Drept răspuns Isus le-a zis: "Duceţi-vă şi spuneţi lui Ioan ce auziţi şi vedeţi, orbii îşi capătă vederea, şchiopii umblă, leproşii sunt curăţiţi, surzii aud, morţii învie şi săracilor li se propovăduieşte Evanghelia. Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire".

Matei 11:2-6.

"Iudeii se mirau şi ziceau: "Cum are omul acesta învăţătură, căci n-a învăţat niciodată". Isus le-a răspuns: "învăţătura Mea nu este a mea, ci a celui ce M-a trimis pe Mine". Mulţi din norod au crezut în El şi ziceau: "Când va veni Cristosul va face mai multe semne decât a făcut omul acesta?"... Unii din norod când au auzit aceste cuvinte, ziceau: "Acesta este cu adevărat Proorocul". Alţii ziceau: "Acesta este Cristosul" şi alţii ziceau: "Cum din Galileea are să vină Cristosul? Nu zice Scriptura că
Cristosul are să vină din sămânţa lui David şi din satul Betleem, unde era David?" S-a făcut deci dezbinare în norod din pricina Lui. Unii din ei voiau să-l prindă, dar nimeni n-a pus mâna pe El. Aprozii s-au întors deci la preoţii cei mai de seamă şi la farisei din aceştia le-au zis: "De ce nu l-aţi adus?" Aprozii au răspuns: "Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta".

Ioan 7:14-46.

"Isus s-a dus la muntele Măslinilor, dar dis de dimineaţă a venit din nou în templu şi tot poporul a venit la El. El a şezut jos şi-i învăţa. Atunci cărturarii şi fariseii l-au adus o femeie prinsă în preacurvie, au pus-o în mijlocul poporului şi l-au zis Lui Isus: "învătătorule, femeia aceasta a fost prinsă când săvârşea preacurvia. Moise, în lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre o astfel de femeie, dar Tu ce zici... Fiindcă ei nu încetau să-L întrebe El s-a ridicat în sus şi le-a zis: "Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea". Apoi s-a plecat .iarăşi şi a scris cu degetul pe pământ. Când au auzit ei cuvintele acestea s-au simţit mustraţi de cugetul lor şi au ieşit afară unul câte unul... Când n-a mai văzut pe nici unul decât pe femeie, Isus a zis: "Femeie unde sunt pârâţii tăi? Nimeni nu te-a osândit?" Nimeni, Doamne", I-a răspuns ea. Şi Isus a zis: "Nici Eu nu te osândesc. Du-te şi să nu mai păcătuieşti".

Ioan 8:1-11.

"Acolo se afla un bolnav de treizecişiopt de ani. Isus când l-a văzut zăcând şi fiindcă ştia că este bolnav de multă vreme, i-a zis: "Vrei să te faci sănătos?" "Doamne, i-a răspuns bolnavul, n-am pe nimeni să mă bage în scăldătoare..." "Scoală-te, i-a zis Isus, ridică-ţi patul şi umblă". După aceea Isus L-a găsit în templu şi I-a zis: "Iată că te-ai făcut sănătos, de-acum să nu mai păcătuieşti, ca să nu ţi se întâmple ceva mai rău".

Ioan 5:5-14.

"în vremea aceea, Isus a luat cuvântul şi a ziş: "Te laud Tată, Domn al cerului

şi al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de înţelepţi şi pricepuţi şi i.e-ai descoperit pruncilor... Veniţi la mine toţi cei trtfdiţi şi împovăraţi şi Eu vă voi da odihna, luaţi jugiil Meu asupra voastră şi învăţaţi de la Mine. Cădi Eu sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugui Meu este bun şi sarcina Mea este uşoară".

Matei 11:25-30.

"Nimeni nu poate veni la Mine dacă nu-L atrage Tatăl care m-a trimis şi Eu îl voi învia în ziua de apoi". ,.■'■:-. •

loan 6:44.

"Eu sunt Păstorul cel bun. Eu îmi cunosc oile mele şi ele mă cunosc pe Mine".

- **loan 10:14.**

"Când vă rugaţi să nu bolborosiţi aceleaşi cuvinte, aceleaşi vorbe ca păgânii cărora li se pare că dacă spun o mulţime de vorbe vor fi ascultaţi. Să nu vă asemănaţi cu ei, căci Tatăl vostru ştie de ce aveţi trebuinţă mai înainte ca să-i cereţi, lată cum trebuie să vă rugaţi: Tatăl nostru care eşti în Ceruri, sfinţeascâ-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ, pâinea noastră cea de toată zilele dă-ne-o nouă astăzi şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne Izbăveşte de ce^ rău, căci a Ta este împărăţia şi puterea şi slava în veci. Amin. (în greacă, în original se spune "şi nu ne lăsa Doamne pe noi în ispită").

Matei 6:5-13.

"Caută de te împacă cu pârâşul tău câte vreme eşti cu el pe drum ca nu cumva pârâşul să te dea pe mâna judecătorului, judecătorul să te dea pe mâna temnicierului şi să fi aruncat în temniţă. Adevărat îţi spun.că nu vei ieşi de acolo până nu vei plăti cel din urmă bănuţ".

Matei 5:5-26

"Adevărat vă spun că orice veţi lega pe pământ va fi 'legat în Cer şi orice veţi dezlega pe pământ va fi dezlegat în Cer. Vă mai spun iarăşi că dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să'ceară un lucru oarecare le va fi dat de Tatăl meu, care este în ceruri. Căci acolo unde sunt doi sau trei adunaţi îh numele meu sunt şi eu în mijlocul lor".

Matei 18:18-20.

"Ce vă spun Eu **ia** întuneric voi să spuneţi la lumină şi ce auziţi şoptindu-se la ureche, să propovăduiţi de pe iacoperişul caselor".

Matei 10:27.

"Cei ce strângeau darea pentru templu au venit ta Petru şi nau zis: învăţătorul vostru nu plăteşte darea? Ba da, a zis Petru, şi când au intrat în casă, Isus I-a luat înainte şi i-a zis: ce crezi, Simone, împăraţii pământului de la cine iau dări sau biruri, de la fiii lor sau de la străini? Petru i-a răspuns: de la străini, şi Isus i-a zis: Aşadar fiii sunt scutiţi, dar ca să nu-i facem să păcătuiască, du-te la

mare, aruncă undiţa şi trage peştele care va veni întâi, deschide-i gura şi vei găsi în ea o monedă, pe care ia-o şi dă-le-o lor, pentru Mine şi pentru tine".
Matei 17:24-27.
"Toate lucrurile sunt îngăduite omului dar nu toate sunt de folos, toate lucrurile sunt îngăduite, dar nu toate zidesc".
1 Corinteni 10:23.
"Eu mustru şi pedepsesc pe toţi aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă şi pocăieşte-te. Iată Eu stau la uşă şi bat, dacă aude cineva glasul meu şi deschide uşa voi intra la el, voi cina cu el, şi el cu Mine".
Apocalipsa 3:19-20.
"Nimeni când este ispitit să nu zică: sunt ispitit de Dumnezeu, căci Dumnezeu nu poate fi Ispitit să facă rău şi el însuşi nu ispiteşte pe nimeni, ci
217*
fiecare este ispitit de pofta lui însuşi şi momit. Nu vă înşelaţi, preaiubiţii mei fraţi, orice ni se dă bun şi orice dar desăvârşit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor. El de bunăvoia Lui ne-a născut prin Cuvântul adevărului".
Iacov 1:3,20.
"Totul este curat pentru cei curaţi, dar pentru cei necuraţi şi necredincioşi nimic nu este curat, până şi mintea şi cugetul lor sunt spurcate".
Tit 1:15.
"Aţi auzit căci s-a zis celor din vechime: să nu precUrveşti, dar eu vă spun că ori şi cine se uită la o femeie ca s-o poftească a şi preacurvit cu ea în inima lui".
Matei 5:27-28.
"Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui, dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui. Vă spun că în ziua judecăţii oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit".
Matei 12:35-36
"De aceea va lăsa omul pe tatăl şi pe mama sa şi se va lipi de nevasta sa şi cei doi vor forma un singur trup. Aşa că nu mai sunt doi ci unul singur. Deci ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă".
Matei 19:3,9.
"Mai presus de toate să aveţi o dragoste fierbinte unii pentru alţii, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate".
1 **Petru 4:8.**
"Primiţi bine pe cel slab în credinţă şi nu vă apucaţi la vorbă asupra părerilor îndoielnice..: Unul socoteşte o zi mai mare decât alta, pentru altul tbate zilele sunt la fel, fiecare să fie pe deplin încredinţat în mintea lui... aşa că fiecare din noi are sa dea socoteală despre sine însuşi lui Dumnezeu".
Romani 14:1-12.
Pilda talantilor.
218
Matei 25:14-30.
"De aceea, orice cărturar care a învăţat ce trebuie despre împărăţia lui Dumnezeu se aseamănă cu un gospodar care scoate din vistieria Lui lucruri noi şi lucruri vechi".
Matei 13:52.
"Ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Cristos, în care sunt ascunse toate comorile înţelepciunii şi ale ştiinţei spun lucrul acesta pentru ca nimeni să nu vă înşele cu amăgiri înşelătoare... Iuaţi seama ca nimeni să nu

vă fure cu filozofia şi cu o amăgire deşartă după datina oamenilor, după învăţăturile începătoare ale lumii şi nu după Cristos".
Coloseni 2:2-8.
"Pentru ca, credinţa voastră să fie întemeiată nu pe îneţeipciunea oamenilor ci pe puterea lui Dumnezue, totuşi cea ce propovăduim noi printre cei desăvârşiţi este o înţelepciune, dar nu a veacului acestuia, nici a fruntaşilor veacului acestuia, care vor fi nimiciţi. Noi propovăduim înţelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică şi ţinută ascunsă, pe care o rânduise Dumnezeu spre slava noastră, mai înainte de veci şi pe care n-a cunoscut-o nici unul dintre fruntaşii veacului acestuia, căci dacă ar fi cunoscut-o n-ar fi răstignit pe Domnul slavei. Dar după cum este scris, lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, şi la inima omului nu s-au suit, aşa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc".
1 Corinteni 2:5-9.
"Dacă rămâneţi şi dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereţi ce veţi vrea şi vi se va da. Daca aduceţi multă roadă prin aceasta Tatăl meu va fi proslăvit şi voi veţi fi astfel ucenicii mei".
Ioan 15:7-8.
"Căci dacă moartea a venit prin orft, tot prin om a venit şi învierea morţilor şi după cum toţi mor în Adam, tot aşa toţi vor învia în Cristos, dar fiecare la rândul cetei lut."

1 Corinteni 15:21-24.
"Astfel, fiindcă avem un mare preot însemnat, care a străbătut cerurile, pe Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, să rămânerm tari în mărturisirea noastră, căci nu avem un mare preot care să nu aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca şi noi dar fără de păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare şi să găsim har pentru ca să fim ajutaţi la vreme de nevoie."
Evrei 4:14-16.
"Căci legea a fost dată prin Moise, dar harul şi adevărul au venit prin Isus Crisios, Nimeni h-a văzut vreodată pe Dumnezeu, singurul lui Fiu, care este în sânul Tatălui, acela l-a făcut cunoscut."
Ioan 1:17-18.
"Căci noi suntem lucrarea Lui şi am fost zidiţi în Isus Cristos pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele,"
. Efeseni 2:10.
"Când va veni fiul omului în slava Sa cu toţi sfinţii îngeri, va şedea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui, El îi va despărţi pe unii de alţii, cum desparte păstorul oile de capre şi va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui. Atunci împăratul le va zice celor de la dreapta Lui: Veniţi binecuvântaţii Tatălui Meu de moşteniţi împărăţia care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii, căci am fost flămând şi mi-aţi dat de mâncare, mi-a fost sete şi mi-aţi dat de băut, am fost străin şi m-aţi primit... Atunci cei neprihăniţi îi vor răspunde: Doamne, când te-am văzut noi flămând şi ţi-am dat să mănânci, sau fiindu-ţi sete şi ţi-am dat de băut? Când te-am văzut noi străin şi te-am primit... Drept răspuns împăratul le va zice: Adevărat vă spun că ori de câte ori aţi făcut aceste lucruri, unuia dintre aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai mei, mie mi le-aţi făcut. Apoi va zice celor de la stânga Sa: Duceţi-vă de la Mine blestemaţilor..."

Matei 15:31-46.
"Vai de lume, din pricina prilejurilor de păcătuire , dar vai de omul acela prin care vine prilejul de păcătuire."
Matei 18:7.
"Toţi greşim în multe feluri. Dacă nu greşeşte cineva în vorbire este un om desăvârşit şi poate saşi ţină în frâu tot trupul."
Iacov 3:2.
"Să ştiţi că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea lui va mântui un suflet de la moarte şi îşi va acoperi o sumedenie de păcate."
Iacov 5:20
"învăţătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege? Isus le-a răspuns: Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, aceasta este cea dintâi şi cea mai mare poruncă. Iar a doua poruncă asemenea ei este: Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi. în aceste două porunci se cuprinde toată Legea şi Proorocii."
Matei 22:36-40.
"I-au adus şi nişte copilaşi, ca să se atingă de ei, dar ucenicii când au văzut lucrul acesta, au certat pe aceia pe care îi aduceau. Isus a chemat la sine pe copilaşi şi a zis: Lăsaţi, copilaşii să vină la mine şi nu-i opriţi, căci împărăţia lui Dumnezeu este *a* unora că ei. Adevărat vă spun că oricine nu va primi împărăţia iui Dumnezeu ca un copilaş cu nici un chip nu va intra în ea."
Luca 18:15-17.
"Ce sunt Apostolii? Iată cum trebuie să fim priviţi noi, ca nişte slujitori ai lui Hristos şi ca nişte ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu."
1 Corinteni 4:1.
"Dar omul firesc nu primeşte lucrurile duhului lui Dumnezeu,căci pentru el sunt o nebunie şi nu le poate înţelege pentru că trebuiesc judecate duhovniceşti (spiritualiceşte). Omul duhovnicesc, dimpotrivă poată judeca totul şi ei însuşi nu poate fi judecat de nimeni."
221
1 Corintenl 2:14-15.
"în adevăr văd că Dumnezeu nu este părtinitor, căci în orice neam cine se teme de El (cine îl respectă) şi lucrează neprihănirea, este primit de El."
Faptele Apostolilor 10:34-35.
"împărăţia lui Dumnezeu nu vine în aşa fel ca să izbăvească privirile (oamenilor). Nu se va zice: Uite aici, sau uite acolo, căci iată, împărăţia lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru."
Luca 17:20.21.
"Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică ci de putere, dragoste şi de chibzuinţă. Să nu-ţi fie ruşine dar, de mărturisirea Domnului nostru."
2 Timotei 1:7.8.
"Isus le-a vorbit din nou şi le-a zis: Eu sunt lumina lumii, cine mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric ci va avea lumina vieţii... Dacă rămâneţi în cuvântul Meu sunteţi în adevăr ucenicii Mei, veţi cunoaşte adevărul şi adevărul vă va face liberi."
Ioan 8:18-32.
"Staţi gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcaţi cu platoşa neprihănirii (consacrării)."
Efeseni **6:14.**
"Şi acum Eu vă spun: Nu mai necăjiţi pe oamenii aceştia ci lăsaţi-i în pace,

dacă încercarea sau lucrarea aceasta este de la oameni se va nimici, dar dacă este dela Dumnezeu n-o veţi putea nimici. Să nu vă pomeniţi că luptaţi împotriva lui Dumnezeu."

Faptele Apostolilor 5:38,39.

"Căci a binevoit să ne descopere taina voiei Sale după planul pe care îl alcătuise în Sine ca să-l ducă la îndeplinire, la împlinirea vremurilor, spre a-şi uni iarăşi într-unui, în Cristos, toate lucrurile, cele din ceruri, cele de pe pământ..., şi mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Cristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înţelepciune şi de descoperire în cunoaşterea Lui şi să vă lumineze

ochii inimii ca să înţelegeţi care este speranţa chemării Lui, care este bogăţia slavei moştenirii Lui în sfinţi."

Efeseni 1:9-18. "Mijlocul să vă fie încins şi făcliile aprinse."

Luca 12:35.

"După cum trupul fără duh (fără suflet) este mort, tot aşa şi credinţa fără fapte este moartă."

lacov 2:26. "învierea lui Lazăr."

loan 11:1-46. "Orbul Bartimeu."

Marcu 10:46-52.

"Ierusalime, Ierusalime care omori pe proroci şi ucizi cu pietre pe cei trimişi la tine, de câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi la tine cum îşi strânge cloşca puii sub aripi şi n-aţi vrut."

Matei 23:37-38.

"V-am spus aceste lucruri ca să aveţi pace în Mine. în lume veţi avea necazuri dar îndrăzniţi. Eu am biruit lumea."

loan 16:33.

"Tată a sosit ceasul. Proslăveşte pe Fiul Tău ca şi Fiul Tău să te proslăvească pe Tine. După cum i-ai dat putere peste orice făptură ca să dea viaţă veşnică tuturor acelora pe care i-ai dat Tu. Şi viaţa veşnică este aceasta. Să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi pe Isus Cristos, pe care L-ai trimis Tu. Eu Te-am proslăvit pe pământ am sfârşit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac... Am făcut cunoscut numele tău oamenilor..."

loan 17:1-26. "Răstignirea şi învierea lui Isus."

Cap. 27-28 Matei.

"După opt zile ucenicii lui Isus erau iarăşi în casă şi era şi Toma împreună cu **ei.** Pe când erau Uşile încuiate a venit tsus, a stat în mijlocul lor şl le-a zis: Pace vouă! Apoi a zis lui Toma: Aduţl degetul încoace şi uită-te -la mâinile **Mele fi adu-ţl**

mâna şi pune-o în coasta Mea şi nu fi necredincios. Drept răspuns Toma i-a zis: Domnul meu şi Dumnezeul Meu! Tomo, i-a zis Isus, pentru că m-ai văzut ai crezut, ferice de cei ce n-au văzut şi au crezut."

loan 20:20-28

"Atunci luda vânzătorul când a văzut ca Isus a fost osândit la moarte s-a căit şi i-a dus înapoi cei treizeci de arginţi, i-a dat preoţilor celor mai de seamă, şi bătrânilor şi a zis: Am păcătuit căci am vândut sânge nevinovat. Ce ne pasă nouă, treaba ta. luda a aruncat argintii în templu şi s-a dus de s-a spânzurat..."

Matei 27:3-10.

"înălţarea lui Isus la .cer."

Faptele Apostolilor 1:1-16.
"Pogorârea Duhului Sfânt".
Faptele Apostolilor 2:1-42.
"întoarcerea lui Saul."
Faptele Apostolilor 9:1-15.
"Da, Mie, cel care sunt cel mai neînsemnat dintre toţi sfinţii mi-a fost dat harul acesta, ca să vestesc neamurilor bogăţiile nepătrunse ale lui Cristos şi să pun în lumină înaintea tuturor, care este isprăvnicia acestor taine ascunse de veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile, pentru ca domniile şi stăpânirile din locurile cereşti să cunoască azi prin Biserică înţelepciunea nespus de felurită a Lui Dumnezeu, după planul veşnic pe care l-a făcut în Isus Cristos, Domnul nostru... Iată de ce zic: îmi plec genunchii înaintea Tatălui Dumnezeului nostru Isus Cristos, din care îşi trage numele orice familie în cer şi pe pământ."
Efeseni 3:8-15.
"Ca să le deschidă ochii, ca să se întoarcă de la întuneric la lumină, şi de sub puterea Satanei la Dumnezeu."
Faptele Apostolilor 26:17-18.
"Ce vi se pare de necrezut, că Dumnezeu fe morţii?"
224
Faptele Apostolilor 26:8.
"Toţi cei care se luptă la jocurile de **obşte** (întreceri olimpice) se supun la tot felul de înfrânărl şi ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună, care se poate veşteji, noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veşteji."
, v • **1 Corinteni 9:24-27**
> "Nu că am câştigat premiul sau că am ajuns desăvârşit, dar alerg înainte căutând să-l apuc... Gândul acesta dar să ne însufleţească pe toţi care suntem desăvârşiţi. Şi dacă în vreo privinţă sunteţi de altă părere, Dumnezeu vă va lumina şi în această privinţă."
Filipeni 3:12-15.
, "Dacă niimai pentru viaţa aceasta ne-am pus nădejdea în Cristos, atunci suntem cei mai nenoriciţi dintre toţi oamenii,"
1 Corinteni 15:18.
"Aşadar, fraţilor, noi nu mai datorăm nimic firii pământeşti, ca să trăim după îndemnurile ei... Căci toţi cei ce sunt călăuziţi de Duhul Lui Dumnezeu sunt fiii lui Dumnezeu... însuşi Duhul adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copii **ai** lui Dumnezeu."
Romani 8:12-18.
"Aceasta .înseamnă că nu toţi copiii trupeşti sunt copiii tui Dumnezeu ci copiii făgăduinţei sunt socotiţi ca sămânţă... astfel El ne cheamă nu numai dintre iudei ci şi dintre neamuri..."
Romani 9:8-24
"Este un. singur Domn, o singură credinţă, un singur botez. Este un singur Dumnezeu şi Tată al tuturor, care este mai presus de toţi şi care este ?n toţi, dar fiecăruia dintre noi harul i-a fost dat dupi măsura darului lui Cristos... şi **el** a dat p<> unii apostoli, pe alţii prooroci, pe alţii evanghelist!, **pa** alţii păstori şi învăţători. Pentru desăvârşiici în vederea lucrării de slujire, pentru zidim.i lui Cristos, până vom ajunge toţi la unire
225
şi a cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare la înălţimea staturii plinătăţii lui Cristos. Ca să nu mai fim copii, plutind încoace şi încolo, purtaţi

de orice vânt de învăţătură, prin viclenia oamenilor şi prin şiretenia lor, în mijloacele de amăgire, ci credincioşi adevărului în dragoste, să creştem în toate privinţele, ca să ajungem la cel ce este capul - Cristos... Iată de ce vă spun şi mărturisesc eu în Domnul: să nu mai trăiţi cum trăiesc păgânii în deşertăciunea gândurilor lor, având mintea întunecată, fiind străini de viaţa lui Dumnezeu. Din pricina neştiinţei în care se află, în urma împietririi inimilor... De aceea lăsaţi-vă de minciună, fiecare din voi să spună aproapelui său adevărul, pentru că suntem mădulare unii altora. Mâniaţi-vă şi nu păcătuiţi, să nu apună soarele peste mânia voastră."
Efeseni 4:3-29.
"Şi aceasta cu atât mai mult cu cât ştiţi în ce împrejurări ne aflăm, este ceasul să vă treziţi în sfârşit din somn, căci acum mântuirea este mai aproape de noi, decât atunci când am crezut. Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua, să ne dezbrăcăm de faptele întunericului şi să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să trăim frumos ca în timpul zilei."
Romani 13:11-12.
"Ai fost chemat când ai fost rob, să nu te nelinişteşti de lucrul acesta, dar dacă poţi să te faci liber, foloseşte-te."
1 Corinteni 7:1.
"Nu te teme turmă mică pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere... voi fiţi dar gata, căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă aşteptaţi."
Luca 12:32-48.
. "V-am spus aceste lucruri că să aveţi pace în mine, în lume veţi avea necazuri, dar îndrăzniţi căci eu am biruit lumea."
Ioan 16:33
"Orişicine pune mâna pe plug şi se uită înapoi nu este destoinic pentru împărăţia lui Dumnezeu."
226
Luca 9:62.
"Cât despre vremuri şi soroace n-aveţi trebuinţă să vi se scrie, fraţilor. Când vor zice pace şi linişte, atunci o prăpădenie neaşteptată va veni peste ei."
1 **Tesaloniceni 5:1-3.**
"Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos ca să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună."
2 Timotei **3:16-17**
"Bucuraţi-vă întotdeauna în Domnul, iarăşi zic, bucuraţi-vă. Blândeţea voastră să fie cunoscută de toţi oamenii. Domnul este aproape, nu vă îngrijoraţi de nimic, ci în orice lucru aduceţi cererile voastre la cunoştinţa Domnului, prin rugăciuni şi cereri, cu mulţumiri şi pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere vă va păzi inimile şi gândurile în Isus Cristos. încolo, fraţii mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună şi orice laudă, aceea să vă însufleţească. A lui Dumnezeu şi Tatăl nostru să fie slava, în vecii vecilor. Amin."
Filipeni 4:4-8,20;
"Acum eu vă spun, nu necăjiţi pe oamenii aceştia, ci lăsaţi-i în pace. Dacă încercarea sau lucrarea aceasta este de la oameni se va nimici, dar dacă este de la Dumnezeu n-o veţi putea nimici. Să nu vă pomeniţi că luptaţi împotriva lui Dumnezeu. (Gămăliei)"

Faptele Apostolilor 5:38-39.
Lucrarea Domnului Isus Cristos aici pe pământ şi opera sa de edificare conştientală a •omului, privind adevărata cauză a existenţei omului, credem că toate aceste lucrări vorbesc de la sine. Fiecare om, în modul cel mai natural va avea prilejul de a fi el însuşi în dreptul de libertate a vieţii sale şi lupta pe care o dă pentru existenţa sa pe toate
227
laturile caracteristice vieţii de pe Terra, mai curând sau mai târziu, această luptă îi va oferi momentul de maturitate a spiritului său, şi el va descoperi pe Dumnezeu, va descoperi că împărăţia din cer îi este binevoitoare şi această iubire a dreptului cuprinde viaţa oamenilor prin lucrarea de dăruire a Fiului său, Domnul nostru Isus Cristos. în concluzie, nu este greu de observat cum adevărul Evangheliei lui Isus Cristos este în realitate, un element feteai de cataliză, ce contribuie la trezirea în conştinţa noastră a omului nou, după asemănarea (şi chipul lui Dumnezeu). Calea cea mai scurtă şi cea mai curată, şi cea mai luminată a vieţii noastre spre desăvârşire pe toate laturile noastre existenţiale este aceea unde vom accepta să luăm ca ghid pe Domnul Isus Cristos, în drumul vieţii noastre, spre Canâanul ceresc şi divin.
Semnificaţia vremurilor de apoi, vremurilor din urmă, anunţată ca sfârşit de veacuri, în consecinţă va marca un început de eră nouă şi de ordine aici pe pământ, sub prerogativa împărăţiei din cer, în fruniea căreia se va afla Isus - Mesia. în continuare vor fi arătate din cele mai importante referiri şi texte profetice ale Vechiului Testament biblic cât şi cele precizate de însuşi Isus Cristos în lucrarea sa nou testamentală. Ordinea acestor texte biblice, arătată aici nu va fi respectată cronologic. S-a păstrat doar, pe cât s-a putut, importanţa numitorului comun de cauză al împărăţiei din Cer.
"înainte de toată să ştiţi că în zilele din urmă vor fi batjocoritori, care vor trăi dubă poftele lor şi vor zice "Unde este făgăduinţa venirii Lui, căci de când au adormit qărinţii noştri, toate rămân aşa cum erau la începutul zidirii."
2 Petru 3:34.
"Mânia lui Dumnezeu se descoperă din Cer, împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu şi împotriva oricăror nelegiuiri ale oamenilor care
228
înnăbuşâ adevărul. Fiindcă ce se poate cunoaşta despre Dumnezeu le este descoperit în ei, căci Ie-a fost arătat de Dumnezeu. în adevăr, însuşirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veşnică şi dumnezeirea Lui se văd lămurit... s-au fălit că sunt înţelepţi şi au înebunit, din pricina aceasta Dumnezeu i-a lăsat îr> voia unor patimi scârboase, căci femeile lor au schimbat întrebuinţarea firească a lor într-una care este împotriva firii. Tot astfel şi bărbaţii au părăsit întrebuinţarea firească a femeii sau au prins în pofta lor unii pentru alţii, fără dragoste firească şi măcar că ştiu hotărârea lui Dumnezeu, cei ce fac asemenea lucruri sunt vrednici de moarte. Totuşi, ei nu numai că le fac, dar găsesc de buni pe cei ce le fac."
Romani 1:18-32
"Ef nu cunosc calea păcii şi în căile lor nu este dreptate... De aceea hotărârea de izbăvire este departe de noi şi mântuirea nu ne ajunge... Bâjbâim ca nişte orbi de-a lungul unui zid."
Isaia **59:8-10**
"Când se apropie de mine poporul acesta, mă cinsteşte cu ura şi cu buzele, dar inima lor este departe de mine şi frica (respectul) care o are faţă de mine nu este decât o învăţătură de datină omenească."

Isaia **29:13**
"Mai buh este cel care puţin înţelege, cu frică (respect), decât cel ce prisoseşte cu mintea şi calcă legea."
Sirah 19:21
"Unde este înţeleptul, unde este cărturarul, unde este vorbăreţul veacului acestuia. N-a prostit Dumnezeu înţelepciunea lumii acesteia, căci întrucât lumea, cu înţelepciunea ei n-a cunoscut pe Dumnezeu în înţelepciunea iui Dumnezeu, **Dumnezeu** a găsit cu cale să mântuiască pe credincioşi prin nebunia (simplitatea) propovădui™ crucii."
1 Corintenl 1:20-21.
IM
"Mai înainte de a cerceta, nu huli (nu contesta), cunoaşte întâi şi apoi dojeneşte."
Sirah 11:7.
"Preaiubiţilor, să ne iubim unii pe alţii, căci dragostea este de la Dumnezeu, şi oricine iubeşte este născut din Dumnezeu şi cunoaşte pe Dumnezeu. Cine nu iubeşte, n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragostea."
1 **Ioan 4:7-8** "în popor s-au ridicat şi proroci mincinoşi, cum şi între voi vor fi învăţători mincinoşi, care vor strecura pe furiş erezii nimicitoare. Se vor lepăda de stăpânul lor care i-a răscumpărat, dar vor face să cadă asupra lor o pierzare năprasnică."
2 Petru 2:1. "Lăsaţi-i, sunt nişte călăuze oarbe. Şi când un orb călăuzeşte pe un alt orb, vor cădea amândoi în groapă."
Matei 15:14.
"Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învăţătura sănătoasă, ci îşi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute şi îşi vor da învăţători după pofta lor."
2 **Timotei** 4:3.
"Căci poporul meu a săvârşit un păcat îndoit, m-au părăsit pe mine, izvorul apelor vii şi şi-au săpat puţuri crăpate care nu ţin apă. (curente filozofice eronate)"
Ieremia **2:13.**
"Cât priveşte venirea Domnului Isus Cristos... să nu vă lăsaţi clătinaţi aşa repede în mintea voastră... nimeni să nu vă amăgească în vreun chip, căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credinţă şi de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul care se înalţă mai presus de tot, ce se numeşte Dumnezeu... din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună, pentru ca toţi cei ce n-au crezut adevărul, ei au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiţi."
230
2 Tesalonicenl 2:1.-12.
"Timoteie, păzeşte ce ţi s-a încredinţat, **fereşte-**te de flecăriile lumeşti şi de împotrivirile ştiinţei, pe nedrept numită astfel, pe care au mărturisit-o unii şl au rătăcit cu privire la credinţă."
1 Timotei 6:20-21.
"Şi ucenicii Lui au.venit la El, la o parte şi i-au zis: Spune-ne când se vor întâmpla aceste lucruri şi care va fi semnul venirii Tale şi al sfârşitului veacului acestuia. Drept răspuns Isus Ie-a zis... Se vor scula mulţi proroci mincinoşi şi vor înşela pe mulţi, şi din pricina înmulţirii fărădelegilor, dragostea celor mai mulţi se va răci, dar cine va răbda până la sfârşit va fi mântuit. Evanghelia

aceasta a împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească drept mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârşitul."

Matei 24:1-14.

"S-a dus omul de bine djn ţară şi nu mai este nici un om cinstit printre ei, toţi stau la pândă ca să verse sânge, fiecare întinde o cursă fratelui său, cârmuitorul cere daruri, judecătorul cere plată, cel mare îşi arată pe faţă ce doreşte cu lăcomie **şi** astfel merg toate mână-n mână."

Mica 7:1-3.

"Şi Dumnezeu nu va face dreptate aleşilor Lui?... Vă spun că le va face în curând, dar când va veni Fiul omului va găsi El credinţa pe pământ."

Luca **18:7-8.**

"De aceea, aşa vorbeşte Domnul oştirilor: Iată, îi voi topi în cuptor şi îi voi încerca, căci cum **aş** putea să mă port altfel cu fiica poporului meu... îl voi risipi printre neamuri, pe care nu le-au cunoscut nici ei nici părinţii lor şi voi trimtie sabia în ui lor, până-i voi nimici."

Ieremia 0:7 10.

"Când au venit printre neamuri, ori i.....h.
duceau, pângăreau numele meu cel sfAni se zicea: Acesta e poporul Domnului? Oi

spune casei lui Israel, aşa vorbeşte Domnul Dumnezeul nostru. Nu din pricina voastră fac aceste lucruri? Casa lui Israel, ci din pricina Numelui Meu cel sfânt pe care l-aţi pângărit printre neamurile la care aţi mers, şi neamurile vor cunoaşte că Eu sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu. Când voi fi sfinţit sub ochii lor, vă voi strânge din toate ţările şi vă voi duce iarăşi în ţara voastră, vă voi stropi cu apă curată şi veţi fi curăţiţi... vă voi da o inimă nouă."

Ezechiel **36:19-28**

"Iată, voi lua pe copiii lui Israel din mijlocul neamurilor la care s-au dus, îi voi strânge din toate părţile şi îi voi duce înapoi în ţara lor... voi încheia •cu ei un legământ de pace, care va fi un legământ veşnic cu ei, îi voi sădi şi îi voi înmulţi şi-i voi pune lăcaşul meu cel sfânt în mijlocul lor, pentru totdeauna."

Ezechiel 37:21-26.

"El ridică un steag popoarelor îndepărate şi le fluieră de la un capăt al pământului' şi iată-le vin
repede şi uşor."

Isaia 5:26.

"Cu ele voi împunge toate popoarele, până la marginile pământului. Ele sunt zecile de mii ale lui Efraim, ele sunt miile lui Mânase."

Deuteronom 33:17.

"Când veţi auzi de războaie şi de răscoale să nu vă înspăimântaţi pentru că mai întâi trebuie să se întâmple aceste lucruri, dar sfârşitul nu va fi îndată. Apoi le-a zis: Un neam s6 va răscula împotriva altui neam, şi **o** împărăţie împotriva altei împărăţii, pe alocuri vor fi cutremure de pământ, foamete şi ciumă, vor fi arătări înspăimântătoare şi semne mari în Cer, dar înainte de toate acestea vor pune mâinile pe voi şî vă vor prigoni... când veţi vedea Ierusalimul înconjurat de oşti să ştiţi că atunci pustiirea lui este aproape... căci zilele acelea vor fi zile de răzbunare, ca să se împlinească tot ce este scris... Vor fi semne în soare, în lună şi în stele, şi pe pământ va fi strâmtoare printre neamuri."

Luca 21:0-20.

"Căci iată, trimit între voi nişte şerpi, **nlştt** bazilici, împotriva cărora nu este nici un descântec şi vă vor muşca, zice Domnul (terorism)."

Ieremia 8:17.

"Căci moartea s-a urcat pe ferestrele voastre, a pătruns în casele voastre împărăteşti, a nimicit pe copii pe uliţie şi pe tineri în piaţă."
Ieremia 9:21.
"Apoi strigă către Domnul, dar Domnul nu le răspunde, ci îşi ascunde faţa de ei în vremea aceea, pentru că au făcut fapte rele. Aşa vorbeşte Domnul despre prorocii care rătăcesc pe poporul meu, care dacă au de muşcat ceva cu dinţii, vestesc pacea, iar dacă nu li se pune nimic în gură vestesc războiul sfânt."
J **Mica 3:4-5**
"Domnul scoate la lumină dreptatea pricinii noastre, veniţi să istorisim în Sion lucrarea Domnului Dumnezeului nostru... înălţaţi un steag pe pământ, sunaţi din trâmbiţă printre neamuri, pregătiţi neamurile împotriva lor."
Ieremia 51:10-26.
"Aleargă şi vorbeşte tânărului acestuia şi spune-i: Ierusalimul va fi o cetate deschisă, fugiţi din ţara de la miazănoapte, zice Domnul, căci v-am împrăştiat în cele patru vânturi ale cerurilor."
Zaharia **2:4-6.**
"Căci aşa vorbeşte Domnul către oamenii din Iuda şi din Ierusalim: Desţeleniţi-vâ un ogor nou şi nu mai semănaţi între spini."
Ieremia 4:3-4
"Atunci voi turna peste casa lui David şi peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare şi de rugăciune şi-şi vor întoarce privirile spre mine, pe care l-au străpuns. îl vor plânge, cum plânge cineva pe singurul Lui fiu."
Zaharia 12:10.
"Căci iată, Domnul vine într-un foc şi carele Lui

sunt ca un vârtej, îşi preface mânia Lui într-un jăratec şi ameninţările în flăcări de foc,"
Isaia 66:15.
"De aceea când veţi vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit proorocul Daniel* aşezată în locul sfânt, cine citeşte să înţeleagă."
Matei 24:15.
"Voi face să se vadă semne în ceruri şi pe pământ, sânge şi foc, şi stâlpi de fum, soarele se va preface în întuneric şi Luna în sânge, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată."
Isaia 2:30-31.
"Ridicaţi un steag pe un munte gol, înălţaţi glasul spre ei, faceţi semne cu mâfta, ca să vină la porţile asupritorilor. Am dat poruncă sfintei Mele.oşti, zice Dom/iul, am chemat pe vitejii mei la judecata mâniei mele, pe cei ce se bucură de mărirea mea. Un vuiet se aude pe munţi, ca vuiet de popor mult se aude o zarvă de împăraţi, de neamuri adunate, Domnul oştirilor îţi cercetează oastea, care va da lupta. Ei vin dintr-o ţară îndepărtată, de la marginea cerurilor. Domnul şi uneltele mâniei Lui vor nimici tot pământul."
Isaia 13:2-5.
"Apoi am văzut cecul deschis şi iată că s-a arătat un cal alb, cel ce sta pe el se cheamă cel credincios şi cel adevărat, şi el judecă şi se luptă cu dreptatea... ostile din cer îl urmăresc călări pe cai albi, îmbrăcate cu in subţire, alb şi curat... Pe haină şi pe coapsă avea scris numele acesta: împăratul-împăraţilor şi Domnul Domnilor şi am văzut fiara şi pe împăraţii pământului şi ostile lor adunate ca să facă război cu cel ce şedea călare pe cal şi pe oastea Lui. Şi fiara a fost prinsă, şi împreună cu ea a fost prins proorocul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele cu care amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei şi se închinaseră icoanei ei."

Apocalipsa 19:21
234
"Atunci se va vedea Fiul Domnului venind pt nori, cu mare putere şi slavă, atunci va trimite pe îngerii săi şi va aduna pe cei aleşi din patru vântiin, de la marginea pământului până la marginea cerului."
Marcu 13:26-27.
"Domnul oştirilor pregăteşte tuturor popoarelor pe muntele acesta un ospăţ cu bucate gustoase... şi pe muntele acesta înlătură marama care acoperă toate popoarele şi învelitoare care înfăşoară toate neamurile. Nimiceşte moartea pe vecie... în ziua aceea vor zice: acesta este Dumnezeul nostru, în care avem încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul în care ne încredeam, acum să ne veselim şi să ne bucurăm de mântuirea Lui."
Isaia 25:6-9.
"Ce s-a întâmplat în zilele Lui Noe se va întâmpla la fel şi în zilele Fiului omului... ce s-a întâmplat în zilele lui Lot se va întâmpla aidoma. Oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, Zideau, dar în ziua când a ieşit Lot din Sodoma a plouat cu foc şi pucioasă din cer şi i-a pierdut pe toţi. Tot aşa va fi şi în ziua când se va arăta Fiul omului... vă spun că în noaptea aceea din doi inşi care vor fi în acelaşi pat, unul va fi luat şi altul va fi lăsat... doi bărbaţi vor fi la câmp, unul va fi luat şi altul va fi lăsat."
Luca 17:22-37
"Cum ai căzut din cer Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor, cum ai fost tu doborât la pământ, biruitorul neamurilor. Tu ziceai în inima ta: Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu, voi şedea pe muntele adunării Dumnezeilor... voi fi ca cel prea-înalt, dar ai fost aruncat în locuinţa monştrilor,,, acesta este omul care făcea să se cutremuri pământul, zguduia împărăţiile, care prefăcea luinoa în pustiu, nimicea cetăţile şi nu dăden drumul prinşilor săi de război."
235
Isaia 14:12-17.
"Atunci voi da popoarelor buze curate, ^ca toţi să cheme numele Domnului, ca să-L slujească într-un gând..."
Tefania 3:9.
"Şi (lacov) a visat o scară rezemată de Pământ, al cărei vârf ajungea până la cer. îngerii lui Dumnezeu se suiau şi se coborau pe scara aceea."
Geneza 28:12.
"Acolo se croi o cale, un drum, care se va numi calea cea mai sfântă. Niciun om necurat nu va trece pe ea, ci va fi numai pentru cei sfinţi, pentru cei ce vor merge pe ea. Chiar şi cei fără minte nu vor putea să se rătăcească... şi cei răscumpăraţi vor merge pe ea."
Isaia 35:8-10.
"De aceea, fraţi sfinţi, care aveţi parte de chemarea cerească, aţintiţi-vă privirile la Apostolul şi marele preot al mărturisirii noastre, adică Isus."
Evrei 3:1.
"Ci (căci) v-aţi apropiat de muntele Sionului, de Cetatea Dumnezeului celui viu, Ieruralimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi născuţi, care sunt scrişi în ceruri de Dumnezeu, judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniţi, făcuţi desăvârşiţi de Isus, mijlocitorul legământului celui nou şi de sângele stropirii..."
Evrei 12:22-24.
"Ridicaţi ochii spre cer şi priviţi în jos spre pământ căci cerurile vor pieri ca un

fum, pământul se va preface în zdrenţe ca o haină şi locuitorii lui vor muri ca nişte muşte, dar mântuirea mea va dăinui în veci."
Isaia 51:6.
"Apoi am văzut pogorându-se din cer un înger, care ţinea în mână cheia adâncurilor şi un lanţ mare. El a pus mâna pe balaur, pe şarpele cel drept, care este Diavolul şi Satana şi l-a legat
236
pentru o mie de ani... După aceea trebuie sa fie dezlegat pentru puţină vreme. Fericiţi şi sfinţiţi sun! cei care au parte de întâia înviere. Asupra lor **a** doua moarte n-are nici o putere, căci vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Cristos... şi Diavolul care-i înşela a fost aruncat în iazul de foc şi de pucioasă, unde este fiara şi prorocul mincinos. Şi moartea, şi locuinţa morţilor au fost aruncate în iazul de foc, care este moartea a doua."
Apocalipsa 20:1-15.
"Toată oştirea cerurilor piere. Cerurile sunt făcute sul, ca o carte şi toată oştirea lor cade, cum cad frunzele de viţă, cum cad frunzele de smochin."
Isaia 34:4.
"Căci aşa vorbeşte Domnul oştirilor, încă puţină vreme şi voi clătina încă o dată cerurile şi pământul..."
Hagai 2:6.
"Căci, după cum cerurile noi şi Pământul pe care le voi face, voir dăinui înaintea mea, zice Domnul, aşa va dăinui şi sămânţa voastră şi numele vostru, şi când vor vedea trupurile moarte ale oamenilor care s-au răzvrătit împotriva Mea, căci viermele lor nu moare şi focul lor nu se stinge."
Isaia 66:21-23.
"Ziua Domnului, însă va veni ca un hoţ. în ziua aceea cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cereşti se vor topi de mare căldură şi pământul cu tot ce este pe el va arde. Deci fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiţi voi, printr-o purtare sfântă şi evlavioasă, aşteptând şi grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri şi trupurile cereşti se vor topi de căldura focului. Dar noi după făgăduinţa Lui aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, în care va locui neprihănirea (desăvârşirea)."
2 Petrii 3:10-13.
"Cerurile şi Pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece."
237
Marcu 13:31.
"Căci vechile suferinţe vor fi uitate si vor fi ascunse de ochii mei. Căci, iată, Eu fac ceruri noi şi un pământ nou, aşa că nimeni nu-şi va mai aduce aminte de lucrurile trecute şi nimănui nu-i va mai veni în minte, şi vă veţi bucura şi vă veţi veseli pe vecie."
Isaia 65:16-18.
"Lucrarea neprihănirii (puritate, perfecţiune) va fi pacea, roadă neprihănirii, odihna şi liniştea pe vecie."
Isaia 32:17.
"Iată, Eu vin curând, ferice de cel ce păzeşte cuvintele prorociei din cartea aceasta, Eu, Ioan am auzit şi am văzut lucrurile acestea. Eu sunt Alfa şi Omega, cel dintâi şi cel de pe urmă, începutul şi sfârşitul... Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri, pentru biserici. Eu sunt rădăcina şi sămânţa lui David, luceafărul strălucitor de dimineaţa."
Apocalipsa 22:7-21.

"Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării mele, te voi păzi şi Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii Pământului." Apocalipsa cap. 2:1-29, cap. 3:1-22.

Acum, după ce am luat cunoştinţă şi suntem convinşi de partea obiectivă a acestor prevestiri, care sunt specifice şi semnificative, vremurilor şi faptelor ce se împlinesc acum sub ochii noştri, fiindcă acesta este sfârşitul de veacuri cu vremurile sale de apoi. Vom cădea poate în păcatul de a nu fi pe placul acelor cercuri antagoniste, care, indiscutabil, fac obiectul unora din aceste prevestiri. De aceea, având în vedere şi cuvântul de ordine al omului ce crede în Dumnezeu, afirmate în rugăciunea "Tatăl nostru", vom spune şi noi cu respectul cuvenit: Fie, Doamne, voia Ta şi fă cât mai repede cu putinţă aşa cum este acolo, în ceruri,

aşa să fie şi aici pe pământ, Vino m Imp,"i..... In
în compania acestor gândim de opinu..... im i
şi citate din Biblie, care, prin natura lor de intwrni, au o oarecare implicaţie în ştiinţa şi fizica contemporană, nu este lipsit de importanţă nici faphil că aceste adevăruri au fost arătate în urmă cu câteva mii de ani de o seamă de oameni minunaţi şi mare ucraj. Ca purtător de cuvânt al împărăţiei din cer considerăm că aceste vestigii ideale ale trecutului de luptă al omului cu viaţa, unde s-a pus o bază spiritualităţii umane, nu scutesc pe unii gânditori ai zilelor noastre să încerce a scotoci mai în profunzime aceste probleme. Şi suntem convinşi că foarte multe dintre aceştia au această preocupare cel puţin asupra metodelor şi a împrejurărilor ce le-au stat la îndemână acestor oameni. Acum, aceste adevăruri vor putea fi conjugate şi explicate cu mijloace mai complexe, având în vedere gradul de competenţă al ştiinţei actuale, Iată părerea unuia dintre acei înţelepţi ai antichităţii, care a îcnercat să scruteze acest nesfârşit orizont al ştiinţei spunând: "Cu greu ne putem da seama despre cele ce sunt pe pământ şi cu osteneală găsim cele ce sunt chiar în mâna noastră. Atunci cine a putut cunoaşte cele ce sunt în ceruri (Solomon)"

Din acest punct de vedere al fizicii, privind formele de constituire şi agregare ale elementelor materiei, care scapă de sub controlul posibilităţilor noastre de observaţie, la ora actuală acestea nu mai sunt considerate aparţinând unor domenii inaccesibil sau interzise omului, deci înspre Cosmos şi dinspre Cosmos, fiindcă acest şantier a fost deja deschis şi inaugurat, şi nu lipsesc dovezi de existenţă ale unor particule şi fluide, care se sqstrag legilor cunoscute de ştiinţa noastră, ca: legea gravitaţiei, radiaţii multiple. Acum viteza fotonului, de propagare în spaţiu tinde să rămână focul de pe coama dealului, al bătrânilor noştri, ca mijloc de comunciare codificată şi rapidă.

Apostolul Pavel vorbeşte despre acele însuşiri existente în Univers, care nu se văd şi asociază ideea, spunând că toate lucrurile care se văd au fost create, au fost determinate, de către acele însuşiri care nu se văd.

Evanghelistul Ioan spune: "La început a fost cuvântul (ideea), cuvântul care zideşte, deci gândire şi acţiune autonomă. Aici se vizează direct existenţa divinului perfect ca sistem cauzal. El era la început şi toate lucrurile au fost făcute prin El. O mostră de prelungire a vieţii din Dumnezeu este şi Domnul Isus Cristos care prin Evanghelia Sa caută să lămurească pe oameni, explicând existenţa spiritului ca unitate potenţială vie şi cu toţii fiind din Dumnezeu, ca paternitate spirituală.

Toate spiritele din Univers sunt diviziuni copiate după principiul divin, însă fiecare spirit (duh) în parte îşi are misiunea şi valoarea sa şi locul pe care-l ocupă în ierarhia valorilor, până în pragul divinităţii. Acum va trebui să înţelegem că fiecare fiinţă umană posedă acel bob de muştar, acel mic embrion de esenţă divină, talantul nostru, care este destinat să ajungă mare prin evoluţie, prin desăvârşire permamentă. "Sunteţi Dumnezei, toţi sunteţi fiii celui prea înalt (Psalmi)". Viaţa este deci o realitate obiectivă, de sine stătătoare şi constituită pe baza unor elemente cu cel mai înalt grad de imunitate faţă de restul materiei. Aceste elemente nu sunt perisabile şi pot comunica în timp fără posibilitate de epuizare sau schimbare. De asemenea, pot fi considerate diamantul perfect şi absolut din banca patrimonială a universului divin, ce trăieşte în afara câmpului de incidenţă a materiei, ce este activă în primele patru stări de agregare şi noi numim acest activ relativ. De aceea, viaţa, din punct de vedere cauzal şi conceptual este structurată şi organizată aparte. Ea coboară din divinitate şi foloseşte progresiv forme intermediare de procesare şi interferenţă, până face legătura cu lumea noastră de

240

incidenţă, unde prin forma şi stadiul nostru de viaţă face legătura cu sistemul materiei relativiste, din cart suntem constituiţi ca organism fizic şi noi oamthll vieţii de pe Terra.

Materia fiind un mare depozit, o uriaşă sursă de energie conservată, lată că nu este lipsit de importanţă nici visul lui lacov cu scara cerului, deci puntea de legătură dintre aceste două mari sisteme, fundamental diferite unul de celălalt. Acum mai trebuie reamintit un lucru. Acest întreg proces de evoluţie a vieţii aici, pe lumea noastră, o mare perioadă de timp a fost considerat de către ştiinţă ca fiind un produs integrat şi legat de desfăşurarea dialectică a relativităţii materiei. însă, prin Evanghelia lui Isus Cristos avem posibilitatea să luăm cunoştinţă de adevăratele criterii ce stau la baza evoluţiei omului, în alianţă cu natura şi fiecare crâmpei de viaţă îşi are propriul său comandament de activitate conştientală, în stare de interdependenţă, cu câmpul său de activitate între materia relativistă şi viaţa în evoluţie organizată de cer. însă, concomitent cu dezvoltarea sa în amplitudine conştientală, această unitate de viaţă tinde să părăsească, tinde să se sustragă acestei cămăşi de forţă impusă de materie şi tehnicitatea sa relativistă, care în mod real opune o rezistenţă pasivă unităţii de viaţă însă, viaţa fiind prin imunitatea elementelor sale un liber arbitru, atât fizic cât şi conştienta!. Această flacără de veghe, adică conştiinţa, îşi dezvoltă treptat autonomia sa, până ajunge să cucerească o libertate totală faţă de prerogativele materiei relativiste. în această stare, Viaţa foloseşte materia prin interferenţă, ca un mijloc de propăşire a scopurilor sale, dar se mal întâmplă şi cazuri mai neplăcute pentru destinul omului-spirit şi în multe cazuri, unde unitatea noastră spirituală poate fi absorbită unor scopuri de propăşire strict de interes material, uneori chiar veget.iii- I y alte cuvinte, aici spiritul se lasă interferai <i<< împrejurări străine cauzei sale. Această i« •.....<

241

poate fi observată fără prea mult efort juridic şi poate fi spus cam în felul următor: sau spiritul cu viaţa sa evoluează, călare pe materie, sau materia călare pe spirit. Aici sufletul fiecăruia dintre noi este liber să discearnă şi să

aleagă sensul politic al vieţii sale. Foarte mulţi oameni, acum în sec. XX, îşi pun totuşi întrebarea: Cine este Isus Cristos? Creştinul răspunde fără ezitare: El este ceea ce arată Evanghelia Sa. Este lumină din lumină, Dumnezeu adevărat. Un răspuns de pe o poziţie neutră nu poate fi stabilit fără un rechizitoriu de referinţă oferit totuşi de Biblie. Astfel, fiindcă avem un mare preot care a străbătut cerurile, pe Isus ca şi copil al lui Dumnezeu, să rămânem tari în mărturisirea noastră. Din punct de vedere istoric, persoana lui Isus Cristos este acum suficient de cunoscută şi identificată. Dovezile descoperite în acest sens nu lasă nici o urmă de îndoială. Din punct de vedere al entităţii sale spirituale, fiind o fiinţă de talie divină, deci Fiu al lui Dumnezeu, adevărul trebuie căutat şi observat din poziţiile cele mai diferenţiate unele de altele. Prima mărturie care trebuie să fie recunoscută fiindcă ea este semnalată înainte de venirea lui isus Cristos pe lume, şi are ca bază zecile de locuitori prevestitoare ale Vechiului Testament, care s-au implicat direct şi fără menajamente la identificarea obiectivă a persoanei Sale. în timpul vieţii Mântuitorului, aici pe lume, ca om, sunt o mulţime de alte dovezi ca, istorisirea magilor şi alte multe dovezi. însă cele care prezintă o pondere de interes major din punct de vedere aJ ştiinţei, vom cita declaraţia solemnă a lui Isus Cristos la încheierea lucrărilor Sale aici pe pământ. El spune: "Tată, a sosit ceasul, Eu te-am proslăvit pe pământ, am sfârşit lucrarea pe care mi-ai dat-o s-o fac... Am făcut cunoscut numele Tău oamenilor." După învierea Sa din morţi, Toma îl recunoaşte pe Domnul Isus şi exclamă: "Domnul meu şi Dumnezeul meu!", dar nu înainte de a se convinge de semnele cuielor de pe
mâini. Toma a fost, *âe* fapt ceea ce suntem şi **hol** astăzi. Stabilim uneori criterii fără logică. Mai trebui» să citam şi pe Pavel, cu împrejurarea de pe drumul Damascului, care în momentul interceptării sale pun© întrebarea: "Cine eşti Tu, Doamne?" "Eu sunt Isus pe care îl prigoneşti".
Pavel a mârturisti aceasta în faţa înţeleptului Gămăliei; aceasta fiind o autoritate marcantă în ceea ce priveşte ştiinţa la acea vreme. Gamaljel dă o definiţie în faţa autorităţilor legiuitoare cu memorabila constatare: "Numai necăjiţi pe oamenii aceştia şi, lăsaţi-i în pace. Dacă încercarea sau lucrarea aceasta este de la oameni se va nimici, dar dacă este de la Dumnezeu nu o veţi putea nimic. Să nu vă pomeniţi că luptaţi împotriva lui Dumnezeu".
Mai arătăm o mărturisire din cartea Apocalipsei, cu care însăşi Isus Cristos încheie şi semnează întreaga sa operă de pe pământ: "Eu, Isus am trimis pe îngerul Meu să yă adeverească aceste lucruri". Aceste lucruri ce se împlinesc acum sub ochii noştri, pentru conformitatea celor prezise cât şi pentru autentificare de recunoaştere a celui ce Ie-a prezis şi a Evangheliei Sale. lată cine a fost Isus, este şi va fi.
Dacă încercăm o privire de ansamblu asupra tainelor credinţei în Dumnezeu, şi a legilor ce decurg din această credinţă, este imposibil să nu se observe valoarea practică a credinţei. La nivel de societate, credinţa oferă omului cele mai curat climat de ambianţă şi, armonie socială. Ca atare, credinţa se adresează omului în mod raţional şi principal, într-un ,, spaţiu democratic de libertate. Căci propovăduirea noastră nu se întemeiază nici pe rătăcire (eroare), nici pe necurăţie (dezordine), pe viclenie (şantaj). (Pavel către Tesalonicenl) in materie de fizică astrală, înţeleptul Solomon, vint •! provoace "înţelepciunea" la o proprie deatâlm "Am fost născută când încă nu erau adâncuu cea dintâi

fărâmă din pulberea Lumii . când a
242
24»
întocmit Domnul cerurile. Eu eram de faţă... eu eram meşterul Lui la lucru lângă El şi în toate zilele eram desfătarea Lui jucând neîncetat înaintea Lui, jucând pe rotocolul pământului Său."
Deci, această pulbere a lumii adică materia, a fost creată de o inteligenţă personificată. Mai trebuie să avem dovada posibilităţii de existenţă a unui perpetuum mobile absolut în Univers şi vom admite că Dumnezeu a creat Universul din nimic (după enunţul unor fizicieni: "Materia în fond nici nu există, ceea ce ne dă impresia că este materie, este de fapt energie"). Bătrânul Iov vine şi el să adauge câte ceva la aceste probleme de fizică astrală: "El întinde miazanoaptea asupra golului şi spânzură Pământul pe nimic". Moise se referă şi el la o eră anume în procesul de răcire al pământului: "Ci un abur se ridica de pe pământ şi uda toată faţa pământului..." :
Iată acum o versiune originală, care în cadrul ştiinţei, nu tine cont de anumite reguli de terminologie: "întru judecata Domnului lucrurile sunt aşa dintr-un început şi de când le-a făcut, a deosebit părţile. El a rânduit pentru totdeauna lucrurile Sale şi a hotărât pentru vecie rostul lor. Ele nu ştiu de foame, nici de osteneală şi nu obosesc să-şi facă datoria. Nici unul din aceste lucrurj nu se ciocneşte cu cel de lângă el şi ascultă de porunca sa... Toate acestea trăiesc şi petrec în veac, în toate trebuinţele, toate sunt pereche, unul împotriva altuia şi n-a făcut nimic cu scădere." (Sirah 16:25-29; 42:27-31).
Ai impresia că acest fiu al lui Sirah a studiat puţină fizică nucleară şi teoria relativităţii, dar cel mai greu lucru pentru el a fost să se exprime aşa cum s-a exprimat pentru lumea contemporană lui. în contextul cosmografie al conglomeratului astral din Univers, Pământul nostru poartă denumirea de "Vale a Plângerii". David ştia acest lucru, dar mai ştia că sufletele oamenilor, în drumul lor spre desăvârşire,
244

merg din "putere în putere", adică din etapă tn etapă şi începe, spune Pavel, până ce se integrei*! în împărăţia lui Dumnezeu: "Pentru cel înţelept, cărarea vieţii duce în sus". (Proverbe); "Le voi da In casa Tatălui Meu un loc şi un nume" (Isaia); "în casa Tatălui Meu sunt multe lăcaşuri... eu mă duc să vă pregătesc un loc", spune Domnul Isus "Mai am şi alte oi care nu sunt din staulul acesta, şi pe acelea trebuie să le aduc..." (loan); "Ei vin dintr-o ţară depărtată, de la marginea Cerurilor."; "Acolo se va croi o cale, un drum care se va numi calea **cea** sfântă..." (Isaia); ■ "Şi toate acestea sunt doar marginile căilor Sale" (Iov).
De unde ştia Mpise că în Univers există o puzderie de galaxii, "Iată ale Domnului Dumnezeului Tău sunt cerurile şi cerurile cerurilor." Domnul Isus Cristos spune: "Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer". Este vorba de îngerii care au păcătuit, i-a aruncat în adânc. "M-ai aruncat în groapa cea mai de jos, în întuneric, în adâncuri", spune psalmistul David. "Acolo, cei puşi în lanţuri sunt lăsaţi toţi în pace... înaintea lui locuinţa morţilor este goală, adâncul n-are acoperiş... în ţara negurel adânci, unde domneşte umbra morţii şi neorânduiala (Iov)". Considerăm că nu este greu de explicat aceste din urmă versete biblice, care indică acelaşi numitor comun. Este vorba de spaţiu cu imponderabilitate absolută, adică punct mort zero absolut, şi atunci prin

logică înţelegem că acesta nu poate fi decât la margine de sistem, adică afară de universul divin.
lată acum o precizare care a fost identificată parţial, odată cu explozia de la Hiroshima: "Voi face să se vadă semne în ceruri şi pe pământ sânge, foc şi stâlpi de fum". Marele concert pe calea negativismului, marea dramă pe care o pregăteşte omenirea nu s-a consumat încă, "încă puţină vreme şi voi mai clătina încă odată nu numai pământul, ci şi cerul", spune Pavel. Cuvintele "încă o dată" arată
245
că schimbarea lucrurilor clătinate, adică â lucrurilor făcute (din materie) este făcută tocmai ca şa rămână lucrurile care nu se clatină, "fîmdcâ am primit o împărăţie, care nu se poate clătina". "în Ziua aceea cerurile vor trece cu troznet, trupurile cereşti se vor topi de mşre căldură şi Pământul cu ţot ce este pe el va arde", spune Petru. Deci, clătinat de ceruri, tunet, troznet, termen de circulaţie mondială în lumea ştiinţei big-bang. Acest moment planificat de divinitate nu are o dată calendaristică cunoscută, acest moment este numit de Biblie "Ziua lui Dumnezeu". Dincolo de această zi, vor rămâne lucrurile care nu se clatină, adică împărăţia lui Dumnezeu, patria lui Dumnezeu, universul lui Dumnezeu, care este compus din elemente ce trăiesc în afara sistemului de organizare a materiei relativiste, deci Universul spiritual al lui Dumnezeu, etern şi desăvârşit. S-au spus aceste lucruri, fiindcă toate acestea au o implicaţie si In lumea ştiinţei. Putem lua ca exemplu efectul de reacţie a unei borrbe cu neutroni. Aceasta nu va putea mătura în caiea sa întreaga gamă a elementelor, ci doar o parte din acestea. La fel, acel big-bang, acea nouă clătinare a cerurilor, ce contează a fi ziua Domnului, unde se spune "şi moartea şi locuinţa morţilor", vor fi aruncate în iazul de foc, care este moartea a doua (a spiritului rebel). în acest ultim proces de reacţie, de descompunere, vor intra toate deşeurile universului, atât cele ce provin din sistemul materiei relativiste, cât şi cele clasate pe plan spiritual, adică ce este considerat irecuperabil, Dumnezeu nu stinge un fitil care fumegă şi nu rupe o nuia frântă, dar până atunci, până la această zi a lui Dumnezeu, zi care, raportată la timpul cosmic al divinităţii, nu putefn şti când va avea loc şi nimeni nu are dreptul să cunoască această zi, decât instituţia divină. Până atunci şi înainte de aceasta va avea loc o zi hotărâtă' pentru această "vale a plângerii", pentru falnica noastră "grădină, Terra, care datorită
246
evenimentelor ce se precipită de la o zi la acum la acest sfârşit de vremuri şi de secol XX, care ne aduc aminte de Evanghelia lui Isus. < n cu minunata frază care spune: "pocăiţi-vă ci ■•• apropiat împărăţia cerurilor". După teoria unor cercuri ştiinţifice contemporane, în Univers viaţa nu poatt evolua ca nivel de civilizaţie, decât până Tn faza când ştiinţa fizicii va ajunge să cunoască puterea de distrugere a reacţiei nucleare şi în această fazi civilizaţiile se vor sinucide, se vor strangula. "Bineînţeles, aceşti teoreticieni au luat drept termen de conîparaţie civilizaţia de pe Terra, unde specificul caracteristic evoluţiei vieţii de aici nu este Cunoscut numai de noi pământenii. Acesta este arhicunoscut în Cer. Aşa a fost omul de <când e lumea, a fost agresiv şi egoist, lipsit de iubire. Este adevărat, în starea în care se găseşte astăzi omenirea

nu este de aşteptat altceva mai bun. în starea în care se găseşte, luând în comparaţie nivelul de cultură spirituală a omului actual, pentru conformitate cu Legea lui Dumnezeu, cu Evanghelia Sa, împărăţia lui Dumnezeu nu este o sperietoare sau o teorie, ea este o realitate. Atunci când Dumnezeu va crede de cuviinţă privind civilizaţia si cafitatea vieţii acesteia pe pământ, va avea loc o intervenţie de corectare, însă nu după criteriile închipuite, de dorinţele şi calculele noastre omeneşti, ci după voia şi planul lui Dumnezeu. Poate pare puţin cam jenant telexul înregistrat şi publicat de prooprocul Isaia, acum vreo două milenii şi jumătate: "Ridicaţi un steag pe un munte gol, înălţaţi glasul spre ei, faceţi semne cu mâna ca să vină la porţllt asupritorilor. Am dat poruncă sfintei mele oşti Domnul. Am chemat pe vitejii mei la judecata mele, pe cei ce se bucură de mărimea m.-.i un vuiet se aude pe munţi, ca vuietul do popoi umil se aude o zarvă de împăraţi, de neamuri .niun Domnul oştirilor îşi cercetează oastea, cart vn lupta. Ei vin dintr-o ţară îndepărtata d<

cerurilor. Domnul şi uneltele mâniei Lui vor nimic tot pământul. Atunci se va vedea Fiul omului venind pe nori cu mare putere şi cu slavă. Atunci va trimite pe îngerii săi şi-i va aduna pe cei aleşi din cele patru vânturi de la marginea pământului până la marginea cerului (Marcu).

Revenim acum la disputa controversată pentru unii: Cine este Domnul Isus Cristos? Răspunsul de această dată aste oferit de actuala stare de necesitate, ce este premeditată şi concertată. Tocmai de aceea, cei care pun la îndoială veridicitatea atestării persoanei lui Isus Cristos, ca om şi Dumnezeu, fiindcă numai El, Domnul Isus Cristos mai este singura speranţă, singura putere care mai poate da un echilibru de ordine vieţii de pe Terra.

"Pentru că atunci va fi un necaz aşa de mare, cum n-a mai fost niciodată de la începutul lumii până acum şi nici nu va mai fi. Şi dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa. Dar din pricina celor aleşi, zilele acelea vor fi scurtate. (Matei)

Da, credinţa în Dumnezeu este implicată în societatea omenească şi va avea o dimensiune de efect social la nivelul spiritualităţii umane. Aşa cum s-a mai arătat, credinţa în Dumnezeu garantează cel mai ideal mod de viaţă, organizat şi structurat în viaţa omului, după adevăr şi dreptate. "Şi aceasta cu atât mai mult, cu cât ştiţi în ce împrejurări ne aflăm. Este ceasul să vă treziţi în sfârşit din somn... noaptea aproape a trecut, se apropie ziua, să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericului şi să ne îmbrăcăm cu hainele luminii. Să trăim frumos, ca în timpul zilei." (Romani) "V-am spus aceste lucruri ca să aveţi pace în mine. în lume veţi avea necazuri, dar îndrăzniţi, Eu am biruit lumea", (loan)

în concluzie finală: atunci când cineva în viaţa sa oboseşte şi nu mai poate îndura vitregia vremurilor şi a vieţii pe care o trăieşte, singura şansă pe care o are, este de a-şi schimba pentru viitor profia sa viaţă cu sensul şi voinţa de a o trăi

pentru bine şi pentru frumos. Şi primul beneficiar întâlnit în calea vieţii sale va fi propria sa persoană.

Nu uita omule postulatul acesta, adu-ţi aminte de el în toate împrejurările de restrişte ale vieţii tale: "Totuşi întunericul nu va împăraţi veşnic pe pământul acesta în care acum este necaz".

Acum fireşte nu putem vedea lumina soarelui care străluceşte în dosul norilor. Dar vâ trece un vânt şi-l va limpezi. întunericul este deci o consecinţă naturală ce opune o rezistenţă pasivă în calea desăvârşirii vieţii. Lumina este, deci, o putere decisivă în Univers. Domnul Isus Cristos invită omenirea să nu mai trăiască la trecut, invită pe om să denunţe întunericul spunând: "Eu sunt Lumina lumii", "veniţi de luaţi lumină", "îndrăzniţi, căci Eu am biruit lumea". Atunci când capul de coloană este Dumnezeu biruinţa binelui asupra răului va fi o certitudine O stare de asediu împotriva ignoranţei este iminentă acum, ori niciodată.